

Capitolul 1

— Mda, am o zi de naștere foarte nasoală, i-am spus pisicii mele, Nala. (Mă rog, de fapt, mai degrabă eu sunt ființa ei decât ea, pisica mea. Știți cum e cu pisicile: ele nu prea au stăpâni, ci slujitori. Dar eu prefer să nu bag în seamă chestia asta.)

În orice caz, am continuat să vorbesc cu pisica de parcă mi-ar fi sorbit cuvintele, lucru complet fals de altfel.

— De șapțișpe ani încoace, pe 24 decembrie am numai zile de naștere nașpa. Așa că m-am obișnuit. Nu-i mare scofală.

Știam că spun asta numai ca să mă conving singură. Nala a miorlăit la mine cu vocea ei de bătrânică morocănoasă și apoi s-a apucat să-și lingă părțile intime, dându-mi clar de înțeles că spun tâmpenii.

— Uite cum stă treaba, am continuat eu, în timp ce terminam de dat cu puțin dermatograf (și chiar era puțin - abordarea dă-te-cu-dermatograf-până-arăți-ca-un-raton-înspăimântător nu mă avantajează deloc. De fapt, nu avantajează pe nimeni). O să primesc o grămadă de cadouri bine intenționate, dar care nu sunt cadouri pentru o zi de naștere, ci pentru Crăciun; pentru că lumea încearcă întotdeauna să pună la grămadă ziua mea de naștere cu Crăciunul și nu merge așa.

Am zărit în oglindă ochii mari și verzi ai Nalei.

— Dar o să zâmbim și o să ne prefacem că ne plac cadourile astea aniversaro-crăciunești, și asta pentru că oamenii nu înțeleg că nu poți să amesteci ziua de naștere cu Crăciunul. Cel puțin, nu într-un mod fericit.

Nala a strănutat.

— Exact asta cred și eu, dar o să ne purtăm frumos, pentru că-i și mai rău dacă spun ceva. Apoi o să primesc cadouri de tot rahatul, toată lumea o să fie supărată și o să avem parte de o situație tare jenantă.

Nala nu părea prea convinsă, așa că m-am concentrat asupra imaginii mele din oglindă. O clipă m-am gândit că poate îmi dădusem cu prea mult dermatograf, dar m-am privit mai cu atenție și mi-am dat seama că ceea ce făcea ca ochii mei să pară enormi și întunecați nu era deloc ceva atât de banal precum machiajul. Chiar dacă trecuseră două luni de când fusem însemnată să devin vampir, semiluna safirie care îmi apăruse chiar între ochi și filigranul complicat al desenului cu motive împletite care îmi contura fața încă mă mai surprindeau. Mi-am plimbat vârful degetului pe una dintre liniile albastre spiralate. Apoi, aproape pe negândite, am tras în jos de decolteul și așa amplu al puloverului meu negru, dezvelindu-mi umărul stâng. Cu o mișcare bruscă din cap, mi-am dat pe spate părul lung și negru, ca să se vadă mai bine desenele neobișnuite care începeau de la baza cefei și se întindeau pe umăr și de-o parte și de alta a coloanei, până la șale. Ca de obicei, vederea desenelor mi-a provocat un fior ca un curent electric, un amestec de uimire și frică.

— Nu mai e nimeni ca tine - i-am șoptit propriei mele imagini. Apoi mi-am dres glasul și am continuat cu o voce excesiv de entuziastă: Și nu-i nimic rău în asta.

Mi-am dat ochii peste cap:

— Mă rog!

Mi-am înălțat privirea deasupra capului, destul de uimită că nu se vedea. Eu, una, simțeam foarte clar norul negru cât casa care mă însoțea de o lună.

— La naiba, mă și mir că nu plouă aici. I-ar prinde bine părului meu, nu-i așa? am continuat eu sarcastic dialogul cu imaginea din oglindă. Apoi am oftat și am luat plicul pe care îl puseseam pe birou. Deasupra adresei expeditorului, scrisă cu litere sclipitoare, era imprimat cu litere aurii în relief Familia Heffer.

— Și acum, o porție mică de deprimare..., am balmăjit.

Nala a strănutat din nou.

— Așa e, n-ar fi rău să termin odată cu asta.

Am deschis fără chef plicul și am scos felicitarea.

— La naiba, e mai rău decât credeam!

Pe felicitare era desenată o cruce mare de lemn. De cruce era prinsă cu un cui însângerat o

hârtie care imita pergamentul. Cu sânge, desigur, erau scrise următoarele cuvinte: „Pe El îl sărbătorim acum.“ În interiorul felicitării era imprimat, cu litere roșii: CRĂCIUN FERICIT. Iar dedesubt am recunoscut scrisul mamei: „Sper că îți aduci aminte și de familia ta cu ocazia acestui binecuvântat moment al anului. La mulți ani! Cu drag, mama și tata.“

— Tipic! i-am spus Nalei și, brusc, m-a cuprins o durere de stomac. Și nu e tatăl meu!

Am rupt felicitarea în două și am aruncat-o la coșul de gunoi, iar apoi privirea mi-a rămas îndelung la hârtia ruptă în bucăți.

— Părinții mei, când nu mă ignoră, mă jignesc. Aș prefera totuși să mă ignore.

Bătaia pe care am auzit-o deodată în ușă m-a făcut să tresar.

— Zoey, toată lumea se întreabă unde ești, a răzbătut de dincolo de ușă vocea lui Damien.

— Stai așa, aproape am terminat - am strigat. Mi-am alungat gândurile, am aruncat o ultimă privire în oglindă și, dornică să-i țin pe toți la respect, am hotărât să-mi las umărul dezgolit.

— Semnele mele sunt unice. Să aibă și masele la ce să se holbeze cât vorbesc, am mormăit.

Apoi am oftat. Nu sunt chiar așa de morocă-noasă de felul meu. Dar cu o zi de naștere atât de nașpa și cu niște părinți și mai nașpa... Nu, nu puteam să mă mai mint singură. Ce n-aș da să fie și Stevie Rae aici..., am șoptit. Acesta era lucrul care mă ținuse departe de prietenii mei în ultima lună, inclusiv de iubii mei, de amândoi, și luase până la urmă forma unui nesuferit de nor de ploaie imens, mustind de apă. Mi-era dor de prietena mea cea mai bună și fostă colegă de cameră, pe care toată lumea o văzuse murind acum o lună, dar despre care eu știam că, de fapt, devenise zombi, o creatură a nopții. Știu că sună melodramatic, a film de mâna a doua. Adevărul era că acum, în loc să se fâșie de colo-colo punând la punct ultimele detalii ale aniversării mele idioate, ea bântuia undeva în vechile tuneluri subterane ale Tulsei și urzea alături de alți zombi dezgustători, cu adevărat răi și, fără doar și poate, urât mirositori.

— Ăă, Z? Ești bine? m-a strigat Damien din nou, punând capăt bătăliilor mele mentale.

Mi-am ridicat pisica miorlăitoare, am întors spatele oribilei felicitări aniversaro-crăciunești de la babaci și m-am năpustit pe ușă, aproape izbindu-mă de Damien care mă aștepta cu un aer îngrijorat.

— Scuze... scuze..., am bolborosit eu.

A pornit la drum alături de mine, aruncându-mi din când în când priviri piezișe.

— N-am mai văzut niciodată pe cineva ca tine, atât de puțin entuziasmat de propria zi de naștere, a spus Damien.

Am lăsat-o jos pe Nala, care mă privea cu ochii mici, am ridicat din umeri și m-am căznit să zâmbesc relaxată.

— Mă antrenez pentru când o să fiu babă - la vreo treizeci de ani, așa - și o să trebuiască să mint în privința vârstei.

Damien s-a oprit și s-a întors spre mine.

— Buuuun! a spus el târăganat. Știm cu toții că vampirii de treizeci de ani sunt foarte sexy și arată încă de douăzeci de ani. De fapt, și vampirii de o sută treizeci de ani sunt categoric tot sexy și arată tot cam de douăzeci. Așa că problema cu mințitul când o să fii întrebată de vârstă nu este o problemă. Care-i treaba, de fapt?

Șovăiam, încercând să mă gândesc la ce ar trebui sau la ce aș putea să-i spun lui Damien. El a ridicat din sprâncenele frumos pensate și mi-a spus cu vocea lui profesorală de zile mari:

— Doar știi cât de sensibil sunt, așa că cel mai bine ar fi să te dai bătută și să-mi spui adevărul.

Am oftat din nou.

— Of, voi, homosexualii, sunteți ciudat de intuitivi.

— Așa suntem noi, poponarii: mândri și hipersensibili.

— „Poponar“ nu e un termen peiorativ?

— Nu și dacă este folosit de un poponar. Apropo, mă duci cu vorba, dar să știi că pe mine nu mă păcălești, mi-a declarat el punându-și mâna în șold și bătând din picior.

I-am zâmbit, dar era un zâmbet de fațadă. Dintr-odată m-a cuprins o dorință nestăvilită, care m-a surprins până și pe mine, să-i spun lui Damien adevărul.

— Mi-e dor de Stevie Rae, am izbucnit înainte să mă hotărâsc să-mi țin gura.

— Știu, mi-a spus el fără să șovăie, iar ochii lui au devenit suspect de umezi.

Și asta m-a dat gata. Cuvintele au țâșnit din mine de parcă s ar fi rupt un stăvilă în adâncul meu.

— Ar fi trebuit să fie și ea aici! Ar trebui să alerge de nebună, să atârne ornamente pentru ziua mea și poate chiar să facă ea singură un tort.

— Un tort de-a dreptul îngrozitor, a spus Damien pufnind ușor.

— Da, dar ar fi una dintre rețetele preferate ale mămicii, am zis cu un exagerat accent de Oklahoma, încercând să imit accentul provincial a lui Stevie Rae, ceea ce m-a făcut să zâmbesc, deși aveam ochii înlăcrimați. M-am gândit ce ciudat era că, lăsându-l pe Damien să vadă cât de supărată eram de fapt și din ce motiv, zâmbetul meu era chiar sincer.

— Iar eu și cu gemenele am fi fost ofțițați pentru că ar fi insistat să ne punem pălăriuțele alea stupide, ascuțite, cu elastic care înțepă în bărbie, a mai zis el și s-a cutremurat sincer îngrozit. Doamne, sunt așa de urâte!

Am râs și am simțit că se mai domolește apăsarea pe care o aveam în piept.

— Stevie Rae are ceva care mă face să mă simt bine.

Nu mi-am dat seama că folosisem prezentul până ce n-am văzut cum i s-a crispat lui Damien zâmbetul umezit de lacrimi.

— Mda, a fost o tipă extraordinară, a spus el cu accent pe „a fost“, și m-a privit de parcă l-ar fi îngrijorat sănătatea mea mintală.

De-ar ști el tot adevărul! Ce n-aș da să-i pot spune! Dar nu puteam. Dacă îi spuneam, fie eu, fie Stevie Rae, dacă nu cumva chiar amândouă, eram ucise. De-a binelea, de data asta!

Așa că l-am apucat de braț pe prietenul meu vizibil îngrijorat și l-am tras spre scările care duceau în camerele comune din dormitorul fetelor, unde ne așteptau prietenii mei și cadourile lor stupide.

— Hai să mergem! Simt nevoia să deschid cadouri, am mințit eu entuziastă.

— Dumnezeule! Abia aștept să-l deschizi pe al meu! a izbucnit Damien. L-am căutat de-am înnebunit!

Am zâmbit și am dat politicos din cap, în semn de aprobare, în timp ce Damien turuia în continuare despre căutarea cadoului perfect. De regulă, nu este chiar așa de gay în public. Nu că superbul Damien Măslin nu ar fi gay deloc. Chiar e. Dar e și un tip drăguț foc, înalt, cu părul castaniu, genul de care te-ai putea îndrăgosti, lucru perfect posibil dacă ești băiat. Nu e genul de homosexual debordând de neliniști, dar ia să-l pui să-ți vorbească despre cumpărături și să vezi atunci cum ies la iveală tendințele feminine. Nu că nu mi-ar plăcea asta la el. Mie mi se pare drăguț că îl ia valul când vine vorba de cumpărat pantofi de calitate, iar în momentul ăla pălăvrăgeala lui mă liniștea. Mă ajuta să mă pregătesc pentru confruntarea cu nefericitele alea de cadouri care mă așteptau. Păcat că nu putea să mă ajute să mă confrunt cu ceea ce mă preocupa de fapt și de drept.

Vorbind în continuare despre aventura lui prin magazine, Damien m-a condus prin încăperea principală a dormitorului. Le-am făcut cu mâna mai multor fete grupate în jurul televizoarelor cu ecran plat, în timp ce ne îndreptam spre cămăruța lăturalnică folosită drept sală pentru calculatoare și bibliotecă. Damien a deschis ușa, ocazie cu care prietenii mei au pus pe cântat în cor și complet fals „Mulți ani trăiască!“. Am auzit-o pe Nala sâsâind și, cu coada ochiului, am văzut-o ștergând-o din cadrul ușii și furișându-se pe hol. „Lașo“, am gândit, deși, sincer, îmi doream să pot evada și eu cu ea.

Odată încheiat cântecul, slavă Domnului, m-am trezit împresurată de gașcă.

— Vrem să vedem zâmbete! au spus gemenele într-un glas. Mă rog, de fapt nu sunt gemene. Erin Bates este din Tulsa și are pielea albă ca laptele, iar Shaunee Cole este o tipă cu o piele adorabilă, de culoarea cafelei cu lapte, care se trage dintr-o familie de jamaicani și care a crescut în Connecticut. Chestia e că fetele astea seamănă atât de mult, încât culoarea pielii și locul de baștină nici nu mai contează. Sunt suflete-pereche, ceea ce este mult mai important decât aspectul biologic.

— La mulți ani, Z, s-a auzit o voce adâncă și sexy, pe care o știam foarte, foarte bine.

M-am eliberat din strânsoarea gemenelor și m-am dus în brațele prietenului meu, Erik. Mă rog, teoretic, Erik este unul dintre cei doi prieteni ai mei, celălalt fiind Heath, un adolescent din

specia umană cu care ieșeam înainte să fiu însemnată și cu care acum nu mai pot să ies, dar, întrucât i-am cam băut sângele din greșeală, acum suntem Impregnați, așa că m-am pricopsit cu el. Da, e încurcată treaba! Și pe Erik chiar îl irită și mă aștept să-mi dea papucii din clipă în clipă din cauza asta.

— Mersi, am șoptit, apoi mi-am înălțat privirea și am căzut din nou prizonieră ochilor lui superbi.

Erik este înalt și sexy, cu păr negru ca al lui Superman și niște ochi teribil de albaștri. M-am cuibărit în brațele lui, un lux pe care nu mi-l permiseseam prea mult în ultima lună și m-am lăsat învăluită de mirosul său apetisant și de sentimentul de siguranță pe care mi-l inspira prezența lui. Mi-a căutat privirea și, preț de o clipă toată lumea a dispărut și nu am rămas decât noi doi, exact ca-n filme. A zâmbit blând și ușor surprins când a văzut că nu mă desprind din brațele lui, ceea ce mi-a frânt inima. Îl chinuisem prea tare pe băiatul ăsta și nici măcar nu înțelegea de ce. Pe negândite, m-am ridicat pe vârfuri și ne-am sărutat, spre încântarea generală a prietenilor mei.

— Auzi, Erik, dă și altora din bucuria asta de „la mulți ani“, a spus Shaunee și a dat din sprâncene spre prietenul meu care zâmbea larg.

— Da, frumușelule - a spus Erin și, tipic pentru gemene, a dat și ea din sprâncene, asemenea lui Shaunee. Ce-ar fi să-mi dai și mie un sărut de „la mulți ani“?

Mi-am dat ochii peste cap spre gemene.

— Ia o pauză, că nu e ziua lui. Nu poți să săruți decât sărbătoritul sau sărbătorita.

— Ce nașpa! a spus Shaunee. Io te iubesc măi, Z, dar nu prea vreau să mă sărut cu tine.

— Hai, mai terminați odată cu pupăturile de același sex, a zis Erin și apoi i-a zâmbit larg lui Damien, care îl sorbea din priviri pe Erik. Asta e treaba lui Damien.

— Ăă? a făcut Damien, evident mai atent la farmecele lui Erik decât la gemene.

— După cum spuneam... a început Shaunee.

Nu e în echipa care trebuie, a încheiat Erin.

Erik a râs amuzat, l-a lovit pe Damien peste umăr ca-ntre bărbați și a spus:

— Să știi că dacă mă hotărâsc vreodată să schimb echipa, tu o să fii primul care află.

Ăsta este un alt motiv pentru care îl ador. Este un tip super-de-treabă și foarte popular, dar îi acceptă pe ceilalți așa cum sunt și nu se împăunează.

— Sper să fiu eu prima care află dacă vrei să schimbi echipa, am spus eu.

Erik a izbucnit în râs, m-a strâns în brațe și mi-a șoptit la ureche:

— Să nu-ți faci vreodată griji în privința asta.

În timp ce mă gândeam serios să-i mai fur lui Erik un sărut, în încăperea s-a iscat un mic vârtej de forma prietenului lui Damien, Jack Twist, care a țâșnit pe ușă înăuntru.

— Perfect! încă nu a deschis cadourile. La mulți ani, Zoey! mi-a strigat Jack și ne-a îmbrățișat, da, pe mine și pe Damien, și ne-a strâns tare în brațe.

— Ți-am spus să te grăbești, i-a zis Damien în timp ce ne eliberam din îmbrățișare.

— Știu, dar voiam să mă asigur că este împachetat cum trebuie, i-a răspuns Jack.

Cu o grație pe care numai un homosexual poate s-o aibă, și-a dus mâna spre geanta care-i atârna pe umăr și a scos o cutiuță împachetată în hârtie roșie, cu o fundă verde și strălucitoare, atât de mare încât, practic, înghițea tot pachetul.

— Eu am făcut fundița!

— Jack se pricepe tare bine la chestii de-astea artistice, a mai spus Erik. Însă scârțâie la capitolul curățeniei de după.

— Scuze, a zis Jack delicat. Promit să curăț imediat după petrecere.

Erik și Jack sunt colegi de cameră, ceea ce dovedește o dată în plus ce tip super e Erik. El este elev în clasa a cincea, ceea ce într-un liceu normal ar însemna clasa a unsprezecea și este de departe cel mai tare tip din școală. Jack se află în clasa a treia, un boboc proaspăt sosit în școală, drăguț, dar un pic cam prostuț și vizibil homo-sexual. Erik ar fi putut să facă scandal că i-au adus în cameră un poponar și ar fi putut să scape de el, ceea ce ar fi însemnat ca viața lui Jack în Casa Noptii să devină un infern. În schimb, el l-a luat complet sub aripa lui și îl tratează ca pe un frate mai mic, grijă pe care și-a extins-o și asupra lui Damien. Exact azi, cei doi sunt oficial împreună de

fix două săptămâni și jumătate. Știm lucrul ăsta pentru că Damien este excesiv de romantic și sărbătorește atât împlinirea unei jumătăți de săptămână, cât și pe cea a unei săptămâni întregi. Recunosc, nouă, celorlalți, chestia asta ne provoacă râsul, dar în sensul bun.

— Hei, apropo de cadouri! a izbucnit Shaunee.

— Îhî, adu cutiuța aia spânzurată de fundă pe masa cadourilor și hai s-o lăsăm pe Zoey să le deschidă, a spus Erin.

L-am auzit pe Jack șoptindu-i lui Damien: „spânzurată de fundă?” și i-am surprins privirea panicată. Damien l-a liniștit spunându-i: „Nu, e perfect așa!”

— Îl duc eu pe masă și e primul pe care am să-l deschid.

I-am smuls pachetul din mâini, m-am grăbit să ajung la masă și am început să scot funda verde cât casa de pe ambalajul roșu, zicând:

— Cred că o să păstrez funda asta. E tare meseriașă.

Damien mi-a făcut cu ochiul recunoscător. I-am auzit pe Erik și pe Shaunee râzând înfundat, dar am reușit să-i dau un picior unuia dintre ei, lucru care i-a redus pe amândoi la tăcere. Am lăsat funda deoparte, am desfăcut ambalajul, am deschis cutiuța și de acolo am scos...

Ah, Dumnezeu!

— Un globuleț pentru brad! am zis eu, străduindu-mă să par veselă. Și are și un om de zăpadă înăuntru.

După cum spuneam, un glob de sticlă cu un om de zăpadă înăuntru nu este un cadou pentru ziua de naștere, ci un ornament de Crăciun. Ba chiar un ornament de Crăciun de prost gust.

— Da, da! Și să vezi ce melodie cântă! a spus Jack, țopăind de pe un picior pe altul entuziasmat.

Mi-a luat globul din mână și a întors de o rotiță aflată dedesubt, așa încât omulețul de zăpadă a început să scoată niște clinchete de o banalitate rar întâlnită, dureros de false.

— Mersi, Jack, e foarte drăguț, am tras eu o minciunică.

— Mă bucur că-ți place, a spus Jack. E ca un fel de temă pentru ziua ta. Apoi a aruncat o privire spre Erik și Damien și toți trei s-au uitat unii la alții cu un zâmbet ștrengăresc.

Mi-am tras și eu un zâmbet.

— Mai departe, să vedem și următorul cadou!

— Urmează al meu! a spus Damien și mi-a înmănat o cutie alungită, din carton moale.

Cu zâmbetul întipărit pe buze, m-am apucat să deschid cutia, deși fără voia mea îmi doream să mă pot transforma în pisică, să sâsâi la toată lumea și să fug din cameră.

Capitolul 2

— Oo, e superb! am zis eu și mi-am trecut mâna peste fularul împăturit, total șocată că primisem în sfârșit un cadou mișto.

— E de cașmir, a spus Damien mândru de sine.

L-am scos din cutie, bucuroasă că era crem strălucitor în loc de verdele sau roșul nelipsite din cadourile pe care le primesc de obicei de ziua mea de naștere crăciunească. Apoi am înțepenit brusc, realizând că mă entuziasmasem prea devreme.

— Vezi oamenii de zăpadă brodați pe margine? mi-a atras atenția Damien. Nu-i așa că sunt adorabili?

— Cum să nu, sunt adorabili, am răspuns.

Pentru Crăciun sunt adorabili, dar dacă e cadou de ziua de naștere, nu mai sunt!

— Acum e rândul nostru, a zis Shaunee și mi-a întins o cutie mare, împachetată, ce să vezi, în hârtie verde cu brăduți de Crăciun.

— Noi nu ne-am ținut de tema oamenilor de zăpadă, a mormăit Erin și s-a încruntat la Damien.

— Mda, nu ne-a spus nimeni și nouă, s-a încruntat și Shaunee la el.

— Nu-i nimic! am spus eu mult prea iute și cu prea multă însuflețire și am rupt ambalajul.

Dinăuntru a răsărit o pereche de cizme negre cu toc cui, care ar fi fost dementiale, elegante, superbe... dacă n-ar fi avut brăduți de Crăciun și ornamente roșii și aurii pe exteriorul carâmbilor. Iată încă un cadou exclusiv pentru Crăciun! Ceea ce îl face un cadou jalnic pentru aniversare.

— A, mersi, am încercat eu să simulez încântarea. Sunt tare drăguțe.

— Cât ne-am chinuit să le găsim..., a spus Erin. Mda, cică nu se poate să fie fără desene pentru don'șoara născută în ziua de 24 decembrie, a adăugat Shaunee.

— M-ai ghicit! N-ar merge deloc o pereche de cizme negre simple, din piele, cu toc cui, am spus, gata-gata să mă umfle plânsul.

— Mai e un cadou!

Vocea lui Erik m-a smuls din gaura neagră a depresiei specifice zilei mele de naștere crăciunești.

— A, mai e ceva? am spus, sperând ca eu să fiu singura căreia i se păruse că tonul meu sunase ceva de genul: „of, Doamne, încă un cadou total neinspirat?”

— Mda, mai e ceva. - Cu o oarecare sfială, Erik mi-a întins o cutiuță foarte mică, de formă dreptunghiulară. - Sper din tot sufletul să-ți placă.

Am aruncat o privire spre cutiuță înainte s-o iau și mai că am chițait de bucurie. Erik ținea în mână un cadou împachetat cu ambalaj auriu și argintiu, pe care era lipită elegant în mijloc eticheta magazinului Moody's Fine Jewelry. Jur că am auzit undeva pe fundal un cor cântând crescendo „aleluia”.

— E de la Moody's! am strigat cu glas întretăiat, dar nu m-am putut abține.

— Sper să-ți placă, a repetat Erik și mi-a oferit cutiuța îmbrăcată în argintiu și auriu ca pe un giuvaier scânteietor.

Am rupt frumosul ambalaj și am scos la iveală o cutiuță de catifea neagră. Jur! Chiar era catifea! Mi-am mușcat buzele să nu chicotesc, mi-am ținut respirația și l-am deschis. Mai întâi am văzut lăntșorul strălucitor, de platină. Mută de fericire, mi-am plimbat privirea de-a lungul lăntșorului până la frumoasele perle care se cuibăreau în catifeaua luxoasă. Catifea! Platină! Perle! Am tras adânc aer în piept, pregătindu-mă de un debordant: „Dumnezeule, Erik, mersi mult, ești cel mai meseriaș prieten al meu din toate timpurile!”, când, deodată, mi-am dat seama că perlele aveau o formă ciudată. Oare aveau defecte? Oare cei de la exclusivistul și usturător de scumpul magazin Moody's Fine Jewelry îl fraieriseră pe prietenul meu? Apoi am înțeles ce vedeam înaintea ochilor. Perlele aveau formă de om de zăpadă.

— Îți place? m-a întrebat Erik. Când l-am văzut, m-am gândit imediat că e potrivit pentru ziua ta de naștere și a trebuit să ți-l cumpăr.

— Mda. Îmi place. E... ăă... deosebit, am reușit să îngaim.

— Lui Erik îi aparține ideea cu tema omului de zăpadă! a comentat Jack vesel.

— Ei, nu e chiar o temă, a spus Erik ușor îmbujorat. M-am gândit că e deosebit, nu ca tipicele inimioare și altele de genul ăsta pe care le primește toată lumea.

Mda, inimioare și altele de genul ăsta ar fi ceva banal de aniversare. Cum să-ți dorești așa ceva? am fost eu de acord.

— Stai să ți-l pun la gât, a zis Erik.

Ce altceva îmi rămânea de făcut decât să-mi dau părul într-o parte și să-i las pe Erik să-mi prindă lăntșorul delicat în jurul gâtului. Am simțit cum omulețul ăla de zăpadă mi s-a așezat cu greu și vomitiv de sărbătoresc chiar deasupra decolteului.

— E drăguț, a remarcat Shaunee.

— Și foarte scump, a adăugat și Erin.

Amândouă gemenele au dat sincron din cap în semn de aprobare.

— Și se potrivește perfect cu fularul de la mine, a spus Damien încântat.

— Și cu globulețul meu de brad! a adăugat și Jack.

— Da, gravitează totul în jurul Crăciunului, a remarcat Erik și a aruncat o privire stânjenită spre gemene, care i-au răspuns cu zâmbete iertătoare.

— Da, chiar am parte de o aniversare care gravitează în jurul Crăciunului, am zis și mi-am înfipt unghiile în perla în formă de omuleț de zăpadă. Apoi le-am adresat tuturor un zâmbet până la

urechi, de ochii lumii.

— Mersi mult tuturor. Apreciez efortul și timpul pe care l-ați pierdut ca să găsiți așa cadouri deosebite. Pe bune!

Și chiar era pe bune. Poate că uram darurile în sine, dar intenția din spatele lor era o altă poveste. Prietenii mei, care nu bănuiau nimic din toate astea, s-au apropiat de mine și ne-am afundat cu toții într-un soi de chinuită îmbrățișare de grup, care ne-a făcut să izbucnim în râs. Chiar în clipa aceea, ușa a fost dată în lături, iar lumina din hol a căzut pe niște plete extrem de blonde și de bogate. Afrodita!

— Ține!

Din fericire, reflexele mele de vampir în devenire erau destul de bune și am prins din zbor cutia pe care o aruncase.

— A venit poșta în timp ce tu erai cu gașca ta de tocilari, a strigat ea disprețuitoare.

— Ia șterge-o de aici, cotoroanță, s-a repezit Shaunee.

— Până nu aruncăm cu apă pe tine, să vedem cum te topești, a adăugat și Erin.

— Mda, mă rog, le-a ignorat Afrodita. A dat să se întoarcă să plece, dar s-a oprit și mi-a aruncat un zâmbet larg și inocent, spunând:

— Frumos colier, cu om de zăpadă!

Privirile ni s-au petrecut și jur că mi-a făcut cu ochiul, după care și-a dat părul pe spate și a pornit ca din pușcă, râsul ei plutind prin aer ca o ceață.

— Mare scârbă mai e, a șoptit Damien.

— Ai fi zis că și-a băgat mințile în cap după ce ai devenit liderul Fiicelor Întunericului, iar Neferet a anunțat că zeița i-a luat harul, a completat Erik. Fata asta n-o să se schimbe niciodată.

I-am aruncat o privire intensă. Fostul ei prieten, Erik Night, dixit! Nu a fost nevoie s-o spun cu voce tare. Am știut după felul în care Erik și-a întors în grabă privirea de la mine că mi se citea cu ușurință în priviri ce gândeam.

— N-o lăsa să-ți strice ziua, Z, m-a sfătuit Shaunee.

— No băga în seamă pe cotoroanța aia odioasă, așa cum face toată lumea, a spus și Erin.

Erin avea dreptate. De când egoismul Afroditei dusese la înlăturarea ei publică de la conducerea Fiicelor Întunericului, cea mai prestigioasă organizație a elevilor din școală, și rolul de lider al Fiicelor Întunericului și de preoteasă în devenire îmi revenise mie, ea își pierduse poziția de cea mai populară și mai puternică novice. Marea Preoteasă Neferet, care era în același timp și mentorul meu, spusese foarte clar că zeița noastră, Nyx, îi luase Afroditei harurile pe care i le dăduse. Se poate spune că, de unde înainte era idolatrizată și considerată cea mai populară fată din școală, acum Afrodita era ocolită de toți.

Din nefericire, eu știam că povestea asta avea mai multe aspecte decât credeau ceilalți. Afrodita se folosise de capacitatea ei de a prezice viitorul, care se pare că nu-i fusese retrasă, pentru a o salva pe bunica și pe prietenul meu din specia umană, pe Heath. Nu încapă îndoială că fusese nesuferită și egoistă în timp ce-i salvase, dar totuși... Atât Heath, cât și bunica erau în viață și era meritul Afroditei în mare măsură.

Pe lângă asta, aflasem de curând că Neferet, Marea noastră Preoteasă, mentorul meu și cea mai respectată femeie-vampir din școală, nu era nici ea ceea ce părea. Ca s-o spun pe-a dreaptă, începeam să cred că erau mari șanse ca Neferet să fie pe cât de puternică, pe atât de malefică. „Întunericul nu este întotdeauna echivalent cu răul, la fel cum lumina nu aduce întotdeauna binele.” Vorbele lui Nyx din ziua în care am fost însemnată mi-au revenit în memorie, rezumând problema lui Neferet: aparențele erau înșelătoare.

Și nu puteam să spun nimănui - sau, cel puțin, nimănui în viață, ceea ce făcea să rămână în discuție doar cea mai bună prietenă a mea, zombi, cu care nu reușisem să vorbesc deloc luna care trecuse. Din fericire, nici cu Neferet nu mai vorbisem de o lună. Plecase în Europa, în vacanța de iarnă și nu avea să se întoarcă până la Revelion. Îmi tot spuneam că o să-mi fac un plan, să mă hotărâsc cum să procedez cu ea când se întoarce. Până acum în planul meu se conturase doar ideea că trebuie să îmi fac un plan. Era, deci, departe de a se putea numi plan. Rahat!

— Hei, ce-o fi în pachetul ăla? a întrebat Jack, smulgându-mă din ghearele coșmarului meu

mental și redându-mă coșmarului aniversaro-crăciunesc.

Ne-am uitat cu toții la pachetul învelit cu hârtie maro pe care îl țineam încă în mână.

— Habar n-am!

— Pun pariu că e tot un cadou! a strigat Jack. Deschide-l!

— O, nu..., am oftat eu.

Sub privirile nedumerite ale prietenilor mei, m-am apucat voinicește să desfac cutia. În banalul ambalaj maro se afla încă o cutie, de data asta împachetată într-o hârtie frumoasă, parfumată, cu aromă de levănțică.

— Este încă un cadou! a chițăit Jack.

— De la cine o fi? se întrebă Damien.

Mă întrebam și eu același lucru și mă gândeam că hârtia îmi amintea de bunica mea, care locuia într-o casă aflată pe o superbă plantație de levănțică. Dar de ce să-mi fi trimis ea un cadou prin poștă, din moment ce aveam să ne întâlnim în noaptea asta?

Am scos la iveală o cutiuță albă, netedă, și am deschis-o. Înăuntru se afla o altă cutiuță albă, mai mică, prinsă strâns într-un teanc de foițe parfumate. Moartă de curiozitate, am scos-o din cuibul ei de levănțică. Cutiuța scoasă la iveală se electrizase și de fundul ei rămăseseră prinse mai multe bucățele de hârtie, pe care le-am desprins înainte să o deschid. Pe când foițele pluteau ușor spre masă, am tras o otheadă în interiorul cutiuței și am inspirat zgomotos, cu totul pradă uimirii. În culcușul de bumbac alb stătea cea mai frumoasă brățară de argint pe care am văzut-o în viața mea. Am luat-o și am scos tot felul de „oo“-uri și „aa“-uri de uimire, fermecată de sclipirile ei. Avea stelute de mare, scoici și căluți de mare, separate unele de altele de niște inimioare adorabile de argint.

— E absolut superbă! am spus și mi-am prins-o la mână. Oare cine mi-a trimis-o?

Chicotind, mi-am întors mâna înapoi și încolo, pentru ca lumina felinarelor, atât de plăcută ochilor noștri sensibili, de novici, să se reflecte în argintul șlefuit, făcându-l să strălucească asemenea unor bijuterii fațetate.

— Trebuie să fie de la bunica, dar mă miră, pentru că ne întâlnim peste..., am spus și am realizat că toată lumea amuțise, stânenită.

Mi-am mutat privirea de la brățară la prietenii mei. În privirile lor am citit de la uimire (Damien), la iritare (gemenele) și până la furie (Erik).

— Ce e?

— Uite, a spus Erik și mi-a întins un cartonaș care căzuse probabil din cutiuță împreună cu foițele de hârtie prinse de fundul ei.

— A! am făcut, recunoscând pe dată scrisul neîngrijit.

— Ah, la naiba! Era de la Heath, alias prietenul numărul 2.

Când am citit ce scria pe cartonaș, am simțit că mă îmbujorez și am știut că fața mea căpătase culoarea aia complet neatractivă, roșu aprins.

„Zo - LA MULȚI ANI!!! Știu că nu poți să suferi să primești de ziua ta cadouri din alea aiurea, ca pentru Crăciun, așa că ți-am trimis ceva ce cred că o să-ți placă. Nu are nici o legătură cu Crăciunul din câte se vede, hă, hă, hă! Mă calcă pe nervi vacanța asta plicticoasă cu ai mei în insulele Cayman și număr zilele care mă despart de tine. Ne vedem pe 26! Cu toată dragostea, Heath”.

— A, am repetat eu ca o cretină, e de la Heath.

În clipa aceea mi-am dorit să pot să mă fac nevăzută.

— Haide, mă, de ce nu ne-ai spus că nu-ți plac cadourile cu tematică de Crăciun? m-a întrebat Shaunee fără ocolișuri, cum îi era felul.

— Pe bune, trebuia să ne spui, a zis și Erin.

— Ăă, am rezumat eu încurcată.

— Noi ne-am gândit că ideea cu omul de zăpadă e drăguță, dar nu și dacă nu poți să suferi chestiile astea legate de Crăciun, a spus Damien.

— Nu e adevărat că nu pot să sufăr chestiile astea legate de Crăciun, am îngăimat eu.

— Mie îmi plac globulețele de sticlă, s-a auzit Jack ușor, gata-gata să izbucnească în plâns.

Chestia asta cu zăpada îmi dă un sentiment plăcut.

— Se pare că Heath știe mai bine decât noi ce-ți place, a rostit Erik cu o voce neutră, lipsită de orice emoție, dar în ochi i-am citit suferința, lucru care mi-a pus un nod în stomac.

— Nu, Erik, nu e adevărat, am spus iute și am făcut un pas spre el.

S-a dat înapoi de parcă aș fi avut râie, chestie care m-a scos din sărite. Nu era vina mea că Heath mă cunoștea din clasa a treia și că se prinsese de ani de zile de problema mea cu cadourile aniversaro-crăciunești. Da, e adevărat că el știa despre mine lucruri pe care ceilalți nu le știau. Dar nu era nimic neobișnuit în asta! Îl cunoșteam pe băiatul ăsta de șapte ani, pe când pe Erik, pe Damien, pe gemene și pe Jack îi întâlнисem abia acum două luni sau chiar mai puțin. Care e vina mea în toată treaba asta?

M-am uitat ostentativ la ceas, ca să le dau de înțeles că mă grăbesc.

— Trebuie să mă întâlnesc cu bunica la Starbucks într-un sfert de oră. Mă duc, să nu întârzii.

M-am îndreptat spre ușă, dar m-am oprit o clipă înainte să ies din încăpere. M-am întors și mi-am privit prietenii.

— N-am vrut să se simtă nimeni aiurea. Îmi pare rău că mesajul de la Heath v-a făcut să vă simțiți prost, dar nu e vina mea. Și chiar am spus cuiva că nu-mi place să primesc de ziua mea cadouri ca pentru Crăciun, i-am spus lui Stevie Rae!

Capitolul 3

Cafeneaua Starbucks din Utica Square, meseriașul centru comercial în aer liber aflat un pic mai jos de Casa Noptii, era mult mai aglomerat decât mă așteptasem. Sigur, era o seară de iarnă neobișnuit de călduroasă, dar să nu uităm că era totuși 24 decembrie și aproape nouă seara. Te-ai fi așteptat ca lumea să fie acasă și să roiască în jurul dulciurilor de Crăciun sau mai știu eu ce, nu să iasă să se îndoape cu cafeină.

„Nu, mi-am spus hotărâtă, nu vreau să fiu prost dispusă la întâlnirea cu bunica. Abia dacă apuc s-o văd din când în când, așa că n-am de gând să-mi bat joc de puținul timp pe care îl petrecem împreună.” Mai mult, bunica știa ce nasoale sunt cadourile mele aniversaro-crăciunești. Ea îmi oferea întotdeauna ceva unic și minunat, așa ca ea.

— Hei, Zoey!

La capătul cel mai îndepărtat al cafenelei Starbucks am văzut-o pe bunica agitându-și mâinile. De data asta n-a fost nevoie să arborez un zâmbet fals. Fericirea care mă invadea ori de câte ori o vedeam era autentică și m-a făcut s-o iau la goană spre ea, croindu-mi anevoie drum prin mulțime.

— Oo, Pasăre Zoey! Ce dor mi-a fost de tine, U-we-tsi-a- ge-ya!

Dulceața cuvântului „fiică” în limba cherokee m-a învăluit împreună cu brațele calde și familiare ale bunicii, înmiresmate de aroma reconfortantă de levănțică, ce-mi amintea de acasă. M-am lipit de ea și i-am aspirat prin toți porii dragostea, înțelegerea, acceptarea.

— Și mie mi-a fost dor de tine, bunico.

M-a strâns încă o dată în brațe și apoi m-a îndepărtat un pic.

— Ia să te văd mai bine! Ei, da, se vede că ai șaptesprezece ani. Pari mult mai matură și cred că și puțin mai înaltă decât la șaisprezece.

Am zâmbit larg.

— Haide, bunico, fii serioasă, știi că arăt la fel!

— Ba nu. Cu trecerea anilor, anumite femei câștigă întotdeauna în frumusețe și în forță, iar tu ești chiar acel gen de femeie.

— Și tu, bunico. Arăți excelent!

Vorbeam serios. Bunica avea o mie de ani, mă rog, în jur de cincizeci, dar mie mi se părea nemuritoare. Când spun asta nu mă refer la femeile-vampir care arată de douăzeci și ceva la cincizeci și ceva de ani (sau la o sută cincizeci și ceva). Bunica era o ființă umană nemuritoare adorabilă, cu părul ei cărunt și bogat și cu ochii ei căprui răspândind bunătațe.

— Tare mi-ar plăcea să nu fii nevoită să-ți acoperi frumoasele desene ca să te întâlnești cu mine aici!

Degetele bunicii au poposit o clipă pe obrazul meu, pe care îmi dădusem în grabă cu un strat gros de machiaj, din acela cu care trebuiau să-și dea novicii atunci când ieșeau din campusul Casei Noptii. Sigur că ființele umane știau de existența vampirilor, că doar vampirii adulți nu se ascundeau, însă regulile pentru novici erau diferite. Presupun că aveau o logică, pentru că adolescenții nu sunt întotdeauna capabili să facă față unui conflict, iar lumea ființelor umane chiar avea tendința să intre în conflict cu vampirii.

— Așa stau lucrurile la noi. Iar regulile trebuie respectate, bunico, am spus eu ridicând din umeri.

— Nu ți-ai acoperit și frumoasele semne de pe gât și de pe umăr, nu?

— Nu, de-aia mi-am luat geaca.

Mi-am aruncat privirea împrejur, ca să mă asigur că nu trage nimeni cu ochiul, apoi mi-am dat părul pe spate și mi-am tras geaca în jos, lăsând la vedere dantelăria safirie de pe ceafă și de pe umăr.

— Oo, Pasăre Zoey, ce frumusețe, a spus cu blândețe bunica. Sunt așa de mândră că zeița te-a ales pe tine și ți-a dat Semnele unicității.

M-a strâns din nou în brațe și m-am lipit de ea, nespun de bucuroasă că făcea parte din viața mea. Ea mă accepta pentru ceea ce eram eu. Pentru ea nu conta că mă transformam în vampir, că deja simțeam nevoia de a bea sânge și că aveam puterea de a stârni toate cele cinci elemente: aerul, focul, apa, pământul și spiritul. Pentru bunica eram „u-we-tsi-a-ge-ya“ a ei, fiica ei de suflet, iar toate celelalte treceau pe locul doi. Era deopotrivă ciudat și minunat că noi două eram atât de apropiate și de asemănătoare, în timp ce adevărata ei fiică, mama, era complet diferită.

— Aici erați! Ce trafic infernal! Nu pot să sufăr să plec din Broken Arrow și să mă chinui să ajung în Tulsa în timpul sărbătorilor.

Ca și când gândurile mele ar fi atras-o în mod tragic aici, vocea mamei mele a avut pentru mine efectul unui duș rece, risipindu-mi fericirea. Eu și bunica ne-am desprins una de cealaltă și am văzut-o pe mama stând în picioare lângă masa noastră și ținând în mâini o cutie dreptunghiulară de la patiserie și un cadou frumos ambalat.

—Mamă! Linda! am rostit și eu, și bunica în același timp.

Nu era de mirare că bunica părea la fel de șocată ca și mine de neașteptata prezență a mamei. Bunica nu ar fi invitat-o niciodată pe mama fără să mă anunțe. Amândouă eram de acord cu trei lucruri în privința mamei: primul era că ne întrista, al doilea, că ne doream să se schimbe, iar al treilea era că știam că lucrul ăsta nu avea să se întâmple probabil niciodată.

— Nu vă mai mirați așa! Cum era să nu vin la ziua de naștere a propriei mele fiice?

— Bine, dar, Linda, săptămâna trecută când am vorbit spuneai că o să-i trimiți cadoul prin poștă, i-a amintit bunica dând glas iritării pe care o simțeam eu.

— Am spus asta înainte să aflu că tu aveai să te întâlnești cu ea, i-a replicat mama bunicii și s-a încruntat la mine. Nu că m-ar fi invitat Zoey, dar sunt deja obișnuită cu egoista de fiică-mea.

— Mamă, n-am mai vorbit de o lună. Cum era să te invit? am spus eu și am încercat să-mi mențin un ton neutru. Nu voiam în ruptul capului ca vizita bunicii să degenereze într-o scenă tragică, dar mama nu scosese mai mult de zece propoziții și deja mă stresa. În afară de felicitarea aia stupidă de zi de naștere/Crăciun pe care mi-o trimisese, singura dată când mai luasem legătura cu mama fusese acum o lună, când venise împreună cu îngrozitorul ăla de bărbatu-său, taică-miu vitreg, cu ocazia vizitei părinților în Casa Noptii. Fusese ceva de groază. Cretinul de taică-miu vitreg, care era predicator al bisericii Oamenilor Credinței, se purtase cum îi era felul, adică îngust la minte, critic și bigot, și efectiv fusese dat afară și i se interzisese să mai calce pe acolo. Ca de obicei, mama o luase fuguța după el, ca o soție bună și supusă ce era.

— Nu ai primit felicitarea de la mine? a întrebat mama, iar tonul ei iritat a părut să bată în retragere când i-am susținut privirea.

— Ba da, mamă, am primit-o.

— Vezi? M-am gândit la tine.

— Bine, mamă.

— Ai face bine s-o mai suni și tu pe maică-ta din când în când, a continuat ea, cu ochii ușor umeziți de lacrimi.

Am oftat.

— Îmi pare rău, mamă. A fost o nebunie totală aici cu examenele de final de semestru, printre altele.

— Sper că iei note mari la școala asta.

— Da, mamă, iau note mari.

Mă întrista și îmi dădea un sentiment de însingurare și de furie în același timp.

— Bravo! Mama și-a șters ochii și s-a apucat să-și facă de lucru cu pachetele pe care le adusese. Apoi a adăugat cu o veselie forțată în glas:

— Haideți să ne așezăm! Zoey, tu mergi înăuntru în cafenea și adu-ne fuguța ceva de băut! Ce bine că m-a invitat bunica! Ca de obicei, nimeni nu s-a gândit să aducă tort!

Ne-am așezat, iar mama a încins o luptă cu panglica de la cutia în care se afla tortul. În timp ce ea își făcea de lucru, bunica și cu mine ne-am aruncat o privire scurtă și am înțeles amândouă totul. Am știut că nu bunica o invitase pe mama, iar ea a știut că uram din tot sufletul tortul aniversar. Cu atât mai mult tortul diabetic de dulce pe care îl comanda mama întotdeauna de la patiserie.

Cuprinsă de genul ăla de fascinație morbidă cu care numai la accidente de mașini te mai zgâiești, am urmărit-o pe mama deschizând ambalajul și oferindu-ne privirii un tortuleț alb, pătrat, cu un singur etaj. Pe el era scris cu roșu clasicul „La mulți ani“, în ton cu floricelele roșii trântite în colțuri. Toată nebunia asta era ornată cu glazură verde.

— Nu-i așa că arată bine? E drăguț și în ton cu Crăciunul, comenta mama în timp ce se străduia să scoată jumătatea de etichetă cu prețul care rămăsese lipită pe capacul cutiei.

Apoi, dintr-odată, a înghețat și m-a privit cu ochii cât cepele.

— Dar voi nu mai sărbătoriți Crăciunul, nu?

M-am scotocit de zâmbetul fals pe care îl folosisem mai devreme și mi l-am tras din nou pe buze.

— Sărbătorim Yule, sau Solstițiul de iarnă, și a fost acum două zile.

— Cred că e așa de frumos campusul acum..., mi-a zâmbit bunica și m-a bătut ușor pe mână. - Și de ce ar fi frumos? și-a reluat mama tonul iritat. Dacă nu sărbătoresc Crăciunul, atunci nu împodobesc nici brazii de Crăciun?

Bunica mi-a luat-o înainte cu explicația.

— Linda, Yule era sărbătorit cu mult înainte de Crăciun. Popoarele străvechi și-au împodobit „brazii de Crăciun“ - a spus ea pe un ton ușor ironic - vreme de mii de ani. Creștinii au luat această tradiție de la păgâni, nu invers. De fapt, biserica a ales ziua de 25 decembrie ca dată a nașterii lui Iisus ca să coincidă cu sărbătorirea zilei de Yule. Dacă îți mai aduci aminte, în copilăria ta dădeam conuri de brad prin unt de arahide, făceam șiraguri din mere, floricele de porumb și merișoare și le atârnam într-un copac pe care eu l-am numit dintotdeauna copacul nostru de Yule, asta pe lângă bradul nostru de Crăciun din casă.

Bunica i-a zâmbit ușor tristă și încurcată fiicei ei, iar apoi s-a întors spre mine.

— Hai, spune, ați împodobit copacii din campus?

Am încuviințat din cap.

— Da, și arată extraordinar, iar păsărelelor și veverițelor le plac la nebunie.

— Mă rog, ce-ar fi să-ți deschizi cadourile, iar apoi să mâncăm tort și să bem o cafea, a comentat mama, de parcă n-ar fi auzit deloc conversația mea cu bunica.

Bunica s-a înseninat.

— De o lună tot aștept cu nerăbdare să ți le dau.

S-a aplecat și a scos de sub masă două cadouri. Unul dintre ele era voluminos și îmbrăcat într-un ambalaj în culori vii, dar categoric nu de sezon. Celălalt avea dimensiunile unei cărți și era împachetat în hârtie de mătase de culoare crem, cum numai la magazinele cu pretenții mai găsești.

— Mai întâi deschide-l pe ăsta!

Bunica a împins spre mine cadoul mai mare și l-am desfăcut nerăbdătoare, descoperind înăuntru fericirea copilăriei mele.

— Ooo, bunico! Mulțumesc mult! am spus, mi-am afundat fața în floarea de levănțică înflorită în toată splendoarea ei, pe care o pusese într-un ghiveci mov de lut, și am mirosit-o. Aroma minunatei plante m-a purtat instantaneu în zilele de vară numai bune de lenevit, în care mergeam cu bunica la picnic.

— E superbă, am continuat eu.

— A trebuit să-i grăbesc creșterea în seră ca să fie înflorită acum. A, și o să ai nevoie de asta! Bunica mi-a întins o pungă de hârtie. Înăuntru este un tub fluorescent de creștere și un stativ pentru ghiveci, ca să aibă suficientă lumină fără să trebuiască să dai la o parte perdelele de la dormitor și să-ți chinui ochii.

I-am zâmbit larg.

— La toate te gândești tu!

Mi-am aruncat privirea spre mama și pe chip i-am văzut expresia aia absentă despre care știam că înseamnă că ar da orice să fie în altă parte. Mi-a venit s-o întreb de ce se deranjase să vină, dar, spre surprinderea mea, amărăciunea îmi pusese un nod în gât. Credeam că depășisem faza în care mă mai putea face să sufăr. Se pare însă că vârsta de șaptesprezece ani nu era chiar așa de înaintată pe cât îmi închipuisem eu.

— Uite, Zoey, ți-am mai luat ceva, a spus bunica și mi-a întins cadoul împachetat în hârtie de mătase. Îmi dădeam seama că observase tăcerea adâncă a mamei și, ca de obicei, încerca să compenseze incapacitatea ei de a fi o mamă bună.

Am înghițit ca să-mi alung nodul din gât și am desfăcut cadoul, lăsând la vedere o carte legată în piele, evident veche de când lumea. Apoi am remarcat titlul și am murmurat cu respirația întretăiată:

— Dracula! Mi-ai luat un exemplar vechi din Dracula!

— Ia uită-te la pagina de Copyright, drăguțo, m-a îndemnat bunica, cu ochii strălucindu-i de încântare.

Am deschis cartea la pagina cu informațiile despre ediție și nu mi-a venit să-mi cred ochilor.

— Dumnezeu! Este prima ediție!

Bunica râdea de încântare.

— Ia mai dă câteva pagini!

Așa am și făcut, iar în josul paginii de titlu am văzut semnătura lui Stoker și data: ianuarie 1899.

— E un exemplar din prima ediție, cu semnătura autorului! Cred că a costat o avere! am spus, apoi m-am repezit cu brațele deschise spre bunica și am îmbrățișat-o.

— De fapt, am găsit-o într-un anticariat amărât, în pragul falimentului. A fost un chilipir. În fond, este doar prima ediție din America a lui Stoker.

— E supertare, bunico! Mulțumesc mult!

— Știu cât de mult îți place povestea aia veche și înfricoșătoare și, date fiind schimbările din viața ta, m-am gândit că ar fi amuzant să ai un exemplar cu semnătura autorului, mi-a mărturisit bunica.

— Știai că Bram Stoker a fost Impregnat de un vampir și de-aia a scris cartea? m-am entuziasmat eu, în timp ce dădeam ușurel paginile groase și priveam ilustrațiile vechi, care erau chiar înfricoșătoare.

— Habar n-aveam că Stoker a avut o relație cu un vampir, mi-a zis bunica.

— Eu n-aș numi „relație” să fii mușcat de un vampir și apoi să cazi sub vraja lui, a comentat mama.

Bunica și cu mine am privit-o amândouă odată. Am oftat.

— Mamă, chiar este posibil ca între o ființă umană și un vampir să existe o relație. Cu asta se ocupă Impregnarea.

De fapt, mai implica și nevoia de a bea sânge și o foarte puternică dorință, pe lângă legătura paranormală care poate fi uneori tare tulburătoare, lucruri pe care le știam din experiența mea cu

Heath. Dar nu aveam să-i pomenesc mamei nimic din toate astea.

Mama s-a cutremurat de parcă i s-ar fi plimbat pe spate o târâtoare.

— Mie mi se pare dezgustător.

— Mamă, tu nu vrei să înțelegi că am doar două posibilități de viitor? Prima ar fi să devin chestia aia de care spui tu că e dezgustătoare, iar cealaltă ar fi ca, la un moment dat în următorii patru ani, să mor.

Nu voiam să ajung la astfel de lucruri, dar atitudinea ei mă călca rău pe nervi.

— Așadar, ce preferi, să mă vezi moartă sau vampir adult?

— Niciuna dintre ele, desigur, mi-a replicat.

— Linda, a spus bunica punându-mi mâna pe genunchi pe sub masă și strângându-mă ușor.

Zoey încearcă să-ți spună că e timpul să o accepți pe ea și noul ei viitor și că atitudinea ta o face să sufere.

— Atitudinea „mea“!? O clipă am crezut că mama avea să se lanseze într-una dintre eternele ei tirade pe tema „de ce te iei mereu de mine?“, dar în loc de asta, spre surprinderea mea, a inspirat adânc și m-a privit drept în ochi. Nu vreau să te fac să suferi, Zoey.

Preț de o clipă mi s-a părut că este din nou ea, cea de pe vremuri, mama care fusese înainte să se mărite cu John Heffer și să devină soția perfectă, întoarsă cu cheița și bisericoadă, și am simțit cum mi se strânge inima.

— Chiar mă faci să sufăr, mamă, m-am trezit spunând.

— Îmi pare rău, a zis ea. Apoi și-a întins mâna spre mine. Ce-ar fi s-o luăm de la început cu aniversarea ta?

Am prins-o de mână, cu o undă de optimism. Poate că undeva în străfundurile ei mai rămăsese ceva din mama mea de pe vremuri. În fond, venise singură, fără cretinul de taică-miu vitreg, ceea ce era aproape un miracol. Am strâns-o de mână și am zâmbit.

— Sună promițător.

— Atunci ar trebui să desfaci cadoul și apoi să mâncăm tort, a mai spus mama și mi-a împins cutia care stătea lângă tortul neatins deocamdată.

— Bine, am zis eu, încercând să-mi mențin entuziasmul în glas, deși cadoul era împachetat într-o hârtie pe care trona o scenă din aia tembelă cu Nașterea lui Iisus. Zâmbetul m-a ținut până când am recunoscut coperta din piele albă și paginile cu colțuri aurii. Am simțit cum mă dezumflu și am întors cartea, pe a cărei copertă era imprimat cu litere cursive de aur Cuvântul lui Dumnezeu, editat de Oamenii Credinței. Privirea mi-a fost atrasă de o altă strălucire de aur în exces, în josul copertei, unde era scris „Familia Heffer“. Între paginile de început ale cărții am găsit un semn de carte din catifea roșie cu canaf auriu și, ca să câștig timp, să mă gândesc la ce altceva aș putea spune în afară de „e un cadou cu totul și cu totul îngrozitor“, am deschis cartea la pagina unde era semnul. Am clipit, sperând că ochii îmi joacă feste. Dar nu, chiar era acolo. Cartea se deschisese la pagina în care apărea arborele genealogic. Am recunoscut scrisul ciudat, înclinat spre stânga, de stângaci, al cretinului de taică-miu vitreg; acolo era trecut numele mamei, Linda Heffer. De la numele ei pleca o linie care îl lega de numele lui, John Heffer, iar într-o parte era trecută data căsătoriei lor. Sub numele lor, de parcă ne-ar fi adus împreună pe lume, erau trecute numele lui frate-miu, al soră-mii și al meu.

Mă rog, știu că tatăl meu biologic, Paul Montgomery, ne părăsise când eu eram micuță și dispăruse de pe fața pământului. Din când în când primeam câte un cec jenant, cu o sumă ridicol de mică, pensia alimentară pe care ne-o plătea, chipurile, dar nu era trecută adresa expeditorului; însă cu excepția acestor momente rare, nu mai făcea parte din viața noastră de mai bine de zece ani. Recunosc, era un tată de tot rahatul, dar el era tatăl meu, nu John Heffer, căruia îi stăteam în gât.

Mi-am înălțat privirea de la parodia aia de arbore genealogic spre mama și am privit-o în ochi. Vocea mea a sunat surprinzător de relaxată, calmă chiar, dar în sufletul meu era un freamăt de sentimente amestecate.

— La ce te-ai gândit tu când te-ai hotărât să-mi aduci asta drept cadou de ziua mea?

Pe mama a părut să o deranjeze întrebarea mea.

— Ne-am gândit că ți-ar plăcea să știi că mai faci încă parte din această familie.

— Nu este adevărat. Nu mai fac parte din ea cu mult înainte să fi fost însemnată. Știm cu toții asta, și eu, și tu, și John.

— Te asigur că tatăl tău nu...

Am ridicat mâna s-o întrerup.

— Nu! John Heffer nu este tatăl meu. Este soțul tău, atâta tot. A fost alegerea ta, nu a mea, și așa a fost întotdeauna.

Rana care începuse să sângereze în sufletul meu în momentul în care apăruse mama s-a deschis de tot și a început să-mi împrăștie un șuvoi de mânie în tot corpul.

— Uite cum stă treaba, mamă. Dacă tot mi-ai luat cadou, ideea era să-mi iei ceva ce credeai tu că o să-mi placă, nu ce voia soțul tău să-mi bagi pe gât.

— Nu știi ce vorbești, domnișorico, s-a încruntat mama. Apoi a fulgerat-o cu privirea pe bunica. De la tine i se trage comportamentul ăsta.

Bunica a ridicat din sprâncenele albe spre fiica ei și i-a răspuns:

— Mulțumesc, Linda, cred că este cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

— El unde este? am întrebat-o pe mama.

— Cine?

— John. Unde este? Nu ai venit tu până aici pentru mine. Ai venit pentru că el voia să mă faci să mă simt prost și n-ar pierde asta pentru nimic în lume. Hai, spune, unde este?

— Nu știu despre ce vorbești, a zis ea și și-a rotit vinovată privirea împrejur, de unde am dedus că ghicisem.

— M-am ridicat și am strigat înspre zona de trecere:

— John! Ieși, papucule, de sub pat, ieși, papucule, ieși!

În mod previzibil, un bărbat s-a îndepărtat de una dintre mesele înalte care erau așezate la capătul opus al terasei, în apropierea intrării în cafeneaua Starbucks. L-am privit cu atenție pe când se apropia de noi, încercând să înțeleg ce văzuse mama la el. Era un tip total șters. Potrivit de înălțime, cu păr brunet, grizonant, o bărbie de ziceai că îi iese direct din gât, îngust în umeri și cu picioare de greiere. Abia când îl priveai în ochi vedeai ceva neobișnuit, și anume o răceală incredibilă. Întotdeauna fusesem de părere că era ciudat cum un tip atât de rece și fără suflet îți putea împuia permanent capul cu religia. A ajuns la masa noastră și a dat să deschidă gura, dar, înainte să apuce să spună ceva, am aruncat „cadoul” spre el.

— Păstrează-l tu! Asta nu e familia mea, nici credința mea, i-am spus și l-am străfulgerat cu privirea.

— Așadar, alegi răul și întunericul, a conchis el.

— Nu. Aleg zeița iubitoare care mi-a pus Semnul ei și mi-a dat puteri deosebite. Aleg o altă cale decât tine. Atâta tot.

— După cum am spus, alegi răul.

Și-a pus mâna pe umărul mamei, de parcă ar fi avut nevoie de ajutorul lui ca să poată sta jos. La rândul ei, mama și-a pus mâna pe mâna lui și a început să-și tragă nasul.

L-am lăsat pe el și m-am concentrat asupra ei.

— Mamă, te rog, nu începe iar. Dacă poți să mă accepți și dacă vrei cu adevărat să mă vezi, sună-mă și ne întâlnim. Dar mă doare foarte tare să te prefaci că vrei să mă vezi pentru că îți spune John ce să faci și asta nu ne face bine nici uneia dintre noi.

— O soție trebuie să se supună soțului ei, a comentat John.

Îmi venea să-i spun cât de șovin, de plin de sine și de greșit suna asta, dar m-am hotărât să mă scutesc de efort și i-am zis doar atât:

— John, du-te naibii!

— Voiam să te ferești de rău, a spus mama plângând încetișor.

Atunci a intervenit bunica și a rostit cu tristețe, dar ferm:

— Linda, este foarte trist că ai descoperit și ai îmbrățișat fără să cârtești o religie printre ale cărei principii de bază stă și acela că „diferit” înseamnă obligatoriu „rău”.

— Fiica ta L-a descoperit pe Dumnezeu, și nu datorită ție, a izbucnit John.

— Nu e adevărat. Fiica mea te-a „descoperit” pe tine și tristul adevăr este că niciodată nu i-a

plăcut să gândească pentru ea. Tu gândești în locul ei. Dar uite, eu și Zoey îți facem cadou un gând liber, a spus bunica, apoi mi-a dat ghiveciul de levănțică și exemplarul meu din Dracula, m-a prins de cot și m-am ridicat în sus. În țara asta, nimeni nu are dreptul să gândească în locul altcuiva. Iar tu, Linda, află că sunt de acord cu Zoey. Dacă îți vine mintea la cap și vrei să ne vezi pentru că ne iubești așa cum suntem noi, atunci sună-mă. Dacă nu, nu vreau să mai aud de tine.

Bunica a făcut o pauză și a dat scârbită din cap spre John.

— Cât despre tine, nu vreau să mai aud nimic, indiferent de situație.

Pe când ne îndepărtam, vocea lui John a răzbătut biciuitoare până la noi, ascuțită și încărcată de mânie și de ură.

— Ba, o să mai auzi de mine. Amândouă o să mai auziți de mine. Sunt o mulțime de oameni buni, cuviincioși și cu frica lui Dumnezeu care s-au săturat să vă mai accepte răutatea și au ajuns la capătul puterilor. Nu vom mai trăi mult timp alături de ființe care idolatrizează întunericul. Ascultă ce-ți spun... ai să vezi tu... este timpul să vă căiți...

Din fericire, ne îndepărtaserăm suficient cât să nu-i mai auzim ploaia de invective. Îmi venea să plâng, dar mi-au ajuns la ureche cuvintele șoptite ale scumpei de bunică-mea.

— Agarici afurisit!

— Bunico, i-am spus.

— O, Pasăre Zoey, i-am zis soțului mamei tale „agarici afurisit” cu glas tare?

— Da, bunico, exact asta ai făcut!

M-a privit cu un licăr în ochii ei căprui.

— Foarte bine!

Capitolul 4

Bunica s-a străduit să salveze ce se mai putea din restul chefului de ziua mea. Am mers prin Utica Square până la restaurantul Stonehorse și ne-am hotărât să mâncăm câte o porție de tort mai acătării. Prin urmare, ea și-a comandat două pahare de vin roșu, iar eu am luat o cola și o bucată imensă de prăjitura diavolului, și ne-am amuzat pe seama ironiei numelui.

Bunica n-a făcut nici o tentativă de a salva aparențele, încercând să mă convingă de faptul că mama nu vorbise serios, că o să-și schimbe părerea, că să-i dau ceva timp, c-o fi, c-o păți. Desigur, era mult mai pragmatică de atât și mult, mult mai meseriașă.

Mama ta este o femeie slabă, care nu se regăsește pe sine decât cu ajutorul unui bărbat, a spus ea în timp ce sorbea din vin. Din nefericire, și-a găsit un bărbat foarte rău.

— N-o să se schimbe niciodată, nu-i așa?

Bunica m-a atins ușor pe obraz.

— Ar fi șanse, dar, sincer, mă îndoiesc, Pasăre Zoey.

— Mă bucur că nu mă minți, bunico, i-am zis.

— O minciună nu poate să îndrepte lucrurile. Nici măcar nu ușurează situația, cel puțin nu pe termen lung. Cel mai bine e să spui adevărul și să încerci să dregi lucrurile în mod onorabil.

Am oftat.

— Drăguță, tu ai ceva de dres? m-a întrebat bunica.

— Mda, dar din nefericire nu se poate dreg în mod onorabil.

I-am zâmbit stânjenită bunicii și i-am povestit despre dezastrul de la cheful de ziua mea.

— Știi, cred că va trebui totuși să rezolvi problema asta cu prietenii. Heath și Erik n-or să se mai suporte unul pe altul nici măcar atâtă, a spus ea și mi-a arătat cu degetele vreo câțiva centimetri.

— Așa am să fac, dar Heath a stat în spital cam o săptămână după chestia aia cu criminalul în serie de care l-am salvat eu, iar apoi a tulit-o cu părinții în insulele Cayman, în vacanța de iarnă. Nu l-am mai văzut de-o lună. Așa că nu prea am avut timp să fac mare lucru pe tema asta.

M-am concentrat pe curățatul farfuriei, evitând privirea bunicii. Chestia cu „criminalul în

serie" era frecție. Chiar îl salvasem pe Heath, dar nu de la ceva atât de banal precum o ființă umană sărită de pe fix. Îl salvasem din ghearele unor creaturi al căror lider era, și probabil că mai este încă, cea mai bună prietenă a mea, Stevie Rae, care fusese transformată în zombi. Dar nu-i puteam spune bunicii toate astea. De fapt, nu puteam spune nimănui, pentru că în spatele întregii afaceri se afla Marea Preoteasă a Casei Noptii, mentorul meu, Neferet, care, din nefericire pentru mine, putea citi gândurile celorlalți. Părea să nu le poată citi și pe ale mele, cel puțin nu prea bine, dar dacă spuneam cuiva, pe ale celorlalți le putea citi și atunci aveam să dăm cu toții de naiba.

Poftim motive de stres!

— Poate că ar trebui să mergi acasă și să îndrepti lucrurile, mi-a spus bunica. Apoi, când mi-a zărit privirea speriată, a adăugat: Mă refer la problema cadourilor cu motive de Crăciun, nu la problema cu Heath și cu Erik.

— A, m-am liniștit. Mda, așa ar trebui să fac. M-am oprit o clipă să meditez la vorbele ei. - Știi, chiar pot să spun că mă simt ca acasă acolo.

— Știu. Mi-a zâmbit. Și mă bucur pentru tine. Începi să-ți găsești locul, iar eu sunt foarte mândră de asta.

Bunica m-a condus până la locul în care îmi parcasem broscuța clasică Volkswagen și și-a luat rămas-bun cu o îmbrățișare. I-am mulțumit din nou pentru cadourile minunate, dar niciuna dintre noi nu a adus vorba despre mama. Există lucruri despre care e mai bine să nu vorbești. I-am spus bunicii că mă întorc în Casa Noptii ca să îndrept lucrurile cu prietenii mei, și chiar aveam de gând s-o fac. În loc de asta, m-am trezit că o iau din nou spre centru.

În ultima lună, de fiecare dată când puteam să inventez o scuză oarecare ca să mă furișez singură din Casa Noptii, mă apucam să bântui pe străzile din centrul Tulsei. „Să bântui"... Am pufnit de una singură. Nimerit cuvânt mai găsiseram să descriu căutarea prietenei mele celei mai bune, Stevie Rae, care murise acum o lună și care apoi devenise zombi.

Ei, bine, da, era ciudat, cum și suna de altfel. Novicii mor, cu toții știam asta. Fusesem chiar eu martoră la moartea a doi dintre cei trei care muriseră de când sosisem în Casa Noptii. Bun, toată lumea știa că puteam muri în orice moment. Însă ce nu știa toată lumea era că ultimii trei novici care muriseră înviaseră din morți, redeveniseră umblători sau... la naiba! Presupun că descrierea care li se potrivea cel mai bine era cea stereotipă a vampirului: strigoi umblători, monștri însetați de sânge, lipsiți de orice urmă de umanitate. Și-ți mai și mutau nasul cu mirosul lor îngrozitor! Știam asta pentru că avusesem nefericirea să văd ceea luasem la început drept fantomele a doi dintre novicii morți. Apoi începuseră să fie uciși adolescenți din specia umană și se pare că cineva încerca să pună crimele în cărucia vampirilor. Era nasol, mai ales pentru că îi cunoșteam pe primii doi băieți care fuseseră uciși, iar poliția își îndreptase atenția pentru scurtă vreme asupra mea. Și mai nasol era că Heath fusese a treia ființă umană răpită.

Vă dați seama că nu puteam permite să fie ucis. Mai mult decât atât, se poate spune că, oarecum accidental, deveniserăm Impregnați unul de celălalt. Cu ajutorul Afroditei reușisem să descopăr unde era Heath, dar numai datorită Impregnării care ne unea. Poliția crezuse la momentul respectiv că îl salvasem pe Heath, o variantă tulburată a lui, din ghearele unui criminal în serie.

Ce descoperisem eu de fapt?

Ei, bine, o descoperisem pe cea mai bună prietenă a mea, zombi acum, și gașca ei de ucenici dezgustători. Îl scosesem de acolo pe Heath, acolo însemnând vechile tuneluri din timpul prohibiției din subsolul gării părăsite din centrul orașului Tulsa, și avusesem o confruntare cu Stevie Rae sau, mai bine zis, cu ceea ce mai rămăsese din ea.

Una dintre probleme era că nu crezusem că îi dispăruse orice urmă de umanitate, cum se pare că se petrecuse cu foștii novici, zombi acum și tare răi, care încercaseră să-i înfulece pe Heath.

Cealaltă problemă era Neferet. Stevie Rae îmi spusese că ea se afla în spatele transformării lor în zombi. Și știam că e adevărat pentru că Neferet ne făcuse o vrajă îngrozitoare mie și lui Heath chiar înainte să apară poliția. Ideea era să ne facă să uităm ce se întâmplase acolo, în tuneluri. Cred că vraja dăduse rezultate în cazul lui Heath, dar la mine nu ținuse decât scurtă vreme, căci mă folosisem de forța celor cinci elemente ca să o rup.

Ca să n-o mai lungesc, de atunci îmi tot făceam griji și mă întrebam ce naiba mă fac eu cu:

1. Stevie Rae, 2. Neferet și 3. Heath. Ai zice că absența acestor trei griji ale mele în ultima lună era un lucru bun, dar nu era nici pe departe așa.

Bun, am spus cu glas tare, e ziua mea de naștere, una teribil de nasoală, chiar și pentru mine. Așa că, Nyx, am să-ți cer o singură favoare cu ocazia aniversării mele. Vreau s-o găsec pe Stevie Rae.

Am adăugat iute un „te rog“. (După cum mi-ar spune Damien, atunci când vorbești cu zeița ta, e bine să fii politicos.)

Să fiu sinceră, nu prea mă așteptam la un răspuns, așa încât, atunci când mi s-au perindat prin minte cuvintele „coboară geamul“, am crezut că sunt versurile piesei de la radio. Dar nu aveam radioul pornit, iar cuvintele astea nu erau pe muzică; de fapt, erau în mintea mea, nu la radio.

Am coborât geamul destul de agitată.

Toată săptămâna asta fusese neobișnuit de cald. Azi maxima ajunsese la vreo 15°, chestie tare ciudată pentru luna decembrie, dar suntem în Oklahoma și aici vremea în sine constituie o mare ciudățenie. Totuși, ceasul arăta aproape miezul nopții, și noaptea se mai răcorise puțin. Nu că m-ar fi deranjat. Vampirii adulți nu simt frigul întocmai ca ființele umane. Nu, nu din cauză că sunt, de fapt, carne ambulată, rece, moartă și readusă la viață (îhh, e posibil totuși ca asta să fi devenit Stevie Rae), ci pentru că metabolismul lor este foarte diferit de cel al ființelor umane. Deși novice, eu eram înzestrată mult mai mult decât majoritatea celor care fuseseră însemnați acum două luni, prin urmare, rezistența mea la frig era mult mai mare decât cea a unui puștan din specia umană. Așa că aerul răcoros care pătrundea în broscuța nu numai că nu mă deranja, dar era ciudat că dintr-odată m-am pus pe strănutat și m-a cam luat cu fiori.

„Îhh, și ce-i duhoarea asta?“ Era o combinație de subsol stătut, cu salată de ouă uitată în căldură și gunoi, și totul avea ca rezultat un iz scârbos de cunoscut.

„Ah, la naiba!“ mi-am spus când am realizat ce era cu mirosul ăla, apoi am traversat cu broscuța mea cele trei benzi cu sens unic și am parcat puțin mai sus de stația de autobuz din centru. Mi-a luat foarte puțin să ridic geamul și să deschid ușa - înnebunesc dacă mă trezesc cu Dracula al meu în prima ediție făcut bucăți - apoi am ieșit din mașină și am luat-o în grabă spre trotuar, unde am rămas nemișcată și am adulmecat aerul. Imediat am depistat mirosul. Îhh! Era prea oribil să nu-l simți. Adulmecând încă aerul ca un câine prostănac, i-am dat crezare nasului meu și am luat-o pe trotuar, departe de luminile dătătoare de curaj ale stației de autobuz.

Am găsit-o pe o străduță lăturalnică. Mai întâi am crezut că era aplecată deasupra unui sac mare plin cu gunoi și mi-a stat inima în loc. Trebuia să o scap de viața asta. Trebuia să găsec o cale să o pun la adăpost până puteam repara toată chestia asta îngrozitoare care i se întâmplase. „Ori trebuie să moară de-a binelea.“ Nu! Mi-am alungat din minte gândul ăsta. Deja o văzusem o dată murind pe Stevie Rae, așa că nu aveam de gând să asist iar la așa ceva.

Dar înainte să ajung la ea și să o cuprind cu brațele, să-mi țin respirația și să-i spun că o să fie bine, sacul de gunoi a gemut și s-a mișcat și mi-am dat seama că Stevie Rae nu scormonea în gunoi, ci mușcase de gât un boschetar!

— Ah, ce scârboșenie! Dumnezeuule, termină odată!

Stevie Rae s-a răsucit cu o viteză incredibilă. Omul, o femeie de fapt, a căzut, dar Stevie Rae a continuat s-o țină de încheietura murdară. A săsăit la mine arătându-și colții, iar ochii ei ciudat de roșii au licărit. Eram prea scârbită ca să-mi fie frică sau să intru în panică. Pe lângă asta, tocmai avusesem parte de o zi de naștere cumplită, așa că toți oamenii, fie ei și cei mai buni prieteni zombi, mă călcau pe nervi.

— Stevie Rae, sunt eu. Scutește-mă de porcăria asta cu săsăitul. Mai e și un stereotip vampiresc stupid pe deasupra!

Preț de o clipă nu a spus nimic și m-a străfulgerat un gând cumplit că, poate, cine știe cum, în luna asta de când n-o mai văzusem se schimbase în așa hal încât devenise ca toți ceilalți, animalică și inaccesibilă. Mi s-a pus un nod în stomac, însă atunci i-am întâlnit ochii injectați și mi-am întors imediat capul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, îmi muți nasul din loc. Pe tărâmul zombilor siniștri nu aveți dușuri?

Stevie Rae s-a încruntat, un semn bun, așa spune eu, pentru că după aceea și-a acoperit dinții la loc.

— Pleacă, Zoey, mi-a zis ea.

Avea o voce distantă și neutră, iar accentul ei, atât de dulce pe vremuri, din Oklahoma, suna acum a accent de vagabond hoinar. Însă îmi rostise numele și atât îmi trebuia ca să prind curaj.

— Nu mă mișc de aici până nu stăm de vorbă. Dă-i drumul femeii ăleia. Zău, Stevie Rae, dacă are păduchi sau Dumnezeu mai știe ce altceva? — Hai să stăm de vorbă!

— Dacă vrei să stăm de vorbă, trebuie să aștepti până ce termin de mâncat. Stevie Rae a dat din cap într-o parte, cu o mișcare de insectă. Crezi că am uitat că ți-ai Impregnat băiețelul de jucărie? Se pare că și ție îți place sângele. Vrei să luăm împreună o gustărică? a mai spus ea și și-a trecut limba peste colți.

— Gata cu scârboșeniile astea! Dacă vrei să știi, Heath nu este băiatul meu de jucărie, ci prietenul meu sau, mă rog, unul dintre ei. I-am supt sângele din greșeală. Voiam să-ți spun, dar ai murit. Așa că nu, mersi, nu vreau s-o mușc pe femeia aia. Știu eu pe unde i-au umblat ei picioarele?

Am schițat un zâmbet spre biata femeie cu ochii cât cepele și cu părul ciufulit.

— Hm, scuze, doamnă, nu voiam să vă jignesc.

Cu atât mai bine, îmi rămâne mie mai mult, a spus Stevie Rae și s-a aplecat din nou spre gâtul femeii.

— Termină!

Mi-a aruncat o privire peste umăr.

— Zoey, ți-am mai spus, pleacă! Tu n-ai ce căuta aici.

— Nici tu, i-am răspuns.

— Încă un lucru din multele asupra cărora te înșeli!

Când s-a întors din nou spre femeia care începuse să plângă și repeta întruna „te rog, nu, te rog“, am făcut câțiva pași și mi-am ridicat mâinile deasupra capului.

— Ți-am spus să-i dai drumul.

Ca răspuns, Stevie Rae a sâsâit și a deschis din nou gura, să o muște pe femeie de gât. Imediat am închis ochii și m-am concentrat.

— Aer, vino la mine! am poruncit.

Instantaneu, m-a învăluit o briză și mi s-a jucat prin păr. Am întins mâna și am trasat un cerc, închipuindu-mi o mini-tornadă. Am deschis ochii și, cu o mișcare bruscă din încheietura mâinii, am lansat forța aerului spre femeia care plângea. Exact cum îmi închipuisem, vârtejul a înconjurat-o și, aproape fără să agite părul scărmanat al lui Stevie Rae, i-a înșfăcat victima și a purtat-o în josul străduței, lăsând-o la pământ doar când a ajuns în siguranță, lângă un stâlp de iluminat.

— Îți mulțumesc, aer, am șoptit și am simțit cum briza îmi mângâie tandru fața înainte să se risipească.

— Ești din ce în ce mai bună la asta.

M-am întors din nou spre Stevie Rae. Mă urmărea cu o vădită neîncredere, de parcă s-ar fi așteptat să stârnesc o altă tornadă, care s-o scuture până o lăsa fără simțire.

Am dat din umeri.

— M-am antrenat. E chestie de concentrare și de control. Ai ști dacă te-ai fi antrenat și tu.

Fața suptă a lui Stevie Rae a fost străbătută de un fulger de durere atât de rapid, încât m-am întrebat imediat dacă văzusem ceva cu adevărat sau fusese doar închipuirea mea.

— Nu mai am nici o legătură cu elementele.

— Asta e frecție, Stevie Rae. Ai o afinitate față de pământ. O aveai și înainte să mori, mă rog... Așa de jenant suna să vorbesc cu Stevie Rae, moarta „nemoartă“, despre faptul că era moartă, încât am avut o ezitare. - Chestia asta nu trece cu una cu două. Și, în plus, mai ții minte chestia cu tunelurile? Atunci mai aveai încă afinitatea.

Stevie Rae a clătinat din cap, iar cărlionții ei mici și blonzi, cei care nu erau încă scărmanați și murdari, s-au agitat iute, amintindu-mi de felul în care arăta înainte.

— Ba s-a dus. Tot ce am avut vreodată a murit odată cu partea umană din mine. Trebuie să te obișnuiești cu gândul și să-ți vezi de viață. Eu, una, așa am făcut.

— N-am să accept niciodată. Ești cea mai bună prietenă a mea. Nu pot să-mi văd liniștită de viață!

Dintr-odată, Stevie Rae a sâsâit urât, animalic iar ochii i-au scăpărat roșii ca para focului.

— Aduc cumva cu cea mai bună prietenă a ta?

Am încercat să ignor felul în care mi-a fâlfâit inima în piept. Avea dreptate. Ceea ce devenise ea nu aducea câtuși de puțin cu Stevie Rae pe care o știam eu. Și totuși, nu voiam să cred că acea Stevie Rae dispăruse cu desăvârșire. Acolo, în tuneluri, văzusem frânturi din cea mai bună prietenă a mea și asta era motivul pentru care nu puteam să renunț la ea. Mi-a venit să plâng, dar în loc de asta mi-am făcut curaj și m-am străduit ca vocea să îmi sune normal.

— Hm, bineînțeles că nu aduci cu Stevie Rae, la naiba! De când nu te-ai mai spălat pe cap? Și ce ai pe tine?

Am arătat spre pantalonii de trening și tricoul lălâu peste care avea un parpalac negru mizerabil, cum le place să poarte tipilor ăloro dubioși, gen goth, chiar dacă afară sunt 38 de grade.

— Nici eu nu m-aș mai recunoaște dacă aș fi îmbrăcată așa. Am oftat și am făcut câțiva pași spre ea. Ce-ar fi să vii cu mine? Te bag eu pe furiș în dormitor. O să fie o nimica toată, nu e mai nimeni pe acolo. Nici Neferet nu e - am adăugat și apoi am continuat în grabă (mă îndoiam că vreuna dintre noi avea chef să vorbească despre Neferet în momentul ăsta sau, la naiba, în orice alt moment din viața noastră). Majoritatea profilor sunt plecați în vacanța de iarnă, iar elevii au tras toți o fugă acasă, să-și vadă familiile. E totul mort. Nici măcar Damien, gemenele și Erik n-or să ne deranjeze, pentru că sunt ofțițați pe mine. Așa că poți să faci un duș ca lumea, cu mult săpun, îți dau eu niște haine mai acătării și apoi stăm de vorbă.

O priveam în ochi și am zărit deodată un licăr de dorință aprigă. A durat doar o clipită, dar eram sigură că existase. Apoi a privit iute în lături.

— Nu pot să vin cu tine. Trebuie să mă hrănesc.

— Nu e nicio problemă. Îți fac eu rost de ceva de mâncare. Fii atentă, pun pariu că încropesc de un bol cu cereale Lucky Charms, i-am spus și i-am zâmbit. Mai știi, sunt fantastic de bune și nu au nici o valoare nutritivă.

— Spre deosebire de Conte Ciocula?

Am zâmbit ușurată, pentru că Stevie Rae reluse mai vechea noastră dispută pe tema „care dintre cerealele noastre preferate sunt mai bune“.

Conte Ciocula sunt delicioase pentru că au aromă de cacao, iar cacaoa este o plantă, așa că e sănătoasă.

Privirea lui Stevie Rae s-a petrecut cu a mea. Ochii ei nu mai erau injectați și nici nu încerca să-și ascundă lacrimile care îi umpluseră ochii și îi scăldau obraji. Am făcut instantaneu un pas spre ea, să o iau în brațe, dar s-a dat înapoi.

— Nu! Nu vreau să mă atingi, Zoey. Nu mai sunt ce-am fost odată! Acum sunt murdară și dezgustătoare.

Atunci vino cu mine la școală și spală-te! am implorat-o eu. Găsim noi o soluție, îți promit.

Stevie Rae a dat din cap cu tristețe și și-a șters lacrimile.

— Nu există soluție. Când am spus că sunt murdară și dezgustătoare nu mă refeream doar la aspectul exterior. Ce vezi tu pe dinafara mea nu e nici pe jumătate așa de scârbos cum e de fapt pe dinăuntru. Zoey, trebuie să mă hrănesc. Și nu mă refer la cereale, sandvișuri sau cola. Am nevoie de sânge, sânge uman, dacă nu... - a făcut o pauză și am văzut cum a cuprins-o un fior. - Dacă nu, mă apucă o foame dureroasă și sfâșietoare, căreia nu-i rezist. Și mai trebuie să înțelegi că eu chiar vreau să mă hrănesc. Chiar vreau să sfâșii găturile oamenilor și să le beau sângele ăla cald, atât de încărcat de groază, mânie și suferință încât mă ametește.

A făcut din nou o pauză, de data asta respirând greu.

— Stevie Rae, e imposibil să vrei cu adevărat să omori oameni.

— Te înșeli, chiar vreau.

— Spui tu așa, dar eu știu că în adâncul tău mai sunt încă frânturi din cea mai bună prietenă a mea, iar Stevie Rae nu s-ar simți bine nici să omoare o muscă, darămite să ucidă pe cineva.

Când am văzut că deschide gura să mă dezaprobe, am continuat în grabă: - Dacă îți fac eu

rost de sânge uman, ca să nu mai fie nevoie să omori?

— Îmi place să omor, a continuat ea, pe un ton oribil, lipsit de orice emoție.

Și vrei să spui că-ți place și să fii murdară, să duhnești și să arăți ca naiba? am izbucnit eu.

— Nu-mi mai pasă cum arăt.

— Pe bune? Dar dacă îți fac rost de o pereche de blugi Roper, de niște cizme de cowboy și de o cămașă cu mânecă lungă călcată cu dungă, pe care s-o bagi în pantaloni?

— I-am zărit un licăr în ochi și am știut că reușisem să ajung la vechea Stevie Rae. Mîntea mi-a pornit într-un vârtej, în încercarea de a găsi ce era mai potrivit să spun acum, când îi captasem cumva atenția.

— Uite cum facem! Hai să ne întâlnim mâine la miezul nopții. Ba nu, stai așa! Mâine e sâmbătă. În niciun caz n-am să reușesc să termin până la miezul nopții, ca să pot apoi să mă furișez din școală. Hai să zicem la trei dimineața, la foisorul din incinta muzeului Philbrook. M-am oprit o clipă și i-am zâmbit larg. - Mai ții minte unde e, nu?

Normal că știam că mai ținea minte despre ce loc vorbeam. Mai fusese acolo cu mine, numai că în noaptea aia ea fusese cea care încercase să mă salveze pe mine, nu invers.

—Da, țin minte, a spus ea cu voce limpede, dar la fel de distantă și de neutră.

— Bun, atunci ne întâlnim acolo. Îți aduc hainele și ceva sânge. O să poți să mănânci sau să bei, mă rog, și să te schimbi. Apoi ne apucăm să căutăm o soluție.

Mi-am zis în gând că o să aduc și săpun și șampon și că o să invoc apa, ca să poată fata să se spele cum trebuie. Doamne, mirosea și arăta tare aiurea!

— Ne-am înțeles?

— N-are niciun sens.

— N-ai vrea să mă lași să hotărâsc eu pentru mine? Și, în plus, încă nu ți-am povestit prin ce chinuri am trecut de ziua mea. Bunica și cu mine am asistat la o scenă de film de groază cu mama și cu cretinul de taică-miu vitreg. Bunica i-a zis cretinului „agarici“.

— Stevie Rae a izbucnit într-un răs care mi-a amintit de ea, cea de dinainte, și privirea mi s-a întunecat de lacrimi. Am clipit iute, cu putere, ca să le alung.

—Te rog, vino, am spus cu vocea sugrumată de emoție. Mi-a fost așa de dor de tine...

— Am să vin, a spus Stevie Rae. Dar o să-ți pară rău.

Capitolul 5

În această notă deloc pozitivă, Stevie Rae s-a răsucit pe călcâie și s-a năpustit în jos pe o străduță mizerabilă și întunecoasă. Mult mai lent, m-am îndreptat și eu spre broscuța mea. Eram tristă și neliniștită și aveam prea multe pe cap ca să mă duc direct la școală, așa că am mers spre restaurantul IHOP din sudul Tulsei, de pe strada 71, care era deschis nonstop. Am comandat un milk-shake de ciocolată și clătite cu o tonă de fulgi de ciocolată și m-am lăsat pradă gândurilor și unei bulimii de stres de toată frumusețea.

Presupun că întâlnirea cu Stevie Rae decursese destul de bine, de vreme ce acceptase să ne întâlnim mâine. Și nici nu încercase să mă muște, ceea ce constituia un avantaj. Desigur că era cutremurătoare chestia cu femeia de pe stradă și dezgustător felul în care arăta și mirosea. Dar, dincolo de fațada aia de zombi odios, sărit de pe fix, jur că încă o mai adulmecam pe Stevie Rae a mea, cea mai bună prietenă a mea. Aveam să mă agăț de asta și să văd dacă nu cumva reușeam s-o ademenesc din nou spre lumină. La figurat, desigur! Cred că pe ea lumina în sens propriu o deranjează și mai mult decât pe mine sau pe vampirii adulți. Apropo. Zombiăștia dezgustători corespundeau la milimetru stereotipului creat despre vampiri. M-am întrebat dacă avea să ia foc ieșind la lumina zilei. Rahat! Asta chiar că era nasol, mai ales că o să ne întâlnim la trei dimineața, la numai câteva ore de răsărit. Din nou, rahat!

De parcă n-ar fi fost suficient să-mi fac griji în privința luminii soarelui și a multor altor lucruri, mai trebuia să încep să mă gândesc și la ce aveam să fac atunci când toți profii, mai ales Neferet, aveau să revină la școală, în viitorul mult prea apropiat, și la faptul că trebuia să țin secretă

față de toată lumea informația că Stevie Rae era zombi, nu moartă pe bune. Nu, o să mă gândesc la asta după ce o aranjez puțin și o duc într-un loc sigur. O să procedez cu pași mici, de bebeluș, și trag nădejde că Nyx, care fără doar și poate mă condusese la Stevie Rae, avea să mă ajute să găsesc o soluție.

Când m-am întors la școală aproape că se lumina de ziuă. Parcarea școlii era destul de goală și nu m-am întâlnit cu nimeni în drumul meu pe lângă ciorchinele de clădiri asemănătoare unui castel care formau Casa Noptii. Dormitoarele fetelor erau la capătul opus al campusului, dar chiar și așa, nu mă grăbeam deloc. Pe lângă asta, mai aveam ceva de făcut înainte să mă duc în dormitor și să dau mai mult ca sigur peste câțiva dintre prietenii mei cei bosumflați. Ah, Doamne, nu pot să-mi sufăr ziua de naștere!

Clădirea aflată vizavi de zona principală a Casei Noptii era construită din același amestec ciudat de cărămidă veche și pietre ieșite în relief ca și restul școlii, dar era mai mică și circulară, iar în fața ei trona o statuie de marmură a zeiței noastre, Nyx. Avea brațele ridicate și palmele apropiate, de parcă ar fi adăpostit o lună plină în căușul lor. Am stat pe loc și am privit-o îndelung pe zeiță. Felinarele demodate care iluminau campusul nu numai că erau potrivite pentru vederea noastră aflată în schimbare, dar răspândeau și o lumină blândă și caldă, care licărea mângâietoare și însuflețea statuia lui Nyx.

Pradă unui sentiment de adânc respect față de zeiță, am lăsat ușurel jos ghiveciul de levănțică și cartea cu Dracula, apoi am căutat prin iarba din jurul statuii lumânarea verde de rugăciune care căzuse. Am ridicat-o și apoi am închis ochii și m-am concentrat asupra căldurii și frumuseții luminii felinarului. Era incredibil felul în care o singură lumânare putea împrăștia suficientă lumină încât să schimbe întreaga atmosferă scăldată în întuneric.

Te invoc pe tine, flacăra; te rog, luminează-mă, am șoptit.

I-am auzit mucusul trosnind și am simțit un val de căldură răspândindu-mi-se pe față. Când am deschis ochii am văzut că lumânarea verde, care reprezintă pământul, ardea cu o flăcără vioaie. Am zâmbit mulțumită. Nu exagerasem în ceea ce-i spuseseam lui Stevie Rae. În ultima lună mă antrenasem, invocând elementele, și chiar începea să-mi iasă din ce în ce mai bine. Nici vorbă ca puterea mea extraordinară, dăruită de zeiță, să mă poată ajuta să vindec suferința prietenilor mei, dar mă rog...

Am așezat cu grijă lumânarea la picioarele lui Nyx. În loc să-mi plec capul, l-am dat pe spate, iar ochii mi s-au înfruptat fără nici o piedică din cerul maiestuos al nopții. Apoi mi-am înălțat ruga către zeița mea. Trebuie să recunosc totuși că, atunci când mă rog, ai jura că de fapt vorbesc pur și simplu. Nu e din lipsă de respect față de Nyx, ci așa sunt eu. Din ziua în care am fost însemnată și zeița mi s-a arătat, m-am simțit aproape de ea; am simțit că ei chiar îi pasă de ceea ce mi se întâmplă, nu ca Dumnezeuului ăluia impersonal din ceruri, care mă privește cu o căutătură rea și cu un carnețel în mână, în care abia așteaptă să treacă „direcția Iad“.

„Nyx, îți mulțumesc că m-ai ajutat în noaptea asta. Sunt nedumerită și complet uimită de situația lui Stevie Rae, dar știi că, dacă mă ajuți, dacă ne ajuți, putem găsi o soluție. Ai grijă de ea, te rog, și ajută-mă să înțeleg ce am de făcut. Știi că m-ai însemnat și mi-ai dat puteri deosebite cu un motiv anume și încep să cred că acest motiv are legătură cu Stevie Rae. N-am să te mint, mi-e frică. Dar știi, când m-ai ales, ce prostuță sunt”, am spus și am zâmbit spre cer.

Prima oară când am vorbit cu Nyx îi spuseseam că nu puteam să port Semnul unicității pentru că nici măcar o parcare laterală nu eram în stare să fac. La vremea aia nu păruse să-i pese și speram că nu-i păsa nici acum.

„În orice caz, am vrut să aprind asta pentru Stevie Rae, ca mărturie a faptului că nu am s-o uit și că n-am să dau înapoi de la misiunea pe care mi-o încredințezi, chiar dacă habar n-am ce anume presupune asta”.

Aveam de gând să mai stau un pic acolo, poate mai auzeam în mintea mea vreo șoptă care să-mi dea un indiciu despre felul în care ar trebui să procedez mâine la întâlnirea cu Stevie Rae. Așa că stăteam în fața statuii lui Nyx și căscam ochii la cer când, deodată, vocea lui Erik a făcut să-mi stea inima în loc.

— Chiar te-a marcat moartea lui Stevie Rae, nu-i așa?

Am tresărit și am scos un chirăit deloc sexy.

— Dumnezeule, Erik! Mai că am făcut pe mine de așa sperietură! Nu te mai furișa altă dată.

— Bine. Scuză-mă. Nu ar fi trebuit să te deranjez. Pa, a spus el și a dat să se îndepărteze.

— Stai, nu vreau să pleci. Pur și simplu, m-ai luat prin surprindere. Data viitoare calcă și tu pe vreo frunză ceva sau tușește. Bine?

S-a oprit din mers și s-a întors din nou spre mine. Pe față i se citea reținerea, dar a dat crispat din cap și a spus:

— Bine.

M-am ridicat și i-am zâmbit, sper eu, încurajator. Dincolo de problema cu prietena zombi și cu prietenul Impregnat din specia umană, chiar îmi plăcea Erik și în niciun caz nu voiam s-o rup cu el.

— Să fiu sinceră, mă bucur că ai venit. Trebuie să-mi cer scuze pentru faza de mai devreme.

Erik a făcut un gest brusc.

— Nu-ți face griji și nici nu trebuie să porți colierul cu omul de zăpadă. Dacă vrei, poți să-i duci înapoi și să-l schimbi. Sau cum vrei tu... Am păstrat bonul.

Mi-am dus mâna la gât, să ating omulețul de zăpadă. Acum, când știam că era posibil să-i pierd și pe el, și pe Erik, îmi dădeam seama că de fapt era chiar drăguț. Iar Erik - mai mult decât drăguț.

—Nu, nu vreau să-l dau înapoi. M-am oprit o clipă și m-am adunat, ca să nu par sărită de pe fix sau disperată. Uite care e treaba. E posibil să fiu eu un pic cam prea sensibilă la chestia asta cu ziua de naștere și cu Crăciunul. Ar fi trebuit să vă spun cum văd eu lucrurile, dar am parte de aniversări așa de nasoale de atât de mult timp, încât nici nu cred că m-am mai gândit la asta. Cel puțin, nu până astăzi. Iar azi chiar că era prea târziu. Nu aveam de gând să vă spun nimic, iar voi nici măcar n-ați fi aflat dacă nu vedeți biletul ăla de la Heath.

Mi-am amintit că purtam încă superba brățară de la Heath, așa că mi-am lăsat mâna în jos și am lipit-o de mine, dorindu-mi ca inimioarele alea adorabile să se oprească odată din clinchetul lor voios. Apoi am adăugat neconvingător:

— În plus, ai dreptate. Chiar mă apasă povestea cu Stevie Rae.

Apoi am amuțit, realizând că vorbisem încă o dată de Stevie Rae, teoretic moartă, de parcă ar fi fost în viață. În cazul ei, presupun că ar trebui să spun că nu era chiar moartă. Și, desigur, vorbeam fără noimă, ca o disperată, exact ce nu voiam să par.

Ochii albaștri ai lui Erik păreau să privească în adâncul meu.

— Ți-ar fi mai simplu dacă m-aș da deoparte și te-aș lăsa singură o vreme?

— Nu! Numai gândul la așa ceva îmi provoca dureri de stomac de-a dreptul. În niciun caz nu ar fi mai simplu dacă te-ai da deoparte.

— Ai fost atât de absentă de când a murit Stevie Rae... Înțeleg dacă ai nevoie de o pauză.

— Erik, adevărul e că nu-i doar problema cu Stevie Rae. Mai sunt și alte lucruri care mă preocupă și despre care mi-e foarte greu să vorbesc.

S-a apropiat de mine, m-a prins de mână și și-a trecut degetele printre ale mele.

— Nici mie nu poți să-mi spui? Mă pricep destul de bine la rezolvat probleme. Poate aș putea să te ajut.

Mi-am înălțat privirea, l-am privit în ochi și mi-am dorit atât de tare să-i spun totul despre Stevie Rae, despre Neferet și chiar și despre Heath, încât am simțit că era cât pe ce să cedez.

Erik a micșorat și mai mult distanța dintre noi și m-am strecurat în brațele lui cu un oftat. Mirosea întotdeauna atât de bine și îl simțeam așa de puternic și de statornic.

Mi-am odihnit obrazul pe pieptul lui.

— Glumești? Normal că te pricepi la rezolvat probleme. Te pricepi la orice. De fapt, e aproape bătător la ochi cât de aproape de perfecțiune ești.

Am simțit cum îi răsună în piept hohotele de râs.

— Vorbești de parcă ar fi ceva rău în asta.

— Nu, nu e nimic rău în asta, doar că e intimidant, am mormăit eu.

— Intimidant! - S-a dat înapoi ca să mă poată privi. - Cred că glumești! a zis și s-a pus iar pe

râs.

— M-am încruntat la el.

— De ce râzi de mine?

M-a îmbrățișat și a spus:

— Z, tu ai idee cum e să ieși cu o fată care este cea mai puternică novice din toată istoria vampirilor?

— Nu, eu nu ies cu fete. Nu că ar fi ceva în neregulă cu lesbienele.

M-a prins de bărbie și mi-a ridicat capul.

— Poți fi o tipă înspăimântătoare, Z. Tu ai control asupra elementelor, asupra tuturor elementelor. Ești genul de prietenă pe care nu e bine s-o superi.

— Fii serios, cu tine n-am dat niciodată de pământ.

Nu am pomenit nimic de faptul că eu chiar dădusem cu câțiva oameni de pământ. Mai exact, zombi. Și, de fapt, și cu fosta lui prietenă, Afrodită, care este la fel de nesuferită și de stresantă ca un zombi. Dar cred că era o idee bună să nu aduc chestia asta în discuție.

— Ce încerc eu să spun este că nu ai de ce să fii intimidată de nimeni. Ești extraordinară, Zoey. Nu știi?

— Cred că nu. Am cam fost în ceață în ultima vreme.

Erik s-a dat din nou înapoi și m-a privit.

— Atunci lasă-mă să te ajut să faci lumină.

Simțeam că plutesc în adâncul ochilor lui albaștri. Poate că lui puteam să-i spun. Erik este elev de clasa a cincea și e de trei ani în Casa Noptii. Are aproape nouăsprezece ani și este un actor uimitor de talentat. Și mai și cântă bine. Dacă există vreun novice care să fie în stare să țină un secret, atunci el e acela. Dar, când am deschis gura să îi spun adevărul despre Stevie Rae cea devenită zombi, m-a cuprins un sentiment cumplit, care mi-a strâns stomacul și mi-a înghețat cuvintele pe buze. Era iar sentimentul ăla care îmi spune mie să-mi țin gura sau să fug mâncând pământul, sau, uneori, pur și simplu să-mi trag sufletul și să mă gândesc puțin. Acum îmi spunea într-un fel imposibil de ignorat că trebuia să tac din gură, lucru confirmat de vorbele lui Erik.

— Știu că ai prefera să vorbești cu Neferet, dar mai durează vreo săptămână până se întoarce ea. Până atunci pot să-i țin eu locul.

Neferet era singura persoană sau vampir cu care în niciun caz nu puteam vorbi. La naiba, în fond, Neferet și capacitatea ei de a citi gândurile mă făceau să nu pot discuta cu prietenii mei sau cu Erik despre Stevie Rae.

— Mersi, Erik. M-am desprins imediat din brațele lui. Dar trebuie să găsesc singură o soluție.

Mi-a dat drumul atât de brusc, încât mai că am căzut pe spate.

— Problema e el, nu-i așa?

— El?

— Băiatul ăla din specia umană, Heath. Prietenul tău de dinainte. Se întoarce peste două zile și de-aia te porți ciudat.

— Nu mă port ciudat. Cel puțin, nu chiar așa de ciudat.

— Și atunci de ce nu mă lași să te ating?

— Ce tot vorbești? Ba te las să mă atingi. Tocmai te-am îmbrățișat.

— Preț de vreo două secunde. Apoi te-ai retras, cum faci de ceva vreme încoace. Dacă am greșit cu ceva trebuie să-mi spui și...

— N-ai greșit cu nimic!

Erik a tăcut câteva clipe, iar atunci când a vorbit, vocea îi era încărcată de tristețe, ca cea a unui om mult mai matur decât era el de fapt.

— Știu că nu pot să mă compar cu un Impregnat. Și nici nu încerc asta. Dar eu credeam că noi doi împărtășim ceva deosebit. Legătura dintre noi va dura mai mult decât o chestie biologică ce te ține agățată de o ființă umană. Noi doi ne asemănăm, în schimb, tu și Heath, nu. Cel puțin, nu vă mai asemenați.

— Erik, tu nu concurezi cu Heath.

— Am citit câte ceva despre Impregnare. Are legătură cu sexul.

Am simțit cum mă îmbujorez la față. Normal că avea dreptate. Chestia cu Impregnarea avea legătură cu sexul pentru că, dacă un vampir bea sângele unei ființe umane, în creierul amândurora era activat același receptor ca în cazul orgasmului. Dar nu eram prea dornică să discut despre asta cu Erik. Așa că m-am hotărât să mă opresc la lucrurile de suprafață și să le las deoparte pe alea mai profunde.

— Are legătură cu sângele, nu cu sexul.

Mi-a aruncat o privire care spunea că, din nefericire, era adevărat. Chiar se informase.

Normal, am trecut în defensivă.

— Sunt încă virgină, Erik, și nu sunt pregătită să schimb ceva în privința asta.

— N-am spus că...

— Cred că mă confunzi cu ultima ta prietenă, l-am întrerupt eu. Cu cea pe care am văzut-o stând în genunchi în fața ta, încercând să-ți mai facă o dată sex oral.

Recunosc, nu era cinstit din partea mea să aduc în discuție incidentul neplăcut dintre el și Afrodita la care fusesem martoră din greșeală. Nici măcar nu-i cunoșteam pe Erik pe vremea aia, dar în momentul de față părea mai simplu să mă iau la harță cu el decât să discut despre dorința de a-i suga sângele lui Heath, pe care o simțeam în mod evident.

—Nu te confund cu Afrodita, a spus el printre dinți.

— Poate că problema nu e că mă port eu ciudat, ci că tu vrei mai mult decât pot eu să-ți ofer acum.

— Nu e adevărat, Zoey. Știi foarte bine că nu te forțez în legătură cu chestia cu sexul. Nu vreau o tipă ca Afrodita. Te vreau pe tine. Dar vreau să te pot atinge fără să te ferești de mine, ca și cum aș fi un lepros.

— Oare așa făcusem? Rahat! Mai știi? Am inspirat adânc. Era o tâmpenie să mă cert cu Erik și aveam să-i pierd până la urmă dacă nu găseam o cale prin care să-i las să se apropie de mine fără să-i spun lucruri pe care i le-ar putea spune apoi lui Neferet din greșeală. Am privit în pământ, gândindu-mă la ce puteam să-i spun și ce nu.

— Nu cred că ești un lepros, ci cel mai tare tip din școala asta.

L-am auzit pe Erik oftând adânc.

— Ai spus că nu ieși cu fete, de unde deduc că îți place să te ating.

Mi-am înălțat privirea spre el.

— Așa e, îmi place. M-am hotărât să-i spun adevărul. Sau măcar atât cât puteam din el. Mi-e greu să te las să te apropii de mine când mă confrunt cu, ăă, chestii...

Genial! Spusesem „chestii... Ce dobitoacă sunt! De ce oare mă mai place încă băiatul ăsta?

— Z, chestiile astea au legătură cu faptul că încerci să înțelegi cum să-ți controlezi puterile?

— Mda.

Mă rog, într-un fel nu era o minciună. Toate „chestiile”, a se înțelege Stevie Rae, Neferet, Heath, apăruseră din cauza puterilor mele și trebuia să le rezolv, deși era evident că nu făceam o treabă prea bună. Am simțit că ar fi bine să-mi încrucșez degetele la spate, dar mi-a fost teamă ca nu cumva Erik să observe.

A făcut un pas spre mine.

— Deci chestiile astea nu au legătură cu faptul că nu poți să suferi să te ating?

— Nu, nu au legătură cu faptul că nu pot să sufăr să mă atingi. Categorie, nu. Categorie, am spus eu și am făcut din nou un pas spre el.

Mi-a zâmbit și m-a cuprins din nou cu brațele, numai că de data asta s-a aplecat să mă sărute. Gustul lui era la fel de plăcut ca și mirosul, așa că sărutul a fost foarte tare, iar în timpul ăsta am realizat cât timp trecuse de când eu și cu Erik nu ne mai giugiuliserăm ca lumea. Nu sunt eu târfuliță ca Afrodita, dar nici vreo măicuță de la mănăstire nu sunt. Și nu mințisem când i-am spus lui Erik că îmi place să mă atingă. Mi-am urcat ușor mâinile pe umerii lui bine făcuți și m-am lipit și mai mult de el. Ne potrivim. El este foarte înalt, dar îmi place asta. Mă face să mă simt micuță, feminină și protejată, lucruri care îmi plac și ele. Mi-am plimbat degetele pe ceafa lui, în părul lui brunet, des și ușor ondulat. Unghiile mele s-au jucat pe pielea moale de acolo. L-am simțit

înfiorându-se și i-am auzit geamătul ușor, gutural.

— Ce dulce ești, a șoptit el cu buzele lipite de ale mele.

— Și tu, i-am șoptit și eu. M-am lipit de el și l-am sărutat cu și mai multă pasiune. Apoi m-am lăsat pradă pornirii, o pornire de târfuliță, trebuie spus, i-am luat mâna de pe spatele meu și i-am pus-o pe exteriorul sânelui. A gemut din nou și m-a sărutat și mai apăsător, și mai fierbinte. Și-a coborât mâna și și-a strecurat-o pe sub puloverul meu, iar apoi a urcat-o din nou și mi-a cuprins sânel aproape gol, acoperit doar de sutienul cel negru de dantelă.

Bun, trebuie să recunosc. Mi-a plăcut să-mi atingă sânel. Era tare plăcut. Mi-a plăcut în mod special pentru că așa îmi dovedeam lui Erik că nu-i respingeam. M-am mișcat ca să poată să-i simtă și mai bine, dar nu știu cum, mișcarea aia ușoară și nevinovată, mă rog, aproape nevinovată, a făcut ca gurile noastre să se desprindă una de cealaltă, iar dinții mei i-au crăpat buza de jos.

Gustul sânelui său m-a învăluit și am respirat greu, cu gura lipită de a lui. Era delicios, cald și de un dulce-sărat de nedescris. Știu că sună scârbos, dar nu am putut să mă împotrivesc reacției spontane pe care am avut-o. I-am prins lui Erik fața în palme și i-am prins buza cu gura. I-am lins-o ușor, lucru care a făcut sângele să curgă mai repede.

— Da, bea, a spus Erik cu o voce răgușită și cu respirația din ce în ce mai rapidă.

Atât așteptasem. I-am supt buza și am gustat un dram din magia sânelui său fascinant. Nu semăna cu sângele lui Heath. Nu îmi oferea o plăcere atât de intensă încât să devină aproape dureroasă, sălbatică. Sângele lui Erik nu îmi trezea o explozie de pasiune orbitoare, asemenea sânelui lui Heath. Sângele lui Erik era ca un foc de tabără, cald, dăinuiitor și intens. Mi-a invadat corpul ca o flacăra, răspândindu-mi o plăcere fluidă până în vârful degetelor și făcându-mă să-i doresc și mai mult pe Erik și sângele său.

— Hm, hm!

Zgomotul produs de cineva care își dregea ostentativ glasul ne-a făcut pe amândoi să ne îndepărtăm cu o tresărire unul de celălalt, de parcă ne-am fi electrocutat. L-am văzut pe Erik făcând ochii mari când a privit în sus, în spatele meu, iar apoi l-am văzut zâmbind, cu un aer de băiețel prins cu mâinile până la coate în borcanul cu miere (în borcanul meu cu miere, se pare).

— Ne scuzați, profesore Blake... Credeam că suntem singuri...

Capitolul 6

Dumnezeule!!! îmi venea să mor, să mă fac pulbere, iar vântul să mă ducă indiferent unde, numai departe să fie. În schimb, m-am întors. Bineînțeles, Loren Blake, poetul vampir laureat și cel mai arătos mascul din întreg universul cunoscut nouă, stătea în picioare cu un zâmbet pe fața lui de o frumusețe clasică.

— A, ăă, bună - m-am încurcat eu în cuvinte și, de parcă nu spusese ceva suficient de stupid, am lovit din nou: Erai în Europa.

— Am fost, dar m-am întors în seara asta.

— Cum a fost în Europa?

Calm și stăpân pe sine, Erik m-a cuprins nonșalant cu brațul pe după umeri.

Loren a zâmbit larg și și-a întors privirea de la Erik la mine.

— Nu la fel de primitiv ca aici.

Erik, care părea să se distreze, a râs ușurel.

— Nu contează unde mergi, ci cu cine te întâlnești.

Loren a ridicat din sprâncenele lui perfecte.

— Așa se pare.

— Este ziua lui Zoey. Sărutam sărbătorita, a continuat Erik. Știți, eu și Zoey suntem împreună.

L-am privit pe Erik, apoi pe Loren. Efectiv ploua cu testosteron. Dumnezeule, ce comportament tipic de macho! Mai ales la Erik. Jur că nu m-ar fi mirat dacă mi-ar fi dat una în cap și ar fi început să mă târască de colo-colo de păr. Imagine deloc plăcută, trebuie precizat.

— Da, am auzit că sunteți împreună, a spus Loren. Avea un zâmbet ciudat, oarecum sarcastic, aproape un rânjel. Apoi a arătat spre buza mea.

— Ai puțin sânge acolo, Zoey. Poate vrei să te cureți.

Am simțit că-mi iau obrajii foc.

— A! La mulți ani!

A luat-o înapoi pe trotuar și s-a îndreptat spre aripa care adăpostea apartamentele profesorilor.

— Oare se putea o fază mai penibilă de atât? am îngăimat eu după ce mi-am lins sângele de pe buză și mi-am aranjat puloverul.

Erik a ridicat din umeri și a zâmbit larg.

L-am lovit cu palma în piept și apoi m-am aplecat să-mi iau planta și cartea.

— Nu știi ce găsești de râs în asta, am spus și am luat-o spre dormitoare.

Normal, a venit după mine.

— Ne sărutam doar, Z.

— Tu mă sărutai, eu îți sugream sângele, i-am spus și l-am privit pieziș. A, și mai era și chestia cu mâna pe sub pulover, nu uita!

Mi-a luat ghiveciul de levănțică din mână și m-a prins de mână.

— N-am să uit, Z.

Nu aveam nici o mână liberă ca să-i mai dau una, așa că m-am mulțumit să-i fulger cu privirea.

— Este jenant. Nu pot să cred că ne-a văzut Loren.

— Dar era doar Blake și nici măcar nu este profesor plin.

— Este jenant, am repetat, dorindu-mi să nu mai fiu atât de roșie la față.

De asemenea, îmi mai doream încă să-i mai sug puțin sângele lui Erik, dar nu aveam să aduc vorba de asta.

— Eu, unul, nu mă simt jenat. Chiar mă bucur că ne-a văzut, a spus Erik plin de sine.

— Te bucuri? De când a devenit giugiulitul în public o plăcere pentru tine?

Demențial! Erik era pervers, iar eu aflam abia acum.

— Nu e vorba că-mi face plăcere giugiulitul în public, dar eu tot mă bucur că ne-a văzut Blake. Veselia din glas îi dispăruse, iar zâmbetul îi înghețase. - Nu-mi place cum te privește.

Mi s-a pus un nod în stomac.

— Ce vrei să spui? Cum mă privește?

— Ca și când n-ai fi elevă, iar el profesor. A făcut o pauză. N-ai remarcat?

— Erik, ești nebun. Am evitat cu grijă răspunsul la întrebare. Loren nu mă privește în niciun fel.

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. La naiba, cum să nu remarc în ce fel mă privea Loren? Remarcasem prea bine. Chiar vorbisem și cu Stevie Rae despre asta. Dar, după tot ce se întâmplase în ultima vreme, plus că Loren fusese plecat aproape o lună, mai că mă convinsesem că tot ce se petrecuse între noi era rodul închipuirii mele. Îi zici Loren, a spus Erik.

— După cum ai spus și tu, nu e profesor pe bune.

— Eu nu-i zic Loren.

— Erik, m-a ajutat să strâng informații pentru noile reguli ale Fiicelor Întunericului. Era mai degrabă o exagerare decât o minciună gogonată. Eu strânsesem informații, Loren doar fusese de față. - Am vorbit despre intenția mea și apoi mi-a atins fața. Fără să mă gândesc la toate astea, am continuat în grabă: - În plus, m-a întrebat despre desenele de pe corpul meu. Chiar așa și făcuse. La lumina lunii pline mi-am dezgolit aproape tot spatele ca să le poată vedea... și atinge... ca să-i ofer o sursă de inspirație pentru poeziile lui. Mi-am alungat din minte amintirile astea și am încheiat cu: - Deci, se poate spune că într-un fel îl cunosc.

Erik a mârâit.

Îmi simțeam creierul morișcă, dar mi-am forțat vocea să sune relaxată și glumeață.

— Erik, ești cumva gelos pe Loren?

— Nu. Erik s-a uitat la mine, și-a coborât privirea și apoi m-a privit din nou. Ba da. Mă rog, poate.

— Nu mai fi gelos. Nu ai motive de gelozie. Nu e nimic între mine și el, jur.

M-am împins cu umărul în el. În momentul ăla chiar vorbeam serios. Era destul de stresant că încercam să gășesc o soluție în privința lui Heath cel Impregnat. Ultimul lucru de care aveam nevoie era o aventură secretă cu cineva care era și mai inaccesibil decât un fost prieten din specia umană. Din nefericire, se părea că ultimul lucru de care aveam nevoie era, de regulă, primul care-mi ieșea în cale.

— Am un sentiment ciudat în legătură cu el, a mai spus Erik.

Ne opriserăm în fața dormitoarelor fetelor și, ținându-l încă de mână, m-am întors spre el și am clipit cu un aer inocent.

— Așadar, ai sentimente și față de Loren?

S-a încruntat.

— Nici într-o mie de ani. M-a tras aproape de el și m-a cuprins cu brațul. Îmi pare rău că am exagerat cu chestia asta cu Blake. Știi că nu e nimic între voi. Sunt doar prost și gelos.

— Nu ești prost și nu mă deranjează că ești gelos, dar să fie numai un pic.

— Știi că sunt nebun după tine, Z, a spus el aplecându-se și frecându-și nasul de urechea mea. De n-ar fi așa de târziu...

M-am cutremurat.

— Așa este.

Dar vedeam deja peste umărul lui cum cerul se luminează. Pe lângă asta, eram moartă de oboseală. După problemele cu ziua de naștere, cu mama și cretinul de taică-miu vitreg și cu cea mai bună prietenă a mea zombi, chiar simțeam nevoia să fiu singură, să mă gândesc la ale mele și să dorm buștean toată noaptea (sau, în cazul nostru, toată ziua). Dar asta nu m-a împiedicat să mă cuibăresc la pieptul lui Erik.

M-a sărutat pe creștet și m-a strâns la piept.

— Te-ai gândit cine o să reprezinte pământul la Ritualul Lunii Pline?

— Nu, încă nu, am răspuns.

Rahat! Ritualul Lunii Pline era peste două zile, iar eu tot evitasem să mă gândesc la asta. Mi-ar fi fost groază s-o înlocuiesc pe Stevie Rae și dacă ar fi fost moartă de-a binelea. Știind că era zombi și că bântuia pe străduțe împuțite și prin tunelurile mizerabile din centru, era de-a dreptul deprimant s-o înlocuiesc. Ca să nu mai zic că era și incorect.

— Știi că poți să contezi pe mine. Trebuie doar să-mi spui.

Mi-am dat capul pe spate și l-am privit. Era membru în Consiliul Monitorilor, alături de gemene, de Damien și, desigur, de mine. Eu eram Monitor Superior, deși teoretic sunt nou-venită, nu din clasele mai mari. Și Stevie Rae făcuse parte din consiliu. Nu, chiar nu mă hotărâsem cine ar trebui s-o înlocuiască. De fapt, trebuia să mai numesc sau să aleg doi elevi pentru consiliu și nici la asta nu mă gândisem. Doamne, ce stresată sunt! Am tras adânc aer în piept.

— Vrei, te rog, să reprezinți tu pământul în cercul de la Ritualul nostru al Lunii Pline?

— Sigur, Z. Dar nu crezi că ar fi o idee bună să formăm un cerc înainte de asta? Cum toți aveți o afinitate față de un element, iar tu față de toate cinci, ar fi bine să ne asigurăm că totul decurge bine cu un înlocuitor neînzestrat.

— Nu ești tocmai neînzestrat.

— Ei, nu mă refeream la talentele mele extraordinare de macho!

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nici eu.

M-a tras aproape, iar trupul meu s-a mulat pe al lui.

— Cred că trebuie să-ți mai ofer o porție din talentul meu.

Am chicotit și m-a sărutat. Încă mai simțeam un dram de sânge pe buza lui, ceea ce a făcut ca sărutul să fie și mai dulce.

— Presupun că ați dat-o la pace, s-a auzit Erin.

— Mie mi se pare că se dau mai degrabă unul la altul decât s-o dea la pace, geamăno, a

corectat-o Shaunee.

De data asta, Erik și cu mine nu am mai sărit cât colo, ci doar am oftat.

— Pic de intimitate nu poți să ai în școala asta, a bombănit Erik.

— Alo! Vă mozoliți în văzul lumii, a continuat Erin.

— Mie mi se pare drăguț, a spus și Jack.

— Asta pentru că tu ești un drăguț, i-a răspuns Damien și și-a trecut brațul pe după al lui Jack, coborând treptele ample de la intrarea principală în dormitoare.

— Geamăno, mie îmi vine să vărs. Tu cum stai? a întrebat Shaunee.

— Categorie! Ca o fântână arteziană, i-a răspuns Erin.

— Aha, deci giugiulitul vă face greață, fetelor? le-a întrebat Erik cu un licăr diabolic în ochi.

M-am întrebat ce pune la cale.

— Îmi întoarce stomacul pe dos, a aprobat Erin.

— Idem, a convenit Shaunee.

— Atunci presupun că nu vă interesează ce mi-au spus Cole și T.J. să vă transmit.

— Cole Clifton? s-a mirat Shaunee.

— T.J. Hawkins? a întrebat și Erin.

— Da, da, le-a răspuns Erik.

Cuplul cinic format din Shaunee și Erin și-a schimbat brusc atitudinea negativă.

— Cole e o bucățică pe cinste, s-a pisicit Shaunee. Pletele alea blonde și ochii ăia albaștri și neastâmpărați îmi fac poftă să-i dau palmuțe.

— Iar T.J... a spus Erin și și-a făcut vânt cu o mină teatrală, Doamne, băiatul ăla cântă ca o privighetoare. Și e înalt... Ah, ce bucățică!

— Din tot spectacolul ăsta ar trebui să înțeleg că, de fapt, sunteți interesate totuși de un pic de drăgosteală? a întrebat Damien și a ridicat șmecherește din sprâncene.

— Da, scumpo, i-a răspuns Shaunee, în timp ce Erin l-a privit cu ochii mijiiți și a încuviințat din cap.

— Așadar aveai un mesaj de transmis gemenelor din partea lui Cole și a lui T.J.? l-am îmboldit pe Erik, înainte ca Damien să le dea gemenelor replica, ocazie cu care, pentru a mia oară, i-am simțit lipsa lui Stevie Rae. Ea era o mediatoare mult mai pricepută decât mine.

— Nu, ne gândeam cu toții că ar fi meseriaș ca Shaunee, Erin și cu tine - m-a strâns pe după umeri - să mergeți mâine seară cu noi la IMAX.

— Noi, adică tu, Cole și T.J.? a întrebat Shaunee.

— Mda. Sigur, sunt invitați și Damien și Jack.

— Ce film e? a întrebat Jack.

Erik a făcut o pauză, vizând un efect teatral, după care a continuat:

— Cu ocazia sărbătorilor, la IMAX se dă în reluare 300 - Eroii de la Termopile.

Acum era rândul lui Jack să-și facă vânt cu mâna.

Damien a zâmbit larg:

— Mergem.

— Și noi, a spus Shaunee, în timp ce Erin dădea așa de tare din cap, încât părul lung și blond i se agita frenetic, amintind de o majoretă exaltată.

— Cred că 300 poate fi numit filmul perfect. Are de toate pentru toți, am spus eu. Sâni masculini pentru cei cărora le plac astfel de lucruri și sâni feminini pentru cei interesați. Asta pe lângă o mare doză de acțiune eroică stropită cu testosteron, și cui nu-i place așa ceva?

— Și un film într-o sală IMAX, noaptea târziu, pentru cei cărora nu le place lumina zilei, a adăugat Erik.

— Perfecțiunea întruchipată, a decis Damien.

— De acord cu tine, au zis gemenele într-un glas.

Eu stăteam și zâmbeam larg. Eram moartă după ei, după fiecare dintre cei cinci în parte. Încă mi-era dor de Stevie Rae fără încetare, dar pentru prima oară de o lună încoace mă simțeam din nou eu însămi, mulțumită, fericită chiar.

— Rămâne stabilit? a întrebat Erik.

Toți s-au grăbit să aprobe.

— Haideți în cameră! N-aș vrea să fiu prins pe tărâmul sacru al fetelor după ora stingerii, ne-a tachinat el.

— Mda, hai să mergem, a spus și Damien.

— La mulți ani încă o dată, Zoey, mi-a urat Jack.

„Dumnezeule, ce băiat dulce!“ I-am zâmbit larg.

— Mulțumesc, dragule. Apoi mi-am privit și ceilalți prieteni, îmi pare rău că am fost așa de nesuferită mai devreme. Chiar îmi plac cadourile.

— Adică o să porți ce ți-am luat? a întrebat Shaunee, mijindu-și ochii vii, ciocolatii.

— Exact, adică o să porți cizmele alea dementiale pe care am dat 295 de dolari și 52 de cenți? a adăugat Erin.

—Am rămas cu gura căscată. Părinții lui Shaunee și ai lui Erin aveau bani. Eu, în schimb, nu eram deloc obișnuită să am cizme de 300 de dolari. De fapt, acum, realizând cât de scumpe erau, începeau să-mi placă din ce în ce mai mult.

—Mda. O să port cizmele alea „dementiale”, am imitat-o eu pe Shaunee.

— Nici fularul nu a fost tocmai ieftin, a declarat Damien cu un aer de superioritate. Oare v-am mai spus că e cașmir sută la sută?

— Numai de vreo mie de ori, a mormăit Erin.

— Mă dau în vânt după cașmir, l-am asigurat eu.

Jack privea încruntat în pământ.

— Globul meu de sticlă n-a fost chiar așa de scump.

— Dar este drăguț și se încadrează perfect în tema omului de zăpadă și se potrivește de minune cu superbul meu colier cu omuleț de zăpadă, pe care n-am să-i mai dau niciodată jos de la gât, am spus și i-am zâmbit lui Erik.

— Nici măcar vara? a întrebat el.

— Nici măcar vara, i-am răspuns eu.

— Mersi, Z, a șoptit el și m-a sărutat ușor.

— Iar simt cum mi se face greață, a început Shaunee.

— Iar eu aproape că vomit, a continuat și Erin.

Erik m-a mai îmbrățișat o dată înainte să li se alăture în grabă lui Jack și lui Damien, care se îndepărtau deja. A strigat peste umăr:

— Și atunci ce să le spun lui Cole și lui T.J., că nu sunteți amatoare de pupăceală?

— N-ai decât, dacă vrei să-ți luăm gâtul, a strigat Shaunee după el, cu drăgălășenie.

— Și să-l dăm la câini, a spus și Erin la fel de drăgălaș.

Am râs și eu, asemenea lui Erik care se îndepărta, mi-am luat ghiveciul, am strâns cartea cu Dracula la piept și am intrat în dormitor împreună cu prietenele mele. Și m-am trezit gândind că poate chiar am să găsesc o soluție la problema lui Stevie Rae, ca să fim din nou împreună cu toții.

Din nefericire, gândul ăsta s-a dovedit pe cât de naiv, pe atât de imposibil.

Capitolul 7

Sâmbăta seara, echivalentă de fapt pentru noi cu sâmbăta dimineața, este un moment de relaxare. Fetele umblă prin dormitor în pijamale și cu părul ciufulit, nepieptănat, mâncând adormite cereale din boluri sau floricele de porumb și cască ochii la reluările oferite de televizoarele cu ecran lat din sala principală a dormitorului. Așa că nu e de mirare că Shaunee și Erin m-au privit nedumerite, încruntate și amețite atunci când m-au văzut înșfăcând un baton de musli și o cutie de cola, nu light, că nu pot s-o sufăr, și făcându-mi apariția sub privirile lor goale, ațintite asupra televizorului.

— Ce e? m-a întrebat Erin.

— Z, de ce ești în halul ăsta de trează? a zis și Shaunee.

— Exact, nu face bine să fii atât de zglobie la ora asta, a continuat Erin.

— Mi-ai luat vorba din gură, geamăno! Fiecare om are o cantitate limitată de veselie. Dacă și-o irosește dimineața devreme, i se termină și apoi nu mai rămâne decât cu posomorea, a declarat Shaunee.

— Nu sunt zglobie, numai că am treabă. Din fericire, cu asta le-am închis gura. Mă duc la bibliotecă, să citesc câte ceva despre ritualuri.

Nu mințeam. Ele au presupus că vorbeam despre Ritualul Lunii Pline care se apropia, când eu de fapt vorbeam despre vreun ritual prin care s-o transform pe Stevie Rae din zombi în ne-zombi.

— Între timp, vă rog să-i căutați pe Damien și pe Erik și să le spuneți că ne întâlnim la copacul de lângă zid la..., mi-am privit ceasul. Acum e cinci și jumătate. Cred că termin ce am de căutat pe la vreo șapte. Așa că, ce ziceți să ne întâlnim la șapte și un sfert?

— Bine, au încuviințat gemenele.

— Dar de ce ne întâlnim? a întrebat Erin.

— A, scuze! Erik o să reprezinte pământul mâine.

Am înghițit în sec, sperând să-mi dispară nodul care mi se pusese brusc în gât. Amândouă gemenele arătau la fel de triste. Era evident că niciunul dintre noi nu își revenise de fapt după moartea lui Stevie Rae, nici chiar cei care credeau că e moartă.

— Erik crede că ar fi o idee bună să formăm un cerc de probă înainte de ritualul propriu-zis. Știți, e din cauză că noi, ceilalți, avem o afinitate față de elemente, iar el nu. Și eu cred că e o idee bună.

—Mda... nu e rău..., au mormăit gemenele.

— Stevie Rae n-ar vrea să stricăm ritualul pentru că ne e dor de ea, am spus eu. Ar zice: „Mai bine puneți mâna pe treabă și nu mai tândăliți“, am continuat cu accent de Oklahoma, ceea ce le-a făcut pe gemene să zâmbească.

— O să venim, Z, a spus Shaunee.

—Bun, apoi mergem să vedem 300, le-am amintit eu.

Cuvintele mele le-au făcut să zâmbească cu gura până la urechi.

— A, și vreți voi să vă asigurați că avem toate lumânările necesare?

— OK, Z! a spus Erin.

— Mersi, fetelor.

— Auzi, Z, m-a strigat Shaunee din partea cealaltă a încăperii, tocmai când eram gata să ies pe ușă.

M-am oprit și m-am uitat iar spre ele.

— Ce cizme faine! a remarcat Erin.

Am rânjit și am ridicat un picior. Aveam blugi pe mine, dar erau genul ăla până sub genunchi, deci toată lumea putea să vadă brăduții strălucitori care le împodobeau părțile laterale. De asemenea, îmi etalam și fularul cu omul de zăpadă de la Damien, care era tare moale, ca un vis de cașmir. Două fete care stăteau pe o canapea micuță, de două persoane, aflată în apropierea ușii au scos sunete admirative la vederea cizmelor mele și le-am zărit pe gemene schimbând priviri șmecherești, de genul „ți-am zis eu?“

— Mersi, mi le-au luat gemenele de ziua mea, am spus eu destul de tare încât să audă Shaunee și Erin. Pe când ieșeam pe ușă, mi-au trimis bezele din vârful buzelor.

Mi-am crâncănit batonul de musli și am luat-o spre centrul multimedia din clădirea principală a școlii. Spre surprinderea mea, mă simțeam bine în legătură cu Ritualul Lunii Pline. Normal că era ciudat să nu fie Stevie Rae cea care reprezintă pământul, dar aveam să fiu cu prietenii mei. Tot noi eram, deși cu unul mai puțin.

Școala părea acum și mai pustie decât în ultima lună, dar era logic să fie așa. Era Crăciunul și, deși novicii trebuie să fie în contact fizic cu vampirii adulți, avem voie să fim plecați din campus cam o zi întreagă. (Vampirii secretă un soi de feromon care controlează într-o oarecare măsură Transformarea fizică din organismul nostru și care ne permite să ne metamorfozăm în vampiri adulți, sau măcar unora dintre noi, celor care supraviețuim.) Prin urmare, mulți dintre novici își petreceau Crăciunul cu familiile lor.

După cum mă așteptam, biblioteca era pustie. Nu trebuia să-mi fac griji că ar fi putut fi

încuiată și cu alarma pusă, ca într-o școală normală. Vampirii, cu calitățile lor fizice și mentale, nu aveau nevoie de încuietori ca să ne facă să ne comportăm cum trebuie. Nu prea știam eu bine ce se întâmplă când un novice face ceva stupid, tipic adolescentin. Umbla zvonul că vampirii îl alungă pe ignobil (hi, hi, „ignobil”, un cuvânt din vocabularul lui Damien) pentru diferite perioade de timp. Asta înseamnă că vinovatul se poate îmbolnăvi foarte tare, adică se îneacă cu propriile țesuturi în descompunere și moare.

Una peste alta, era mai bine să nu fi superi pe vampiri. Desigur, mi-o făcusem dușman pe cea mai puternică Mare Preoteasă din școala noastră. Uneori mă simțeam bine în pielea mea, de exemplu când mă sărutam cu Erik sau când umblam cu prietenii mei, dar, în general, să fii în pielea mea implica mult stres și neliniște.

Am căutat printre cărțile cu miros greu din secția de metafizică a bibliotecii. După cum va imaginați probabil, în biblioteca asta secția respectivă este mare. Mergea greu, pentru că mă hotărâsem să nu caut în catalog folosind motorul de căutare. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să las urme care să zbiere în gura mare că Zoey Redbird încearcă să găsească informații despre novici care mor și care apoi sunt înviați sub forma unor monștri însetați de sânge de către o

Mare Preoteasă rea și obsedată să controleze tot, care cine știe ce planuri are. Nu! Până și eu știam că nu era o idee bună.

Mă aflu aici de mai bine de o oră și începea să mă deprime ritmul de melc în care avansam. Chiar mi-aș fi dorit să îi pot cere ajutorul lui Damien. Nu numai că era isteț și citea repede, dar se mai și pricepea să investigheze. Însfăcasem Ritualuri pentru vindecarea trupului și a spiritului și încercam să iau de pe raftul de sus un exemplar dintr-o carte veche de când lumea, legată în piele, intitulată Cum să alungi răul prin descântece și ritualuri, când, deodată, un braț puternic s-a întins până sus și a scos-o cu ușurință de deasupra capului meu. M-am întors și mai că m-am ciocnit ca o nătăfleală de Loren Blake.

— Cum să alungi răul...? Interesantă alegere pentru lectură.

Prezența lui atât de aproape de mine nu prea mă ajută să mă calmez.

— Doar mă știi! - Total fals. - îmi place să fiu pregătită.

A ridicat nedumerit din sprâncene.

— Aștepți vreun atac al spiritelor malefice?

— Da' de unde? am răspuns eu mult prea repede. Așa că am râs și am încercat un ton vesel, nonșalant, dar sunt convinsă că a sunat fals. Acum câteva luni, nimeni nu se aștepta ca Afrodita să scape din mână o gașcă de spirite ale unor vampiri însetați de sânge, dar așa s-a întâmplat. M-am gândit că paza bună trece primejdia rea.

Doamne, ce dobitoacă sunt!

— Presupun că ai dreptate. Deci nu te pregătești pentru nimic anume?

I-am citit mirată în priviri un interes viu.

— Nu, am spus cu nonșalanță. Încerc doar să fiu un bun lider al Fiicelor Întunericului.

A aruncat o privire spre cartea de ritualuri pe care o țineam în mână.

— Știi că ritualurile astea sunt doar pentru vampirii adulți, nu? Când novicii se îmbolnăvesc, din nefericire, există un singur motiv. Corpul lor respinge Transformarea și mor. Apoi a adăugat pe un ton mai blând: - Te simți cumva rău?

— A, Dumnezeule, nu! am spus în grabă. Mă simt bine. Numai că, ăă... am șovăit, încercând să inventez o scuză. Cuprinsă brusc de inspirație am izbucnit: - Mi-e jenă să recunosc, dar m-am gândit să învăț în plus, pentru când o să fiu Mare Preoteasă.

Loren mi-a zâmbit.

— De ce să-ți fie jenă să recunoști? Nu pari să fii ca femeile alea prostuțe care cred că este rușinos să citească și să se instruiască.

Am simțit că obrazii încep să-mi ardă; îmi zisese „femeie”, ceea ce era mult mai bine decât dacă mi-ar fi zis novice sau puștoaică. Întotdeauna mă făcea să mă simt atât de matură, de femeie.

— A, nu, nu e asta! E jenant pentru că e o probă de îngâmfare să presupun că o să ajung cu adevărat să fiu Mare Preoteasă într-o bună zi.

— Eu cred că o astfel de presupunere este de bun-simț și dovedește o încredere în sine

justificată. Zâmbetul lui a devenit din ce în ce mai cald și jur că aproape i-am simțit arșița pe piele. Întotdeauna m-am simțit atras de femeile încrezătoare în sine.

Dumnezeule, am simțit fiori în degetele de la picioare!

— Tu chiar nu știi că ești deosebită, nu-i așa, Zoey? Ești unică. Nu ești ca ceilalți novici. Ești o zeiță printre cei care se cred semize. Când mâna lui a pornit să-mi mângâie obrazii, insistând pe desenele care îmi încadrau ochii, am crezut că am să mă topesc printre rafturile de cărți.

Așa-i de te visez, lumină sacră
tu, decât iadul infinit mai neagră

— Din ce este?

Atingerea lui mi-a făcut trupul să vibreze, iar capul mi se învârtea, dar chiar și așa am reușit să recunosc ritmul apăsător pe care îl căpăta glasul lui când recita poezii.

— Shakespeare, mi-a șoptit, iar degetul lui mare a urmat alene conturul desenului care îmi împodobește obrazul. Unul dintre sonetele dedicate doamnei Brune, adevărata lui iubire. Știu, desigur, că a fost vampir. Dar se crede că adevărata sa iubire a fost o fată care fusese însemnată și care a murit la vârsta noviciatului, fără să apuce să-și desăvârșească Transformarea.

— Eu credeam că vampirii adulți nu trebuie să aibă relații cu novicii.

Eram așa de aproape unul de celălalt, încât era suficient să șoptesc ca să mă audă.

— Așa e, nu trebuie. Este chiar foarte nepotrivit. Dar uneori există o asemenea atracție între doi oameni, care depășește hotarul dintre un vampir și un novice sau hotarul vârstei și al cuviinței. Tu crezi într-o asemenea atracție, Zoey?

Vorbea despre noi! Ne priveam adânc în ochi și m-am rătăcit în ființa lui. Desenele lui erau formate din niște linii frânte, îngroșate, care dădeau impresia unor fulgere și care se potriveau de minune cu părul lui brunet și cu ochii negri. Era aiuritor de frumos și cu mult mai mare decât mine, și mă făcea să mă simt în același timp teribil de atrasă de el, dar și speriată de moarte că mă jucam cu ceva atât de inaccesibil mie până acum, încât aș fi putut cu ușurință să pierd controlul. Dar atracția exista și, dacă avea dreptate, ea depășea cu siguranță hotarul dintre vampiri și novici. Și exista într-o asemenea măsură încât chiar și Erik remarcase felul în care mă privea Loren.

Erik... M-a cuprins un sentiment de vină. Ar muri să vadă ce se petrece între mine și Loren. Prin minte mi s-a insinuat un gând diabolic: „Erik nu este aici să mă vadă“. Am tras adânc, dar anevoie aer în piept și m-am trezit spunând:

— Da, cred într-o astfel de atracție. Tu crezi?

— Acum, da. A zâmbit trist. Dintr-odată a căpătat un aer atât de adolescentin, de atrăgător și de vulnerabil, încât sentimentul de vină a dispărut ca prin farmec. Îmi venea să-i iau pe Loren în brațe și să-i spun că totul o să fie bine. Tocmai când îmi făceam curaj să mă apropiu și mai mult de el, a rostit niște cuvinte care m-au surprins atât de tare, încât am uitat de zâmbetul lui de băiețel rătăcit: M-am întors ieri pentru că știam că e ziua ta.

Am clipit uimită peste poate.

— Știi?

A încuviințat din cap, dezmierdându-mi încă obrazul cu degetul.

— Te căutam atunci când am dat peste tine și Erik. Privirea s-a întunecat, iar glasul i-a devenit mai grav și mai aspru. Nu mi-a plăcut să-l văd cu mâinile pe tine.

Am șovăit, neștiind cum să răspund la așa ceva. Eram jenată ca naiba că mă văzuse giugiulindu-mă cu Erik. Totuși, deși era jenant ce mă văzuse făcând cu el, nu era nimic rău în asta. În fond, Erik era prietenul meu, iar ce făceam eu cu el nu era treaba lui Loren. Dar acum, privindu-l în ochi, mi-am dat seama că poate vreau totuși să fie treaba lui.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, și-a luat mâna de pe fața mea și și-a întors privirea de la mine.

— Știu, nu am dreptul să fiu supărat pe tine că ești cu Erik. Nici măcar nu e treaba mea.

— I-am atins ușor bărbia și i-am întors din nou fața spre mine.

— Ai vrea să fie treaba ta?

— Mai mult decât pot să mărturisesc, a spus el.

Apoi a dat drumul cărții pe care o ținuse în mână până atunci și mi-a cuprins fața cu mâinile, în așa fel încât degetele lui mari mi se odihneau în apropierea buzelor, iar celelalte erau răsfirate prin părul meu, la ceafă.

— Cred că e rândul meu să primesc un sărut de la sărbătorită.

Mi-a pecetluit buzele cu un sărut și în același timp am simțit că mi-a pecetluit și trupul, și sufletul. Recunosc, Erik săruta foarte bine. Și mă sărutasem cu Heath încă de când eram în clasa a treia, iar el într-a patra, așa că sărutările lui îmi erau cunoscute și plăcute. Dar Loren era bărbat. Atunci când mă săruta el, nu simțeam șovăielile neîndemânatică cu care eram obișnuită. Buzele și limba lui îmi spuneau că știa exact ce voia și mai ales cum să obțină. Și atunci mi s-a întâmplat ceva ciudat și magic. Nu mai eram doar o puștoaică atunci când i-am înapoiat sărutările. Eram o femeie coaptă și puternică și știam și eu ce vreau și cum să obțin.

Când sărutul nostru s-a sfârșit, amândoi respiram greu. Loren îmi ținea încă fața în palme, dar ne îndepărtaserăm unul de celălalt ca să ne putem privi din nou în ochi.

— Nu ar fi trebuit să fac asta, a rostit el.

— Așa este, am zis, dar asta nu m-a împiedicat să-l privesc cu îndrăzneală. Încă mai țineam strâns într-o mână cartea aia cretină cu ritualuri de vindecare și descântece, dar cealaltă mână mi se odihnea pe pieptul lui. Mi-am strecurat ușor degetele pe sub gulerul cămășii lui deschise la nasturi, ca să-i ating pielea goală. S-a înfiorat, iar acel fior l-am resimțit și eu undeva în adâncul meu.

— O să fie complicat, a spus el.

— Așa este, am repetat.

— Dar nu vreau să mă opresc.

— Nici eu, am zis.

— Nu trebuie să afle nimeni despre noi. Cel puțin deocamdată.

— Bine.

Am dat din cap, nesigură de ceea ce ar fi trebuit să se afle despre noi, dar, când am înțeles, gândul că îmi cerea să ne ascundem mi-a pus un nod ciudat în capul pieptului. M-a sărutat din nou. De data asta buzele lui erau dulci și calde și foarte, foarte tandre și am simțit nodul risipindu-se.

— Era să uit, a șoptit cu buzele lipite de ale mele. Am ceva pentru tine.

Mi-a mai dat un sărut grăbit și s-a căutat în buzunarul pantalonilor. A zâmbit și a scos de acolo o cutiuță mică, aurie, de bijuterii. Mi-a întins-o și a zis:

— La mulți ani, Zoey!

Inima mi se zbătea nebunește în piept când am deschis cutiuța și am exclamat:

— Dumnezeule! Sunt superbi!

Niște cercei cu diamante scăpărau ca un vis frumos, prins în frâu. Nu erau mari și de prost gust, ci micuți și eleganți și atât de limpezi și de strălucitori, încât mai că m-au durut ochii de la lumina lor. Preț de o clipă am văzut zâmbetul dulce al lui Erik atunci când mi-a dat colierul cu omul de zăpadă și apoi mi-a răsunit în minte glasul bunicii, care îmi spunea să nu accept un cadou atât de scump de la un bărbat, însă vocea lui Loren a umbrat și imaginea lui Erik, și avertismentul bunicii.

— Când i-am văzut, mi-au amintit de tine, perfecți, rafinați și focoși.

— O, Loren! Nu am avut niciodată ceva atât de frumos.

M-am apropiat de el și mi-am ridicat fața, iar el s-a aplecat și m-a cuprins cu brațele și m-a sărutat până am simțit că-mi explodează capul.

— Hai, puneți-i, mi-a șoptit Loren în timp ce eu încercam să-mi recapăt suflul.

Nu-mi pusesem cercei când m-am trezit, așa că mi-a luat doar o clipă să mi-i pun.

— Este o oglindă veche în zona pentru lectură. Hai să-i vezi!

Am pus cărțile la loc pe raft, iar Loren m-a prins de mână și m-a condus spre spațiul confortabil din centrul multimedia, în care se afla o canapea mare și umflată și două scaune comode de aceeași culoare. Pe peretele din spatele lor se afla o oglindă mare, cu aspect antic și cu ramă aurie. Loren stătea în urma mea cu mâinile sprijinite pe umerii mei, astfel încât ne vedeam amândoi în oglindă. Mi-am dat părul gros pe după urechi și am mișcat capul într-o parte și în cealaltă. Lumina tremurătoare a lămpilor s-a reflectat în fațetele diamantelor, răspândind scânteii orbitoare.

— Sunt frumoși, am spus eu.

Loren m-a strâns ușor de umeri și m-a tras din nou aproape de el.

— Da, ești frumoasă, a afirmat și el.

Apoi, în timp ce eu aveam încă privirea ațintită în oglindă, s-a aplecat și și-a frecat nasul de lobul urechii mele împodobit cu diamante și mi-a șoptit:

— Cred că ai studiat destul pentru astăzi. Hai să mergem la mine în cameră!

Mi-am văzut pleoapele îngreunându-se pe când el mă săruta pe gât, urmând calea desenelor mele, în jos, pe umăr. Apoi am realizat ce anume îmi cerea și am simțit cum frica îmi țâșnește în corp. Îmi spunea să merg cu el în camera lui să facem sex! Nu voiam să fac asta! Mă rog, poate că voiam, cel puțin teoretic. Dar chiar să-mi pierd virginitatea cu acest bărbat al naibii de sexy și de experimentat tocmai acum? Azi? Am tras zgomotos aer în piept și m-am îndepărtat un pic cam stângace din brațele lui.

— Nu... nu pot.

În timp ce neuronii mei căutau înnebuniți ce altceva aș putea spune și să nu pară idiot și infantil, spre ușurarea mea, pendula care trona în spatele canapelei a bătut de șapte ori.

— Nu pot, trebuie să mă întâlnesc cu Shaunee și Erin și cu ceilalți din Consiliul Monitorilor la șapte și un sfert, ca să ne pregătim pentru ritualul de mâine noapte.

Loren mi-a zâmbit.

— Ești un lider al Fiicelor întunericului tare silitor, nu-i așa? Atunci va trebui s-o lăsăm pe altă dată.

S-a apropiat de mine și am crezut că are să mă sărute din nou. Însă el mi-a atins fața și mi-a mângâiat în treacăt desenele. Atingerea lui mi-a dat fiori și mi-a tăiat respirația.

— Dacă te răzgândești, mă găsești în colțul poetului. Știi unde este, nu?

Am încuviințat din cap, pentru că mi-era prea greu să vorbesc. Toată lumea știa că poetul laureat invitat avea la dispoziție tot etajul trei al clădirii în care erau dormitoarele profesorilor. Le auzisem de nu știu câte ori pe gemene visând cu ochii deschiși cum se deghizează ele în cadouri uriașe și se trimit în cuibușorul de nebunii, după cum îl numeau ele.

— Bine. Să știi că o să mă gândesc la tine, chiar dacă n-o să te hotărăști să vii și să pui capăt suferinței mele.

Se întorsese deja și se îndepărta când mi-a revenit glasul.

— Chiar nu pot să vin. Dar când te mai văd?

M-a privit peste umăr și mi-a aruncat un zâmbet sexy, plin de subînțeles.

— Nu-ți face griji, micuța mea Mare Preoteasă, am să vin eu la tine.

După ce a plecat, m-am prăbușit pe canapea. Parcă aveam picioare de gumă, iar inima îmi bătea așa de tare, încât aproape că mă durea. Cu o mână tremurândă, mi-am atins unul dintre cerceii cu diamant. Era rece, nu ca perla în formă de omuleț de zăpadă care îmi stătea acuzatoare în jurul gâtului sau ca brățara de argint de la mână. Pe acestea le simțeam fierbinți. Mi-am pus fața în palme și am șoptit cu tristețe:

— Cred că mă transform într-o târfuliță.

Capitolul 8

Erau deja cu toții acolo când am ajuns și eu într-un suflet. Venise până și Nala. Jur că m-a privit cu niște ochi care spuneau că știa cu ce mă îndeletnicisem eu în bibliotecă. Apoi a lansat un „miorl-aau“ în direcția mea, a strănutat și s-a îndepărtat fără zgomot. Doamne, cât mă bucur că nu poate să vorbească.

Dintr-odată m-am trezit înconjurată de brațele lui Erik. M-a sărutat iute și m-a îmbrățișat șoptindu-mi la ureche:

— Toată ziua am fost nerăbdător să te văd.

— Ei, am fost la bibliotecă.

Am realizat că vorbisem pe un ton mult prea aspru și urâcios, pe scurt, vinovat, atunci când el s-a retras și mi-a zâmbit dulce, dar încurcat.

— Da, ne-au spus gemenele.

L-am privit în ochi, simțindu-mă ca un rahat. Cum de-mi permiteam să risc să-i pierd? Nu ar fi trebuit să-i las niciodată pe Loren să mă sărute. Nu era bine. Știam că nu era bine și...

— Hei, Zoey, fain fular! a exclamat Damien și a tras de partea de jos a unuia dintre oamenii de zăpadă, întrerupându-mi astfel șuvoiul interior de vinovăție.

— Mersi, îl am de la prietenul meu, am încercat eu o șicană prostească, dar știam că suna ciudat și excesiv de entuziast.

— Vrea să spună că îl are de la un prieten de sex masculin, a spus Shaunee și și-a dat ochii peste cap.

— Mda, nu-l stresa pe Jack, a zis și Erin. Nu intră el, Damien, în tagma hetero!

— Nu cumva mie ar trebui să-mi spui să nu mă stresez? a întrebat Erik pe un ton glumeț.

— Nu, dulceață, i-a răspuns Erin.

— Dacă Z îți dă papucii pentru don'șoara Damien, te ajutam noi să te vindeci, a continuat Shaunee.

Apoi gemenele au executat împreună o serie de mișcări improvizate care sugerau sex sălbatic, avându-l drept țintă pe Erik. În ciuda sentimentului de vină care mă încerca, mi-a venit să râd și i-am acoperit ochii lui Erik.

Damien s-a încruntat fățiș la gemene, iar apoi și-a dres glasul:

— Sunteți incorigibile.

— Geamăno, oare ce înseamnă „incorigibil”? a întrebat Shaunee.

— Cred că înseamnă că suntem mai tari și mai sexy decât o întregă gașcă de corigibile, i-a răspuns Erin, dând încă din toate cele.

— Sunteți niște netoate, ceea ce înseamnă că aveți foarte puțină minte, a mai spus Damien, dar nici măcar el nu se putea abține să râdă, mai ales când Jack s-a alăturat și el gemenelor, chicotind, în mișcările lor sexoase.

— Mă rog, a continuat el, voiam să vin și eu la bibliotecă, dar am prins niște reluări din serialul Will și Grace și am pierdut noțiunea timpului. Când mai vrei să investighezi ceva, spune-mi și mie și te ajut cu mare plăcere.

— E un șoricel de bibliotecă, a spus Jack și l-a împuns ghiduș în umăr.

Damien a roșit. Gemenele s-au prefăcut că icnesc, în timp ce Erik râdea, iar mie îmi venea să vomit de-a dreptul.

— A, nu-i nimic! Căutam niște, ăă, chestii, am spus eu.

— Iar „chestii”? a întrebat Erik și mi-a zâmbit.

Nu puteam să sufăr că părea atât de înțeleghător și gata să mă sprijine. Dacă ar ști el în ce constau chestiile pe care le investigasem eu, și anume că mă giugiulisem cu Loren Blake... O, Doamne! Nu! Nu trebuie să afle niciodată!

Da, știu că era cam ușuratic din partea mea că numai cu câteva momente înainte de asta mă mozolisem cu Loren și că mă simțisem excitată, dar acum aproape că mă înecam într-o mare de vină.

— E limpede, aveam nevoie de ajutor specializat.

— Bun, ați adus lumânările? le-am întrebat pe gemene, hotărâtă să las problema cu Loren pe mai târziu.

— Sigur, a răspuns Erin.

— Zău așa, e o nimica toată, a spus și Shaunee. Le-am pus chiar pe fiecare la locul ei, a continuat ea și a arătat spre o zonă frumoasă și netedă, sub bolta unui stejar uriaș. Cele patru lumânări care simbolizau elementele erau la locurile lor, iar a cincea, cea care simboliza spiritul, era așezată în mijlocul cercului.

— Am adus chibriturile, a spus Jack debordând de entuziasm.

— Bun. Haideți să-i dăm drumul!

Am pornit fiecare spre lumânarea sa. Damien m-a luat prin surprindere când a rămas puțin în urma celorlalți și mi-a șoptit:

— Dacă vrei să plece Jack, spune-mi și mă ocup eu.

— Nu, am spus pe negândite, însă abia apoi mi-a prins și mintea gura din urmă și am adăugat: Nu, Damien. Nu are nimic dacă este și el aici. E și el unul de-ai noștri.

— Damien mi-a zâmbit recunoscător și i-a făcut lui Jack semn să-mi aducă chibriturile. Acesta a venit cu pas zglobiu spre mine în mijlocul cercului.

— Era să iau o brichetă, dar apoi m-am gândit mai bine și nu mi s-a părut potrivit. - S-a lansat într-o explicație foarte serioasă: Cred că e mai bine să folosești lemn adevărat. Mă înțelegi, chibrituri adevărate. Bricheta este ceva prea sofisticat pentru un ritual străvechi. Așa că am adus astea. Mi-a arătat plin de mândrie o chestie lungă, de formă cilindrică. Când m-am uitat la ea ca o... netoată, a scos capacul și mi-a dat mie partea de jos.

— Uite, chibrituri pentru șemineu, lungi și foarte șic. Le-am luat din camera de zi din dormitorul nostru, de lângă șemineu.

Am luat chibriturile. Erau lungi și fine, de un violet drăguț și cu gămălie roșie.

— Sunt perfecte, am spus eu, bucuroasă că pot să fac pe cineva fericit. Să le aduci și mâine la ritual. Am să le folosesc în locul brichetei pe care o avem de obicei.

— Minunat! s-a repezit el entuziast, iar apoi, lansându-i lui Damien un zâmbet plin de încântare, a ieșit în grabă din cerc și s-a așezat confortabil la rădăcina stejarului, cu spatele sprijinit de trunchi.

— Bun, sunteți gata cu toții?

Cei trei prieteni ai mei și iubitul meu (din fericire, numai unul dintre cei trei iubiți ai mei era de față) au încuviințat într-un glas.

— Haideți să repetăm doar lucrurile mai simple, fără prea multe complicații. Voi o să vă luați locurile în cerc alături de restul Fiicelor și Fiilor întunerului. Apoi Jack o să dea drumul la muzică și atunci intru eu, exact ca luna trecută.

— Profesorul Blake o să recite din nou vreo poezie? a întrebat Damien.

— Hm, dragule, eu sper că da, a spus Shaunee.

— Vampirul ăla e așa de meseriaș, încât aproape că devine și poezia interesantă, a adăugat Erin.

— Nu! i-am repezit eu.

Când mi-au aruncat cu toții priviri ciudate (presupun că toți mi-au aruncat priviri ciudate, și gemenele, și Damien, pentru că pe Erik am evitat să-i privesc), am continuat cu o voce mai puțin isterică:

— Adică nu cred că o să recite ceva. Nu că aș fi vorbit cu el despre asta, dar, mă rog, am spus eu cu o nonșalanță de zile mari, iar apoi am continuat în grabă: Bun, deci apoi intru eu și mă mișc în jurul cercului pe muzică, cu sau fără poezie, până ajung la locul meu, în mijloc. Formez cercul, îi cer lui Nyx să ne dea binecuvântarea ei acum, la începutul noului an, mă plimb cu pocalul cu vin prin cerc, apoi închid cercul și mergem să mâncăm. I-am aruncat o privire lui Damien. Te-ai ocupat tu de mâncare, nu?

— Sigur, bucătăreasa-șefă s-a întors din vacanța de iarnă și ieri am hotărât împreună meniul. O să avem un milion de rețete cu chili. Și - a adăugat cu o voce care trăda că el se credea prin asta teribil de ștrengar - o să avem și bere din import.

— Sună interesant, i-am zâmbit apreciativ.

Așa este, sună ciudat și oarecum ilegal ca minorii să bea bere cu ocazia unui eveniment ținut, chipurile, la încurajarea școlii. Adevărul e că, datorită Transformării fiziologice care avea loc în organismul nostru, alcoolul pur și simplu nu ne mai afecta sau cel puțin nu în așa măsură încât să ne determine să ne comportăm ca niște adolescenți tipici, cu alte cuvinte, să ne facem praștie și să ne folosim de asta ca pretext să ne-o punem.

— Auzi, Z, nu urma să anunți la ritualul ăsta pe cine numești în Consiliul Monitorilor pentru anul viitor? m-a întrebat Erik.

— Ai dreptate. Uitasem că trebuie să fac asta, am oftat. Bun, atunci, înainte de închiderea cercului, am să-i anunț pe cei doi novici pe care îi numesc.

— Pe cine o să numești? a întrebat Damien.

— Hm, încă nu am redus lista la două persoane. În seara asta am să iau decizia finală, am

mințit eu.

Să fiu sinceră, încă nu mă gândisem la niciun nume. Nici măcar nu voisem să mă gândesc la asta, pentru că unul dintre cei doi avea s-o înlocuiască pe Stevie Rae în Consiliu. Apoi mi-am amintit că trebuia să hotărâsc împreună cu restul Consiliului ce membri noi aveam să alegem.

— Auziți, cred că ne putem întâlni mâine înainte de ritual, să analizăm împreună.

— Z, nu-ți face griji, a spus Erik. Alege tu două persoane. Noi n-o să avem nimic împotriva. M-am simțit atât de ușurată!

— Sunteți siguri?

Prietenii mei au strigat în cor „da“ și „e o idee bună“. Fiecare dintre ei părea să aibă mare încredere în mine. Of!

— Bine. Deci sunteți cu toții de acord cu ordinea etapelor ritualului? am întrebat.

Au încuviințat din cap.

— Bine. Acum haideți să formăm cercul!

Ca întotdeauna, nu conta cu cât stres și cu câte aberații mă confruntam în viața mea. Când venea vorba de formarea cercului și de invocarea celor cinci elemente cu care am o legătură specială, sau o afinitate cum i se spune aici, entuziasmul și plăcerea pe care, din fericire, mi le oferă harul meu, umbreau toate celelalte probleme. Când m-am apropiat de Damien, am simțit cum stresul mi se destramă, în timp ce spiritul meu se înălța. Am luat un băț lung și subțire de chibrit și l-am aprins pe hârtia aspră din partea inferioară a cilindrului. A început să ardă, în vreme ce eu spuneam:

— Te invoc pe tine, aer, în cercul nostru. Este prezent din primele clipe ale vieții noastre, deci este normal să fie primul element invocat. Revarsă-te asupra-ne, aer!

Am apropiat bățul de chibrit de lumânarea galbenă pe care o ținea Damien în mână, iar aceasta s-a aprins și n-a mai stins-o nici măcar vântul furios care se învârteja în jurul meu și al lui Damien, de parcă am fi fost prinși în mijlocul unei mini-tornade îmblânzite și jucăușe.

Damien și cu mine ne-am zâmbit larg.

— Întotdeauna o să mă surprindă cât este de uimitor, a spus el încet.

— Și pe mine, am șoptit eu și am stins bățul de chibrit a cărui flacără tremura nebunește.

Apoi mi-am continuat drumul în sensul acelor de ceasornic, sau în direcția soarelui, prin cerc până la Shaunee și la lumânarea roșie pe care o avea în mână. Am auzit-o zumzâind ceva încet și am recunoscut melodia aia veche a lui Jim Morrison, „Light My Fire“, timp în care eu am scos încă un băț de chibrit și i-am zâmbit:

— Focul ne încălzește cu flacăra sa pătimașă. Te invoc pe tine, foc, în cercul nostru!

Ca de obicei, abia dacă a fost nevoie să ating bățul aprins de lumânarea lui Shaunee. Aceasta s-a aprins pe dată, răspândindu-ne pe piele lumina și căldura sa.

— Nici dacă aș fi în flăcări nu aș simți mai multă fierbințeală, s-a auzit Shaunee.

— Sunt convisă că Nyx ți-a dat elementul potrivit, i-am răspuns eu.

Apoi am mers spre Erin, care efectiv vibra de entuziasm. Aveam încă bățul aprins, așa că doar i-am zâmbit și am spus:

— Apa conferă focului echilibrul perfect, așa cum Erin este geamăna perfectă pentru Shaunee. Așadar, invoc apa în acest cerc!

Am atins bățul de chibrit de lumânarea albastră și am fost imediat împresurată de aromele și de muzica mării. Jur că simțeam apa caldă a tropicelor dezmierdându-mi picioarele și răcorind ceea ce focul tocmai pârjolise.

— Ah, ce-mi place apa, a strigat Erin cu veselie.

Apoi am inspirat adânc, ca să mă revigorez, am avut grijă să-mi zugrăvesc pe față un zâmbet detașat și m-am îndreptat spre Erik. Stătea în capătul cercului și ținea lumânarea verde, simbolul celui de-al patrulea element, pământul.

— Ești pregătit? l-am întrebat.

Erik părea un pic palid, dar a încuviințat din cap, iar vocea i-a sunat puternică și sigură atunci când a răspuns:

— Da, sunt pregătit.

Am ridicat bățul de chibrit care încă ardea și...

— Ah! Rahat!

Am scăpat din mână chibritul pe care îl lăsasem să ardă prea mult și a cărui flacără îmi ajunsese la degete, cu sentimentul că sunt mai degrabă o mare fraieră decât o Mare Preoteasă în devenire și singura novice din toate timpurile cu o afinitate față de toate cele cinci elemente.

L-am privit stânjenită pe Erik, iar apoi pe ceilalți din cercul pe care aproape îl încheiasem.

— Scuze!

Aceștia au ridicat veseli din umeri, indiferenți la idioțenia de care dădusem dovadă. Tocmai mă întorceam la loc spre Erik și scormoneam în cilindru după încă un băț de chibrit, când, deodată, am văzut, mai exact nu am văzut, ceva care mi-a reținut atenția.

Nu era nici o șuviță de lumină care să-i unească pe Damien, pe Shaunee și pe Erin. Lumânările lor erau aprinse, elementele lor se manifestaseră, dar legătura simțită atunci când formaserăm toți cinci primul nostru cerc, care fusese atât de puternic încât aceasta devenise vizibilă sub forma unei șuvițe frumoase de lumină între noi, lipsea de data asta cu desăvârșire. Neștiind ce să fac, am înălțat în tăcere o rugăciune către Nyx: „Te rog, zeiță, arată-mi ce trebuie să fac ca să pun cercul pe picioare fără Stevie Rae!“ Apoi am aprins bățul de chibrit și i-am zâmbit încurajator lui Erik.

— Pământul ne susține și ne hrănește. Invoc cel de-al patrulea element, pământul, în acest cerc!

Am luat bățul lung și l-am apropiat de mucul lumânării verzi. Reacția lui Erik a fost instantanee. A strigat cuprins de durere atunci când lumânarea verde i-a zburat din mână, departe de cerc, în întunericul dens din spatele copacului. Erik își freca mâna și mormăia că simțise ca și cum l-ar fi înțepat ceva, moment în care din întuneric a răzbătut un șuvoi de înjurături, provenind, pare-se, de la cineva tare supărat care se îndrepta spre noi.

La dracu'! Ah! Rahat! Ce mama dracu'...?

Afrodita s-a desprins din întuneric ținând în mână lumânarea verde neaprinsă și frecându-și un punct roșiatic de pe frunte, care deja începea să se umfle.

— E tot ce-mi doream! Ar fi trebuit să-mi dau seama, în mama mă-sii! Mi se spune să vin aici în... - s-a oprit o clipă, s-a uitat înjur la copac și la iarbă, după care și-a încrețit năsucul ei perfect - sălbăticie, în plină natură și peste ce dau, în afară de gângăni și de pământ? Peste gașca de tocilari care aruncă cu rahaturi în mine, a spus ea.

— Dacă îmi venea mie ideea asta...! a spus Erin cu glas mios.

— Afrodita, ești o cotoroașă odioasă și infernală, a spus și Shaunee, la fel de mieroasă.

— Nu vreau să vă aud, idioatelor!

Fără să bag în seamă ciondăneala lor, am întrebat:

— Cine ți-a spus să vii aici?

Afrodita m-a privit și mi-a răspuns:

— Nyx.

— Haide, mă...

— Ai vrea tu!

— Vezi să nu! au strigat Damien și gemenele în cor. Am remarcat că Erik rămăsese suspicios de tăcut. Am ridicat mâna.

— Gata! am izbucnit, reducându-i pe toți la tăcere.

— De ce ți-a spus Nyx să vii aici? am întrebat-o pe Afrodita.

Cu ochii ațintiți încă asupra mea, s-a apropiat de mine. Abia aruncând o privire spre Erik, a strigat:

— Dă-te la o parte, fost prieten de tot râsul.

Spre surprinderea mea, Erik chiar s-a dat la o parte, iar ea a ocupat locul elementului pământ în fața mea.

— Invocă pământul, aprinde-o și ai să vezi, a spus Afrodita.

Înainte să aud proteste, mi-am urmat instinctul, având deja un presentiment în legătură cu ceea ce urma să se întâmple.

— Pământul ne susține și ne hrănește. Invoc al patrulea element, pământul, în acest cerc! am repetat și apoi am atins bățul de chibrit abia aprins de lumânarea verde. S-a aprins pe dată, învăluindu-ne pe mine și pe Afrodita în aroma și muzica unei pajiști înverzite, în floare, în mijlocul verii.

Afrodita a vorbit domol.

— Nyx a hotărât că nu am parte totuși de destule porcării în prezent, așa că am acum o afinitate față de pământ. E suficient de ironic pentru gustul tău?

Capitolul 9

— Nici nu mă gândesc! a strigat Shaunee.

— De acord cu tine! Cu o singură obiecție: La dracu', nici nu mă gândesc! a completat-o Erin.

— Nu pot să cred că e corect să fie așa! a spus Damien.

— Ar fi bine să crezi, am zis, cu spatele întors încă la restul cercului și continuând s-o privesc cu atenție pe Afrodita. Înainte ca prietenii mei să se urce și mai rău pe pereți, am adăugat:

— Uitați-vă la cerc!

Nici nu era nevoie să mă uit la el. Știam deja ce aveam să văd, iar sunetele pe care le-au scos mi-au oferit confirmarea. Totuși, m-am întors ușor, copleșită din nou de frumusețea șuviței de lumină dăruite de zeiță, care îi unea pe cei patru.

— Spune adevărul. Nyx a trimis-o aici. Afrodita are o afinitate față de pământ.

Muți de uimire, prietenii mei m-au privit fix, în timp ce eu m-am îndreptat spre mijlocul cercului și am ridicat lumânarea purpurie a spiritului.

— Spiritul este cel care ne face unici, este ceea ce ne dă curaj și forță și dăinuie după ce trupurile noastre trec în neființă. Vino la mine, tu, spirit!

Atunci când spiritul s-a revărsat asupra mea, am fost înghițită de toate cele patru elemente, care m-au umplut de pace și de bucurie. M-am plimbat în jurul cercului sub privirile nedumerite, supărate, ale prietenilor mei, încercând să-i ajut să înțeleagă ceva ce nici eu nu prea înțelegeam, dar simțeam că era într-adevăr voia lui Nyx.

— Nu pretind să o înțeleg pe Nyx. Căile zeiței sunt nebănuite și uneori ne cere lucruri foarte dificile. Acesta este unul dintre ele. Ne place sau nu, Nyx ne-a dat clar de înțeles că Afrodita ar trebui să-i ia locul lui Stevie Rae în cercul nostru.

Am privit-o pe Afrodita.

— Cred că nici ea nu e prea încântată.

E puțin spus, a mormăit Afrodita.

Am continuat:

— Dar putem alege. Nyx nu ne forțează mâna. Trebuie să ne punem cu toții de acord dacă o acceptăm pe Afrodita sau...

Am ezitat, neștiind cum să închei. Încercaserăm să formăm cercul cu altcineva, însă lui Erik nu i se permisesese să reprezinte pământul. Poate că zeița nu-i voia pe Erik în cercul nostru, dar mi se părea greu de crezut. Nu numai că Erik era băiat bun și membru al Consiliului, dar instinctul îmi spunea că ideea nu era că Nyx nu-i voia pe Erik, ci că o voia anume pe Afrodita. Am oftat și am continuat:

— Sau, dacă nu, presupun că putem încerca cu mai mulți alții, ca să vedem dacă vreunul dintre ei poate să stârnească elementul pământ. Am privit în afara cercului și am prins privirea întunecată a lui Erik. Eu nu cred că Erik este problema.

Mi-a zâmbit, dar zâmbetul a fost doar de fațadă, căci nu s-a reflectat în priviri sau pe chip.

— Cred că trebuie să ne supunem voinței lui Nyx.

— Chiar dacă nu ne place, a spus Damien.

— Shaunee, am strigat întorcându-mă spre ea. Cum votezi?

Shaunee și Erin au făcut un schimb rapid de priviri și jur că, oricât de ciudat ar părea,

aproape am văzut cuvintele plutind între ele.

— Ce să facem, o lăsăm pe cotoroață să ni se alăture, a fost Shaunee de acord.

— Dar numai pentru că așa vrea Nyx, a zis Erin.

— Dar vrem să fie clar că nu înțelegem o iotă din ce are Nyx de gând să facă, a adăugat Shaunee, aprobată în tăcere de Erin.

— Or să continue să-mi zică cotoroață? a intervenit Afrodita.

— Ai murit cumva între timp? a întrebat-o Shaunee.

— Ei, atunci, dacă n-ai murit, încă ești o cotoroață, a completat-o Erin.

— Deci, așa o să-ți zicem, a încheiat Shaunee.

— Nu, am spus eu cu hotărâre, iar gemenele și-au întors spre mine privirile tăioase. Fetelor, nu trebuie să vă placă! Nici măcar nu trebuie să vă placă faptul că Nyx vrea ca ea să fie aici. Dar, dacă o acceptăm pe Afrodita, atunci chiar o acceptăm. Asta înseamnă că trebuie să încetați cu poreclele.

Gemenele au tras aer în piept, pregătindu-se, probabil, să mă contrazică, așa că am continuat iute:

— Priviți în adâncul vostru, mai ales acum, după ce v-ați stârnit fiecare propriul element. Ce vă spune conștiința? am spus și am așteptat, ținându-mi respirația.

Gemenele au făcut o pauză.

— Mda, bine, a răspuns Erin posomorâtă.

— Ai dreptate. Numai că nu ne place deloc situația asta, a bombănit Shaunee.

— Și cu ea cum rămâne? Noi nu-i mai zicem cotoroață și toate cele, dar ea are voie să se mai poarte cum i-e felul? a întrebat Erin.

— Aici Erin are dreptate, a intervenit Damien.

Am privit-o pe Afrodita. După expresie arăta plictisită, dar am remarcat că mai inspire încă profund și părea să nu se mai sature de mirosul pajiștii pe care pământul o adusese parcă aieva în jurul ei. Din când în când, am observat că își plimba degetele în jos în jurul ei, de parcă și le-ar fi trecut printre ierburile înalte și înmiresmate. Era limpede că nu o lăsa chiar indiferentă ceea ce se petrecuse acum câteva clipe, cum pretindea ea.

— O să facă și Afrodita exact ce ați făcut și voi. O să-și asculte conștiința și apoi o să facă ce trebuie.

Afrodita a privit batjocoritoare împrejur, de parcă ar fi căutat ceva ascuns în noapte. Apoi a ridicat din umeri.

— Ca să vezi! Se pare că nu am conștiință.

— Încetează! am izbucnit eu și energia pe care o stârnisem în cerc a fremătat în aerul dintre mine și Afrodita, strecurându-se șerpuitoare și periculoasă în jurul ei. Forța mi-a amplificat glasul, făcând-o pe scorpie să-și caște ochii albaștri de uimire amestecată cu frică.

— Nu aici, nu în acest cerc. Nu vreau să mai minți și să te mai prefaci. Trebuie să te hotărăști acum. Și tu poți alege. Știu că ai mai nesocotit-o pe Nyx. Poți alege s-o nesocotești din nou, însă, dacă te hotărăști să rămâi și să împlinești voia zeiței, trebuie să renunți la minciuni și la ură.

Am crezut că o să rupă cercul și o să plece. Mai că îmi doream să se întâmple așa. Ar fi mai simplu să nu avem pe nimeni care să reprezinte pământul. Puteam să aprind chiar eu lumânarea și s-o pun pe pământ. Sau ceva de genul asta. Însă Afrodita m-a surprins și nu avea să fie decât prima dintr-un șir lung de surprize pe care mi le pregătea Nyx.

— OK, rămân.

— Bine, am spus și am privit împrejur spre prietenii mei. Bine?

— Mda, bine, au mormăit ei.

— Bun. Așadar avem cercul complet, am recapitulat eu.

Înainte să se mai petreacă și alte ciudățenii, m-am plimbat în jurul cercului în sensul invers acelor de ceasornic, luându-mi rămas-bun de la fiecare element în parte. Șuvița argintie de energie s-a făcut nevăzută, lăsând în urma ei o briză caldă, cu miresme de ocean și de flori de câmp.

Toată lumea tăcea, iar tăcerea apăsătoare a continuat să se adâncească până ce aproape a

început să-mi fie milă de Afrodita. Însă, ca de obicei, a deschis gura și orice posibil sentiment de milă pe care ar fi putut să-i încerce cineva față de ea s-a destrămat.

— Nu vă faceți griji. Plec, ca să puteți să vă întoarceți la sesiunea voastră de jocuri de strategie, sau mai știu eu ce, a mârâit Afrodita.

— Nu jucăm niciun joc de strategie! s-a auzit deodată Jack.

— Haideți, avem timp să mergem la IHOP să mâncăm ceva înainte să înceapă filmul, a spus Damien și tot grupul a ignorat-o complet pe Afrodita, îndepărtându-se și discutând cu înflăcărare ce tari sunt spartanii și că de data asta or să fie atenți să vadă câți actori vampiri joacă în 300.

Se îndepărtaseră deja câțiva pași înainte ca Erik să observe că nu eram și eu cu ei.

— Zoey, m-a strigat el.

S-a oprit și restul găștii și s-a uitat înapoi la mine, surprinși să ne vadă pe mine și pe Afrodita stând încă în cercul destrămat de-acum.

— Nu vii?

Vocea lui suna voit neutră, dar îi vedeam maxilarul crispat din cauza unui soi de amestec de iritare și de îngrijorare.

— Luați-o înainte! Ne vedem la film. Trebuie să stau de vorbă cu Afrodita.

Mă așteptam ca Afrodita să facă un comentariu obraznic, dar nu a fost așa. M-am uitat pieziș spre ea; privea fix în noapte, fără să ne bage în seamă pe mine sau pe prietenii mei.

— Z, o să ratezi clătitele cu fulgi de ciocolată, a strigat Jack.

I-am zâmbit.

— Nu-i nimic. Am mâncat aseară, de ziua mea.

— Trebuie să stea de vorbă, așa că hai să mergem, a decis Erik.

Nu îmi plăcuse tonul vocii lui, care trăda nepăsare, dar înainte să apuc să mai spun ceva, deja se îndepărtase. Rahat! Trebuia să mă împac cu el.

— Lui Erik îi place ca lucrurile să iasă cum vrea el. Și îi mai place să aibă o prietenă care să-l pună pe el pe primul loc. Presupun că abia acum descoperi cum stau lucrurile, mi-a spus Afrodita.

— Nu am de gând să discut cu tine despre Erik. Vreau doar să știu ce ți-a arătat Nyx că vrea.

— N-ar trebui să știi deja ce dorește Nyx, de vreme ce, vezi Doamne, tu ești aleasa ei?

— Afrodita, mă doare capul îngrozitor. Mi-ar face mare plăcere să fiu cu prietenii mei în momentul ăsta și să mănânc clătite cu fulgi de ciocolată. Apoi vreau să mă duc să văd 300 cu prietenul meu. Așa că sunt sătulă de veșnica ta atitudine de scorpie. Uite cum stă treaba: răspunde-mi la întrebare și apoi fiecare dintre noi poate să se întoarcă la treburile ei.

— Mi-am frecat tâmplele. Bomba pe care mi-a aruncat-o era ultimul lucru la care m-aș fi așteptat vreodată:

— De fapt, vrei să-ți răspund la întrebare pentru ca să poți să te întâlnești apoi cu creatura aia care a devenit Stevie Rae, nu?

Am simțit cum mi se oprește sângele în vine.

— Ce naiba vrei să spui, Afrodita?

— Hai cu mine, a zis ea și a luat-o pe lângă zidul enorm de piatră care împrejmuia școala.

— Nu, Afrodita, am spus și am apucat-o de braț. Spune-mi ce știi!

— Uite ce e, mi-e greu să stau pe loc după ce tocmai am avut o viziune, iar cea pe care am avut-o și care m-a făcut să vin aici nu era ca viziunile mele obișnuite.

Afrodita s-a eliberat din strânsoarea mea și și-a trecut mâna peste frunte, ca și când ar fi avut și ea o durere de cap. Pentru prima oară am remarcat că îi tremurau mâinile, de fapt, că tot corpul îi tremura și părea anormal de palidă.

— Bine, hai să ne plimbăm puțin.

A rămas un răstimp în tăcere și m-am străduit să nu mă înfig în ea și s-o scutur ca s-o oblig să-mi spună de unde știa de Stevie Rae. Când în sfârșit a început să vorbească, nici nu m-a privit măcar. Părea mai degrabă să-i vorbească nopții decât mie.

— Viziunile mele nu mai sunt cum erau. Totul a început cu cea pe care am avut-o despre copiii ăia din specia umană care erau uciși. Înainte reușeam să văd totul ca și când eu aș fi fost doar un observator. Vedeam ce se întâmplă, dar pe mine nu mă afecta. Tot ce vedeam, lucruri și oameni,

era clar, ușor de înțeles. Cu băieții ăia a fost diferit. Nu mai eram detașată, eram una dintre ei. Am simțit că muream și eu odată cu ei. A făcut o pauză și s-a cutremurat. În același timp, nu mai vedeam clar. Totul a devenit un amestec de frică, panică și sentimente nebunești. Am străfulgerări despre niște lucruri pe care le recunosc și le înțeleg, ca atunci când ți-am spus că trebuie să-i scoți pe Heath din tunel, că, dacă nu, moare. Dar în general sunt speriată și nedumerită, iar apoi mă simt îngrozitor. - Afrodita mi-a aruncat o privire de parcă tocmai și-ar fi amintit că sunt și eu acolo. - Ca atunci când am avut viziunea aia cu bunica ta care se îneca. Chiar eram bunica ta și am avut mare noroc că am zărit podul și am știut în ce loc era.

Am încuviințat din cap.

— Țin minte că nu puteai să-mi spui prea multe. Crezusem că mai degrabă nu vrei decât că nu poți să-mi spui.

Mi-a zâmbit sarcastic.

— Da, știu. Nu că mi-ar păsa ce ai crezut tu!

— Treci la partea cu Stevie Rae.

Doamne, ce nesuferită era!

— N-am mai avut viziuni de o lună. Un lucru bun de altfel, pentru că părinții mei mă tot bat la cap să mă duc la ei în vizită în vacanța de iarnă.

Grimasa ei sugera că vizita la părinți nu era tocmai un lucru bun. De altfel, știam asta. Cu ocazia ultimei nopți de vizită a părinților, fusem martoră fără voie la o scenă de coșmar între Afrodita și părinții ei. Tatăl ei este primarul orașului Tulsa, iar mama ei, un diavol în toată regulă. Pe scurt, pe lângă ei, ai mei păreau familia Brady (ei, bine, da, sunt cam prostuță și mă uit la reluările de pe Nickelodeon).

— Și eu am avut un circ ieri cu ai mei de ziua mea!

— Tatăl tău vitreg e un țăcănit din ăla de la Oamenii Credinței, nu?

— Exact. Bunica mea i-a zis „agarici”.

A izbucnit în râs, un râs din toată inima. Am privit uimită cum chipul ei se putea transforma, din rece și drăguț, în cald și frumos.

— Mda, îi urăsc pe ai mei, am spus eu.

— Cine nu-și urăște părinții? mi-a replicat ea.

— Stevie Rae. Sau, cel puțin, nu înainte...

Vocea mi s-a gătit și a trebuit să mă străduiesc din toate puterile să nu izbucnesc, spre rușinea mea, în lacrimi.

— Deci, partea asta a viziunii pe care am avut-o s-a împlinit deja. Stevie Rae s-a transformat într-un monstru.

— Nu este un monstru! Pur și simplu, este altfel decât înainte.

Afrodita a ridicat din sprâncenele ei perfecte și blonde.

— Aș fi spus că este o îmbunătățire dacă n-aș fi văzut în ce s-a transformat.

— Spune-mi ce-ai văzut.

— Am văzut vampiri care erau uciși. Oribil!

Afrodita a trebuit să facă o pauză, înghițând în sec, de parcă s-ar fi străduit să nu vomite.

— Stevie Rae îi ucidea? am chițait.

— Nu, asta e altă viziune.

— Sunt cam în ceață.

— Să vezi cum e să ai viziunile alea sau cel puțin viziunile pe care le am mai nou! Ceața e caracteristica lor de bază. Și suferința, și frica. Sunt chiar nașpa!

— Deci, Stevie Rae nu apare în aia în care mor vampirii?

A clătinat din cap.

— Nu, dar astea două par să meargă împreună. - Afrodita a oftat. - Am văzut-o pe Stevie Rae. Era oribilă. Foarte murdară și slăbănoagă și cu niște ochi ciudați, roșii. Și ai fi uimită să vezi cum era îmbrăcată! Nu că ar fi fost vreodată eleganța întruchipată!

— Da, bine, am înțeles. Deci ai văzut-o așa, zombi?

— E zombi, nu? A devenit ca vampirii tipici, oribili, monstruoși, cum ne consideră ființele

umane de secole.

— Nu toate ființele umane. Știi, cred că ar trebui să-ți schimbi atitudinea asta complet aiurea față de ființele umane, în fond, și tu ai fost una, i-am spus eu.

— Mă rog, așa am fost și îndrăgostită de Sean William Scott. Nimic nou sub soare. - Și-a dat părul pe spate. - Oricum, ideea e că am văzut-o pe Stevie Rae când a murit. Din nou, dar de data asta pe bune. Și am înțeles că, dacă viziunea o să se împlinească, asta presupune că vampirii chiar or să moară. Așa că trebuie să vedem cum să o salvăm pe Stevie Rae, pentru că Nyx nu vrea deloc să fie ucisă o gașcă de vampiri.

— Cum a murit Stevie Rae?

— Neferet a ucis-o. A împins-o în lumina soarelui și a ars de vie.

Capitolul 10

— Rahat! Atunci chiar că nu poate să stea la lumina soarelui, am comentat eu.

— Nu știai? m-a întrebat Afrodita.

— Nu a fost tocmai ușor de stat de vorbă cu Stevie Rae de când a... murit.

— Dar ai văzut-o și ai stat de vorbă cu ea?

M-am oprit din mers și m-am așezat în fața Afroditei, ca să mă privească în față.

— Nu trebuie să afle nimeni despre Stevie Rae.

— Serios? Eu mă gândisem să public povestea asta în revista școlii...

Afrodita, eu vorbesc serios.

— Nu te mai purta de parcă aș fi o proastă. Dacă mai află altcineva despre Stevie Rae în afară de noi două, o să afle și Neferet. Sigur află, pentru că, practic, poate citi gândurile tuturor. Hm, mai puțin pe ale noastre.

— Nici ție nu-ți poate citi gândurile?

Afrodita a zâmbit mândră de sine și răutăcioasă.

— Niciodată n-a putut. Cum crezi că am reușit să fac ce-a vrut mușchiul meu atâta timp?

— Foarte drăguț!

Mi-am adus aminte ce scârbă nenorocită fusese Afrodita când era liderul Fiicelor întunericii. De fapt, încă de când o cunoscusem fusese o creatură egoistă, răutăcioasă și al naibii de odioasă. E adevărat că viziunile ei mă ajutaseră să-i salvez pe bunica și pe Heath, dar spusese foarte clar că nu prea o interesa să-i salveze pe vreunul dintre ei și că mă ajuta doar pentru că avea interes s-o facă. Am mijit ochii la ea.

— Va trebui să-mi explici de ce te deranjezi să-mi spui toate astea. Ție ce-ți iese la afacerea asta?

Afrodita a făcut ochii mari, cu falsă inocență, și a zis cu un accent ridicol, de conică sudistă:

— Vai, dar ce insinuezi? Te ajut pentru că tu și prietenii tăi ați fost întotdeauna atât de drăguți cu mine.

— Termină cu porcăriile, Afrodita.

A căpătat o expresie neutră, iar vocea i-a revenit la normal.

— Să zicem că trebuie să mă revanșez.

— Față de Stevie Rae?

— Față de Nyx. Și-a întors privirea de la mine. Poate că tu, perfecțiunea întruchipată, atotputernică datorită harurilor de la Nyx, nu ai cum să înțelegi, dar când o să le ai de ceva timp, poate o să descoperi că nu e întotdeauna ușor să faci ce trebuie. Îți stau în cale alte lucruri sau alte persoane. Ai să faci greșeli. - Afrodita a căpătat un aer disprețuitor. - Sau, mai știi, poate că tu nu. Dar eu, una, am făcut. Poate că nu dau doi bani pe tine, pe Stevie Rae sau pe oricine altcineva din școala asta, dar de Nyx chiar îmi pasă, a spus ea cu o voce tremurătoare. Știu cum e să ai sentimentul că zeița și-a întors fața de la tine și nu vreau să mai simt niciodată lucrul ăsta.

Am întins mâna și am atins-o pe braț.

— Bine, dar Nyx nu și-a întors fața de la tine. Nu erau decât minciuni de-ale lui Neferet, ca

să nu mai dea nimeni crezare viziunilor tale. Doar știi că Neferet se află în spatele transformării pe care a suferit-o Stevie Rae, nu?

— Știu de când am avut viziunea aia în care l-am văzut pe Heath murind. A râs forțat.

— Slavă Domnului că nouă nu ne poate citi gândurile. Nu știu ce ar fi în stare să-i facă unui novice care ar ști ce îngrozitoare este.

— Știe că eu știu.

— Pe bune?

— Mă rog, știe că eu am citit-o. Am ezitat, dar apoi mi-am spus, ce mama naibii! Oricât de ciudat ar părea, se dovedea că Afrodita, alias cotoroața infernală, era singurul om de pe lume cu care puteam să vorbesc. Neferet a încercat să-mi șteargă din memorie întâmplările din noaptea în care l-am salvat pe Heath de puștii ăia zombi. O vreme a mers, dar mi-am dat imediat seama că ceva nu e în ordine. M-am folosit de forța elementelor pentru a-mi recăpăta memoria și i-am cam spus lui Neferet că îmi amintesc ce s-a întâmplat.

— I-ai „cam“ spus?

M-am foit stânjenită.

— Chestia e că m-a amenințat. A zis că nimeni n-o să mă creadă dacă spun ceva despre ea. Doamne, ce m-a enervat! Așa că i-am spus că nu contează dacă n-o să mă creadă niciun vampir sau novice, pentru că Nyx mă crede.

Afrodita a zâmbit.

— Pun pariu că i s-a pus pata!

— Cred că da. - De fapt, mă lua cu leșin când mă gândeam cât de tare i se pusese probabil pata lui Neferet. - Dar imediat după asta a plecat în vacanța de iarnă și de atunci n-am mai văzut-o.

— O să se întoarcă în curând.

— Îmi dau seama.

— Ți-e frică? m-a întrebat Afrodita.

— Nici nu-ți închipui, i-am răspuns eu.

— Nu te condamn. Un lucru știu sigur din viziunile mele. Trebuie s-o punem pe Stevie Rae la adăpost, departe de creaturile alea, și asta cât mai curând posibil, înainte să se întoarcă Neferet. Există o legătură între ele. Nu înțeleg de ce natură e, dar știu că există și că e ceva aiurea în asta. - Afrodita s-a strâmbat de parcă ar fi ronțăit un gândac. - De fapt, toată chestia asta cu monștrii-zombi e complet aiurea, că tot veni vorba de creaturi dezgustătoare.

— Stevie Rae nu e așa.

Afrodita mi-a aruncat o privire în care i-am citit neîncrederea.

— Ia gândește-te un pic. De ce i-ar fi dat Nyx unei novice așa un dar puternic precum afinitatea față de pământ pentru ca mai apoi s-o lase să moară? Iar apoi s-o facă zombi.

Am făcut o pauză, străduindu-mă să găsesc o cale prin care s-o fac să înțeleagă.

— Cred că Stevie Rae și-a păstrat ceva din umanitate tocmai datorită legăturii ei cu pământul și eu chiar cred că, dacă pot... vreau să spun, dacă putem s-o ajutăm, o să-și revină pe deplin. Sau poate găsim o cale s-o vindecăm, s-o transformăm din nou în novice sau poate într-un vampir adult. Și, poate, dacă o vindecăm pe Stevie Rae, există o șansă și pentru ceilalți.

— Și, ia zi, ai idee cum s-o vindecăm?

— Nu. Nici cea mai mică idee. Dar acum mă ajută o novice care are viziuni și o afinitate față de pământ, am zâmbit eu.

— Minunat! Acum mă simt mult mai bine.

Nu voiam să recunosc față de Afrodita, dar adevărul era că faptul că puteam să vorbesc cu ea despre Stevie Rae și că mă ajuta să înțeleg ce aveam de făcut chiar mă făcea să mă simt mai bine. Mult mai bine.

— În orice caz, a spus Afrodita, cum dăm de Stevie Rae? Și-a țuguat buzele. Nu-mi spune că ai pretenția să mă târăsc cu tine prin mai știu eu ce tunel împuțit.

— De fapt, a spus că vine să ne întâlnim la foisorul din curtea muzeului Philbrook în noaptea asta pe la trei.

— Crezi că o să vină?

Mi-am mușcat buza.

— Am mituit-o cu haine cu motive rustice, deci eu cred că o să vină.

Afrodita a clătinat din cap.

— Carevasăzică moare, se face zombi, și tot mai are gusturi de rahat în materie de haine!

— Așa se pare.

— E tare trist!

— Mda, am oftat eu.

Țineam foarte mult la Stevie Rae, dar chiar și eu trebuia să recunosc faptul că îi plăcea să se îmbrace ca o țărăncuță.

— Și unde o duci după ce îi dai hainele?

Nu credeam că era necesar să menționez că mi-ar plăcea s-o bag direct într-o cadă plină cu apă caldă.

— Nu știu, nu m-am gândit la prea multe în afară de haine și ăă, sânge.

— Sânge!

— Trebuie să bea. Sânge uman. Altfel o ia razna.

— Nu e deja destul de razna?

— Nu, pur și simplu are probleme.

— Probleme?

— O grămadă de probleme, am spus eu cu hotărâre.

— Bine. Mă rog. Trebuie să te hotărăști unde ai s-o duci. Nu poate să stea cu restul creaturilor ăloră. N-o să-i fie de prea mare ajutor, a spus Afrodita.

— Eu voiam să încerc s-o conving să vină înapoi aici. M-am gândit că aș putea s-o ascund fără prea mare greutate cât timp sunt plecați majoritatea vampirilor.

— Nu poți s-o aduci aici, a pălit Afrodita. Aici am văzut-o murind încă o dată.

— Rahat! Atunci nu știu ce naiba am să mă fac, am recunoscut eu.

— Cred că poți s-o duci acasă la ai mei, a sugerat ea.

— Sigur, la ce părinți înțelegători ai tu... Pare o idee excelentă, Afrodita.

Și-a dat ochii peste cap.

— Părinții mei sunt plecați. Au plecat azi de dimineață devreme la Breckenridge, la schi, pentru trei săptămâni. Și n-o să stea în casă. Părinții mei locuiesc într-una dintre vilele alea construite cu bani câștigați din petrol, imediat după muzeul Philbrook. Au un soi de apartament amenajat în garaj, pe care înainte îl țineau pe post de apartament pentru servitori. Nu îl mai folosește nimeni, doar bunica mea când vine în vizită. Dar mama a internat-o într-o casă din aia de bătrâni de nivel ultraînalt, ultrasecurizată și ultrausturătoare la buzunar, așa că nu trebuie să-ți faci griji în privința asta. Și cred că merg toate acolo, adică apa, curentul etcetera.

— Crezi că o să-i fie bine acolo?

Afrodita a înălțat din umeri.

— Oricum, o să-i fie mai bine decât aici.

— Bine, atunci o ducem acolo.

— O să fie de acord?

— Da, am mințit eu. Am să-i spun că are sânge la discreție în frigider. Am oftat. Deși nu știu de unde naiba să-i fac rost de un pahar măcar, darămite cât să umpli un frigider.

— Găsești în bucătărie.

— La tine acasă?

Mă băgase în ceață de tot.

— Dumnezeuule, nu. Concentrează-te. Aici. Într-o cameră frigorifică imensă, din oțel inoxidabil, în bucătărie. E pentru vampiri. Primesc mereu sânge proaspăt de la donatori umani. Toți cei din clasele mai mari știu despre asta. Uneori folosim și la ritualuri.

— O să mergă, mai ales că nu prea e nimeni pe aici acum. Cred că pot să intru în bucătărie și să iau niște sânge fără să mă prindă nimeni. M-am încruntat. Te rog, spune-mi că nu stă pur și simplu într-un urciur din plastic sau în ceva de genul ăsta, dar la fel de zguduitor.

Recunosc, deși aveam o mare poftă să beau sânge, eram în continuare complet scârbită de

idee. Știu, am nevoie de ajutor specializat. Din nou.

— E în punji, ca la spital, nu-ți face griji.

Pe negândite, o luaserăm deja la dreapta și mergeam fără o țintă precisă, în direcția dormitoarelor.

— Trebuie să mergi cu mine, i-am spus brusc.

— În bucătărie?

— Nu, la Stevie Rae. Trebuie să ne arăți casa ta și cum să intrăm în apartament și așa mai departe.

— N-o să vrea să mă vadă, a spus Afrodita.

— Știu, dar va trebui să depășească momentul. Știe că viziunea ta a salvat-o pe bunică-mea.

Când o să-i spun că ai avut o viziune în care apărea și ea, pur și simplu va trebui să creadă. Mă bucuram că păream sigură pe mine, pentru că în niciun caz nu mă simțeam așa. Dar mai bine te ascunzi și aștepti să vorbesc puțin cu ea înainte să te vadă și pe tine.

— Uite care e chestia, vreau să fiu corectă, dar n-am de gând să mă ascund de o puștoaică pe care am folosit-o pe post de „frigider”.

— Nu-i mai spune așa! am izbucnit. Te-ai gândit vreodată că mare parte din problema pe care o ai și motivul pentru care ți s-au întâmplat așa de multe lucruri nasoale nu țin de Neferet și de toate rahaturile pe care le pune la cale, ci de faptul că ai o atitudine de rahat?

Afrodita a ridicat din sprâncene și și-a înclinat capul, ca o pasăre blondă.

— Mda, m-am gândit la asta, dar eu nu sunt ca tine. Eu nu sunt genul Fecioara Maria, una care vede numai jumătatea plină a paharului. Ia spune-mi, tu crezi că oamenii sunt buni prin natura lor, nu?

Întrebarea ei m-a surprins, dar am ridicat din umeri și am dat din cap.

— Da, cred că da.

— Ei, bine, eu nu. Eu cred că majoritatea oamenilor, și aici îi includ și pe vampiri, și pe ființele umane, sunt de căcat. Se prefac tot timpul. Se prefac că sunt lapte și miere, dar, de fapt, sunt gata în orice clipă să-și dea în vileag scârboșenia.

— E deprimant să-ți trăiești viața în felul ăsta, am zis eu.

— Ți s-o părea ție deprimant, dar mie mi se pare realist.

— Cum poți să ai vreodată încredere în cineva?

Afrodita mi-a evitat privirea.

— Nu am. E mai simplu așa. Ai să vezi tu! M-a privit din nou, dar nu am reușit să descifrez expresia ciudată pe care o căpătaseră ochii ei. Puterea schimbă oamenii.

— Eu n-am să mă schimb.

Aș fi vrut să spun mai multe, dar apoi m-am gândit că, dacă numai cu câteva luni în urmă mi-ar fi spus cineva că am să mă giugiulesc cu un bărbat în toată firea în timp ce am nu unul, ci doi iubiți, aș fi spus „nici într-o mie de ani”. Oare asta nu însemna că mă schimbam?

Afrodita a zâmbit, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Nu vorbeam despre tine, ci despre oamenii din jurul tău.

— A, am făcut eu. Afrodita, nu vreau să fiu rea, dar cred că eu mă pricep mai bine decât tine să-mi aleg prietenii.

— Mai vedem! Apropo de asta, n-ar trebui să te duci la film, să te întâlnești cu prietenii tăi? Am oftat.

— Ba da, dar n-am cum să mă duc. Trebuie să merg să iau sânge pentru Stevie Rae, să-i strâng hainele și vreau să trec și pe la Wal-Mart, să iau un mobil cu cartelă. M-am gândit că ar fi o idee bună să i-l dau lui Stevie Rae, ca să mă poată suna.

— Bine. Vii să mă iei din fața ușii secrete din zidul estic pe la două și jumătate? Avem timp suficient să ajungem la muzeu înaintea lui Stevie Rae.

— E o idee bună. Mă duc numai până la mine în cameră, îmi iau geanta și niște haine de-ale ei și apoi plec.

— Bine, dar intru eu prima în dormitor.

— Poftim? am făcut eu.

Afrodita mi-a aruncat o privire care trăda faptul că mă crede idioată.

— N-ar trebui să fim văzute împreună. Lumea o să creadă că suntem prietene sau mai știu eu ce absurditate de genul ăsta.

— Afrodită, mie nu-mi pasă ce crede lumea.

Și-a dat ochii peste cap.

— Mie îmi pasă, a spus ea și a luat-o grăbită înaintea mea spre dormitoare.

— Auzi? am strigat, iar ea m-a privit peste umăr. Mersi pentru ajutor.

Afrodita s-a încruntat.

— N-ai pentru ce, dar chestia asta trebuie să rămână între noi, s-a înțeles?

Apoi a scuturat ușor din cap și a luat-o în grabă spre dormitorul fetelor.

Capitolul 11

Am găsit pandantivul în formă de inimioară pe când răscoleam sertarul lui Stevie Rae după haine. Eram alături de ea în noaptea în care a murit, iar până să mă întorc în cameră, armata de vampiri responsabili cu curățenia (sau cum le-o zice) trecuseră deja pe acolo și îi săltaseră toate lucrurile. Lucrul ăsta m-a enervat. Rău de tot. M-am dus și le-am spus cu hotărâre să pună la loc câteva dintre lucrurile ei, pentru că voiam să le păstrez ca amintire. Așa că Anastasia, profesoara de descântece și ritualuri - o tipă de treabă, soția Dragonului Lankford, instructorul de scrimă -, m-a dus într-un depozit de coșmar, unde am îndesat într-o geantă câteva dintre lucrurile lui Stevie Rae, pe care le-am aruncat apoi la loc în fostul ei dulap. Țin minte că Anastasia a fost drăguță cu mine, dar era clar că nu prea era de acord să țin lucruri de-ale lui Stevie Rae ca amintire.

Atunci când moare un novice, vampirii pretind să-i uităm și să ne vedem în continuare de viața noastră. Și cu asta basta!

Mie, una, nu mi se pare în ordine. Nu aveam de gând s-o uit pe cea mai bună prietenă a mea, și asta chiar înainte să descopăr că, de fapt, se transformase în zombi.

Mă rog, îi înșfăcasem blugii, când am simțit că pică ceva din buzunar. Era un plic mototolit pe care Stevie Rae scrisese „Zoey“ cu scrisul ei dezordonat. L-am deschis și am simțit cum mi se strânge stomacul. Înăuntru era o felicitare pentru ziua mea de naștere, una din aia cam stupidă, cu o pisicuță încruntată, care semăna foarte tare cu Nala și care purta pe creștet un coif din ăla de sărbătoare. În interior scria: „La mulți ani! Mă rog, nu că mi-ar păsa, că doar sunt o pisicuță.“ Stevie Rae desenase o inimă mare și scrisese: „Cu drag, Stevie Rae și morocănoasa de Nala.“ Pe fundul plicului aluneca de colo-colo un lănișor de argint. L-am ridicat și am văzut o inimioară delicată de argint care atârna de el. Cu degete tremurânde, am deschis inimioara și din ea a căzut o fotografie împăturită și răsîmpăturită. Am îndreptat-o cu grijă și, cu un oftat, am recunoscut o fotografie pe care ne-o făcusem singure întinzând aparatul înainte, lipindu-ne fețele una de cealaltă și apăsând pe buton. Mi-am șters ochii, am împăturit fotografia, am pus-o la loc în inimioară și mi-am prins lănișorul la gât. Era scurt, așa că inimioara îmi ajungea până la baza gâtului.

Nu știu cum se face, dar mă simțeam mai puternică acum, că găsisem pandantivul. În plus, a fost cu mult mai simplu să iau sânge din bucătărie decât mă gândisem eu. În loc de gentuța mea obișnuită de firmă, din blăniță sintetică roz, o nebunie, pe care o găsisem anul trecut într-un magazin din Utica Square, mi-am luat geanta aia enormă în care îmi căram cărțile când eram la liceul South Intermediate din Broken Arrow, înainte să fiu însemnată și înainte ca viața mea să devină un haos total. Ideea e că în geanta aia încăpea lejer un copil rotofei, cu condiția să fie și bondoc, așa că n-a fost nici o greutate să înghesui blugii demodați marca Roper, ai lui Stevie Rae, un tricou, cizmele ei negre de cowboy (îhh!) și ceva lenjerie și a mai rămas o grămadă de loc pentru cele cinci pungi de sânge. Recunosc, erau scârboase, dar mai că-mi venea să înfig un pai în ele și să sug sângele ca pe sucul la cutie. Da, bine, sunt dezgustătoare!

Cantina era închisă, la fel și bucătăria, și nu se zărea nici țipenie de om. Dar, ușile ca orice altceva din școala asta, nu erau încuiate. Am intrat cu ușurință în bucătărie, la fel am și ieșit, cu geanta încărcată cu pungi de sânge, încercând să afixez un aer detașat și inocent. Trebuie să spun că

nu sunt o hoată prea dibace.

Îmi făceam griji ca nu cumva să dau peste Loren, de care încercam din răspuțeri să uit, nu chiar atât de „din răspuțeri” încât să-mi dau jos cerceii cu diamante de la el, dar totuși.

Singura persoană pe care am văzut-o a fost un puștan de clasa a treia, pe nume Ian Bowser. E tâmpițel și costeliv, dar e un tip amuzant. Am făcut împreună cursul de artă teatrală și era atât de îndrăgostit de profesoara Noian, încât ne stârnea râsul. De fapt, pe ea o căuta și s-a ciocnit efectiv de mine pe când ieșeam din cantină.

— O, scuză-mă, Zoey, scuză-mă! a spus Ian și mi-a adresat salutul respectuos al vampirilor, grăbit și agitat, cu mâna strânsă pumn la inimă. N-am... n-am vrut să te lovesc.

— Nu-ți face griji, am spus eu.

Nu puteam să sufăr să-i văd pe ceilalți agitați și speriați când eram eu prin preajmă, de parcă le era teamă să nu-i transform cumva în vreo creatură scârboasă. Hai să fim serioși! Asta e Casa Noptii, nu Hogwarts. (Ei bine, da, citesc cărțile cu Harry Potter și îmi plac la nebunie și filmele, o dovadă în plus că sunt cam ciudățică).

— N-ai văzut-o cumva pe profesoara Noian?

— Nu. Nici nu știam că s-a întors din vacanță, i-am spus.

— Ba da, s-a întors ieri. Trebuia să ne întâlnim acum vreo jumătate de oră. - A rânjit și s-a îmbujorat la față. - Vreau să câștig finala concursului de monologuri din Shakespeare de anul viitor și am rugat-o să mă îndrume.

— A, foarte bine!

Bietul de el! Nu ajunge el în finala concursului ăluia demențial de monologuri dacă nu învață sa-și stăpânească vocea.

— Dacă o vezi pe profesoara Noian, vrei să-i spui că o caut?

— Bine, i-am răspuns.

Ian s-a îndepărtat în grabă. Mi-am strâns geanta aproape și am luat-o drept spre parcare, iar apoi spre Wal-Mart.

A fost o nimica toată să cumpăr mobilul cu cartelă și niște săpun, o periuță de dinți și un CD cu Kenny Chesney. Mai complicat a fost cu apelul pe care l-am primit de la Erik.

— Zoey? Unde ești?

— Sunt încă la școală, i-am răspuns.

Și nu era chiar o minciună. În momentul ăla opream deja pe marginea drumului, chiar lângă zidul estic în care se afla ușa „secretă” care dădea în spatele școlii. Îi ziceau toți „secretă”, dar știau de existența ei o mulțime de novici și probabil toți vampirii adulți. Era o practică frecventă, dar neoficială în școală ca novicii să se mai furișeze din când în când afară din campus, ca să țină ritualuri și să facă vreo năzbâtie.

— Ești încă la școală? a repetat el cu glas iritat. Dar filmul e pe sfârșite.

— Știu, îmi pare rău.

— E totul în ordine? Știi că nu trebuie să bagi în seamă porcăriile pe care le spune Afrodita.

— Da, știu. Dar n-a spus nimic de tine. Sau cel puțin nu prea multe. Treaba e că sunt foarte stresată acum și trebuie să mă gândesc la niște chestii.

— Iar „chestii”?

Nu părușe prea vesel.

— Îmi pare foarte rău, Erik.

— Bine, mă rog. Nu-i nimic. Ne vedem mâine sau cine știe când. Pa.

Și a închis.

— Rahat, am urlat eu în telefonul mort.

Afrodita a bătut cu degetul în geamul de la ușa din dreapta și m-a făcut să tresar. Am lăsat telefonul deoparte și m-am aplecat să-i deschid.

— Pun pariu că i s-a pus pata, a început ea.

— Chiar ai auzul suspect de bun!

— Da' de unde? Doar capacitatea suspect de bună de a ghici. Pe lângă asta, îl cunosc prea bine pe băiatul nostru, Erik. I-ai tras țepă în seara asta, deci e ofțicat.

— În primul rând, nu e băiatul nostru, ci al meu. În al doilea rând, nu i-am tras țeapă. Și în al treilea rând, n-am să discut despre Erik cu tine! Amatoare de bucurii orale ce ești!

În loc să sâșâie la mine și să mă scuipe cum mă așteptam eu, Afrodita a râs.

— Da, mă rog. Dar nu disprețui ceva înainte să încerci și tu, creatură angelică!

— Îhh, am făcut eu. Ca să schimbăm subiectul, m-am gândit cum să procedăm cu Stevie Rae. Nici eu nu cred că ar trebui să te ascunzi. Așa că arată-mi cum să ajung acasă la ai tăi. Te las pe tine acolo și apoi mă duc după Stevie Rae.

— Vrei să plec de acolo înainte să te întorci cu ea?

Mă gândisem și eu la varianta asta. Mă tenta, dar adevărul era că, după cum se conturau lucrurile, va trebui să colaborez cu Afrodita ca să o vindec pe Stevie Rae. Așa că cea mai bună prietenă a mea, deși zombi, va trebui să se obișnuiască cu prezența Afroditei. În plus, mă ascundeam deja destul în momentul de față. Nu mai rezistam să mă ascund și de fata pentru care mă ascundeam de toată lumea. Dacă are vreun sens ce spun eu aici.

— Nu. Stevie Rae va trebui să se obișnuiască cu tine. I-am aruncat o privire Afroditei când am oprit la un stop și am adăugat cu veselie: Sau, mai știi, poate că ne face tuturor o favoare și te mănâncă.

— O, ce drăguț că întotdeauna privești partea pozitivă a lucrurilor, mi-a replicat Afrodita sarcastică. Hai, cotește aici! Apoi, când ajungi la Peoria, fă la stânga și mergi preț de câteva cvartale, până la indicatorul ăla din cărămidă care semnalizează străduța spre muzeul Philbrook.

Am făcut ce mi-a spus ea. N-am mai avut nici o conversație, dar atmosfera nu mai era apăsătoare și jenantă. De fapt, era ciudat cât de normal mă simțeam în prezența Afroditei. Asta nu înseamnă că nu mai era nesuferită, dar pot să spun că îmi plăcea. Sau poate că ăsta era doar un alt semn că aveam mare nevoie de ajutor specializat și m-am întrebat într-o doară dacă Prozacul sau Lexapro-ul, sau oricare alt antidepresiv adorabil, aveau efect și asupra novicilor.

Când am văzut indicatorul spre muzeul Philbrook am cotit la stânga, iar Afrodita mi-a spus:

— Hai că aproape am ajuns. Este a cincea casă pe dreapta. Nu o lua pe prima alee, ci pe a doua. Asta merge în jurul casei până în spate, la apartamentul amenajat în garaj.

Am ajuns la locul cu pricina, dar nu am fost în stare decât să clatin din cap.

— Aici stai tu?

— Aici am stat eu, a spus ea.

— ăsta e un palat dat naibii!

Cu asta voiam să spun că era meseriaș. În ceva de genul ăsta îmi imaginam eu că trăiesc bogătanii din Italia.

— Ba a fost pârnaia dracului și încă mai e!

Mă pregăteam să spun ceva semiprofund despre faptul că acum era liberă, de vreme ce fusese însemnată, și devenise o minoră cu drepturi în fața legii, așa că, dacă voia, putea să le spună alor ei să plimbe ursul, cam cum făcusem și eu, dar ce a spus ea în continuare, cu o îngâmfare rară, m-a făcut să uit de gândul drăguț pe care voiam să i-l împărtășesc.

— Și să știi că e tare enervant că ești atât de pură încât nu poți să înjuri. Nu mori dacă zici „dracu“. Nici măcar nu înseamnă că nu mai ești o creatură virginală.

— Ba, înjur și eu. Zic „naiba“, „rahat“ și chiar și „fir-ar să fie“. Foarte mult!

Oare de ce simțisem brusc nevoia să mă justific pentru faptul că nu înjur?

— Cum spui tu, a zis ea, amuzându-se evident pe seama mea.

— Și nu e nimic rău în a fi virgină. E mai bine decât să fii o jartea.

Afrodita râdea încă.

— Ai multe de învățat, Z. A arătat apoi spre o clădire care era copia în miniatură a căsoaiei. - Dă ocol pe acolo, prin spate. Apartamentul are o ieșire în spate și n-o să ți se vadă mașina din stradă.

Am oprit în spatele garajului al naibii de meseriaș și am ieșit din broscuță. Afrodita a descuiat cu cheia ei ușa, care dădea spre o scară. Am urcat în spatele ei până la apartament.

— Măiculiță, cred că trăiau tare bine servitorii pe vremuri, am mormăit și mi-am aruncat privirea împrejur, la podelele închise la culoare și lucioase, la mobila cu tapițerie de piele și la

bucătăria curată lună. Nu era decorat cu grămezi de zorzoane care să dăuneze aspectului general, ci se puteau vedea lumânări și vase vădit scumpe. Am remarcat că dormitorul și baia se aflau la capătul celălalt al apartamentului și am reușit doar să trag cu ochiul și să văd un pat enorm, cu pilote pufoase și perne. Aveam o bănuială că până și baia bătea la fund dormitorul alor mei.

— Crezi că e totul în ordine? m-a întrebat Afrodita.

M-am dus la una dintre ferestre.

— Hm, draperii, ăsta e un lucru bun!

— Are și jaluzele. Uite, se închid de aici, mi-a arătat Afrodita.

Am dat din cap spre televizorul cu ecran plat.

— Ai și cablu?

— Normal, mi-a răspuns ea. Sunt și o grămadă de DVD-uri pe aici pe undeva.

— Perfect, am spus și am luat-o spre bucătărie. Mă duc să bag în frigider pungile astea cu sânge. Una o țin cu mine și mă duc s-o iau pe Stevie Rae.

— Bine. Eu mă uit la reluările la Real World, a spus Afrodita.

— OK, i-am răspuns eu.

Dar în loc să plec, mi-am dres glasul stânjenită. Afrodita s-a oprit din butonat televizorul și și-a înălțat privirea spre mine.

— Ce e?

Stevie Rae nu prea mai arată și se poartă ca înainte.

— Pe bune? Muream proastă dacă nu mă lumineai tu. Se știe că majoritatea oamenilor care mor și apoi reînvie sub forma unor monștri însetați de sânge arată și se poartă exact la fel ca înainte! Vorbesc serios.

— Zoey, am văzut-o pe Stevie Rae și pe celelalte creaturi în viziunea mea. Sunt vomitive. Și cu asta am spus tot.

În realitate, e mai rău de atât.

— Nici nu mă mir, a spus ea.

— Să nu-i zici nimic lui Stevie Rae, i-am spus.

— Ca, de exemplu, că e moartă etc? Sau că e vomitivă?

— Nici una, nici alta. Nu vreau să se sperie. Și nici nu țin în mod deosebit să sară la tine și să-ți smulgă beregata. Eu cred că pot s-o împiedic, dar nu sunt sută la sută sigură. Pe lângă faptul că ar fi dezgustător și greu de explicat, chiar nu vreau să mă gândesc cum ar arăta apartamentul ăsta meseriaș dacă ar fi împroșcat cu sânge.

— O, ce drăguț din partea ta.

— Auzi, Afrodita, ce-ar fi să încerci ceva nou? De exemplu, să fii drăguță, i-am sugerat eu.

— Ce-ar fi, mai bine, să nu spun nimic?

— Și asta merge, am aprobat îndreptându-mă spre ușă. Încerc să mă întorc repede.

— Auzi, a strigat Afrodita. Chiar ar putea să-mi smulgă beregata?

— Categorie, am zis eu și am închis ușa în urma mea.

Capitolul 12

Știam că Stevie Rae ajunsese înaintea mea la foișor. N-o vedeam, dar îi simțeam mirosul. Îhh! Pe bune, îhh! Trăgeam nădejde că o baie și un pic de șampon aveau să o scape de duhoarea aia, dar mă cam îndoiam. În fond era, hm, moartă!

— Stevie Rae, știi că ești aici, am strigat cât de încet am putut.

Da, vampirii au capacitatea de a se deplasa în liniște și de a crea un soi de aură de invizibilitate în jurul lor. Și novicii au capacitatea asta, dar numai parțial. Fiind o novice ciudat de dotată, eu pot să mă deplasez destul de bine fără să fiu văzută de nimeni care ar putea să caște ochii la fereastră la trei dimineața, de exemplu, vreun paznic al muzeului. Așa că aveam destulă încredere că pot să trec neobservată în locul ăsta de basm, scaldat în semiîntuneric, din apropierea muzeului, dar habar n-aveam dacă puteam să-mi extind această capacitate și asupra lui Stevie Rae. Pe scurt,

trebuia s-o iau de acolo și s-o întindem.

— Haide, ieși! Ți-am adus haine, niște sânge și ultimul album al lui Kenny Chesney.

Ultima parte am adăugat-o pe post de mită nerușinată. Stevie Rae fusese amoretată, oricât de ridicol ar suna, de Kenny Chesney. Nu, nici eu nu înțeleg cum era posibil.

— Sângele!

O voce care i-ar fi putut aparține unei Stevie Rae răcite cobză și complet țicnite a șuierat dinspre boscheții de la baza foișorului, de undeva din spatele lui.

Am dat ocol foișorului până în spate și am privit furiș spre frunzișul bogat, dar bine tuns.

— Stevie Rae.

Cu ochii strălucitori, de un roșu-ruginiu îngrozitor, a ieșit greoaie din boscheți și a venit spre mine clătinându-se.

— Dă-mi sângele!

Dumnezeule, arăta ca o smintită! Am căutat iute în geantă, am scos punga de sânge în doi timpi și trei mișcări și i-am dat-o.

— Stai un pic, că am niște foarfece pe aici pe undeva și...

Cu un mârâit de-a dreptul scârbos, Stevie Rae a rupt punga la un capăt cu dinții, mai bine spus cu colții, a ridicat-o și a înghițit sângele până la ultima picătură. După ce a golit punga, i-a dat drumul pe jos. Când în sfârșit și-a înălțat privirea spre mine, respira de parcă ar fi alergat la 100 de metri garduri.

— Nu e prea mișto, hă?

I-am zâmbit și m-am străduit din răspuțeri să nu bag în seamă oroarea care mă stăpânea.

— Hm, bunica mea are o vorbă, că un limbaj îngrijit și bunele maniere fac omul să pară mult mai atrăgător, așa că mai bine ai renunța la cuvântul „mișto“ și data viitoare încearcă să spui și „mersi“.

— Mai am nevoie de sânge.

— Ți-am mai adus încă patru pungi. Sunt în frigider, în locul în care o să stai. Vrei să te schimbi aici sau aștepti până ajungem acolo și faci un duș? E un pic mai jos.

— Ce tot spui? Dă-mi odată hainele și sângele.

Nu numai că avea ochii roșii și lucitori, dar părea încă rea și smintită. Era și mai slabă, și mai palidă decât în noaptea de dinainte. Am inspirat adânc.

— Stevie Rae, trebuie să încetezi cu astea.

— Așa sunt eu acum, iar lucrul ăsta n-o să se schimbe. Eu n-am să mă schimb. A arătat spre semiluna conturată pe fruntea ei. N-o să se coloreze niciodată până la capăt și am să fiu moartă pentru totdeauna.

M-am uitat la conturul semilunii ei. Oare era mai palid? Chiar mi se părea mai deschis la culoare sau cel puțin mai șters, ceea ce nu putea fi un semn bun. Chestia asta m-a zguduit pe bune.

— Nu ești moartă, au fost singurele vorbe care mi-au trecut prin cap.

— Eu chiar mă simt moartă.

— Ei, bine, ce-i drept, cam arăți a moartă. Eu știu că, atunci când arăt ca naiba, de obicei mă și simt așa. Poate că de-aia te și simți aiurea. Am băgat mâna în geantă și am scos o cizmă de cowboy. Ia uite ce ți-am adus.

— Încălțăminte nu poate să facă lumea mai bună.

Stevie Rae se mai contrazisese cu gemenele pe tema asta, iar vocea ei încă mai păstra ceva din exasperarea de atunci.

— Gemenele n-ar fi de acord cu tine.

Tonul bine cunoscut al vocii ei a devenit neutru, lipsit de expresie și distant.

— Ce-ar spune gemenele dacă m-ar vedea acum?

Am privit-o pe Stevie Rae în ochii ei roșii.

— Ar spune că trebuie să faci baie și să-ți schimbi atitudinea, dar în același timp ar fi extraordinar de bucuroase că ești vie.

— Nu sunt vie. Asta tot încerc să te fac să înțelegi.

— Stevie Rae, nu e nimic de înțeles atâta timp cât umbli și vorbești. Eu nu cred că ești nici

pe departe moartă, ci doar în transformare. Nu în sensul în care mă Transform eu, în ceea ce numim un vampir adult. Tu te-ai Transformat în alt sens și cred că este mult mai dificil decât în cazul meu. De aceea treci prin toate astea. Vrei, te rog, să-mi dai șansa să te ajut? N-ai putea să încerci să crezi că totul o să fie bine?

— Nu știu cum de ești tu așa de sigură de asta, a spus ea.

I-am dat răspunsul care mocnea în adâncul sufletului meu și în clipa în care l-am rostit, am simțit că era adevărat.

— Știu că o să fie bine pentru că sunt sigură că Nyx te iubește încă și că are ea motivele ei pentru care a permis să ți se întâmple asta.

M-a întristat raza de speranță care i-a înseninat privirea lui Stevie Rae.

— Chiar crezi că Nyx nu m-a abandonat?

— Nu, Nyx nu te-a abandonat, și nici eu.

Nu i-am băgat în seamă mirosul și am strâns-o tare în brațe. Nu m-a strâns și ea, dar nici nu s-a îndepărtat de mine și nici nu m-a mușcat de gât, de unde am dedus că suntem pe drumul cel bun.

— Haide! Locul în care o să stai e un pic mai jos.

Am pornit, convinsă că avea să mă urmeze, lucru pe care l-a și făcut după o clipă de ezitare. Am luat-o iute pe marginea pajiștii care împrejmuia muzeul și am ieșit în Rockford Road, strada care trece prin fața lui. Strada 27, cea pe care se află vila Afroditei, de fapt a țărăniștilor de părinți ai ei, dă exact în Rockford Road. Ușor amețită, ca într-un vis, am luat-o pe mijlocul străzii cufundate în întuneric, concentrată să creez un halou de liniște și de invizibilitate în jurul nostru, cu Stevie Rae la doar câțiva pași în urma mea. Era întuneric și o liniște aproape supranaturală. Mi-am aruncat privirea deasupra mea, printre crengile iernatice ale uriașilor copaci seculari care se înșirau de-a lungul străzii. Ar fi trebuit să pot vedea luna aproape întreagă, dar norii se prelinseseră pe cer umbrind totul, cu excepția unei pete palide de lumină acolo unde ar fi trebuit să fie luna. Se făcuse frig și m-am bucurat că metabolismul meu în schimbare mă proteja de vântul biciuitor. M-am întrebat dacă schimbările vremii o afectau pe Stevie Rae și tocmai mă pregăteam s-o întreb, când, dintr-odată, a început să vorbească.

— Neferet n-o să fie prea încântată.

— La ce te referi?

— La faptul că sunt cu tine în loc să fii cu ceilalți, a spus Stevie Rae vădit agitată, frământându-și neliniștită mâinile.

— Nu-ți face griji, Neferet n-o să afle că ești cu mine, cel puțin nu înainte să vrem noi să afle, i-am spus eu.

— Ba o să afle imediat ce se întoarce și vede că nu sunt împreună de restul.

— Nu, o să știe doar că ești plecată. Putea să ți se întâmple orice. - Dintr-odată m-a străfulgerat un gând atât de uimitor, încât am înghețat pe loc, de parcă aș fi dat cu capul într-un zid. - Stevie Rae! Nu e nevoie să te afli printre vampiri adulți ca să fii în siguranță!

— Ăă?

— Asta dovedește că te-ai Transformat! Nu mai tușești, nu ești pe moarte!

— Zoey, deja am trecut prin asta.

— Nuu! Nu la asta mă refer. Am prins-o de braț, fără să dau importanță faptului că imediat și l-a smuls din strânsoarea mea și s-a dat un pas înapoi. Poți să trăiești și fără vampiri. Numai un vampir adult poate. Deci, e cum am spus eu. Te-ai Transformat, numai că este un alt fel de Transformare!

— Și asta e bine?

— Îhî!

Nu eram chiar atât de sigură pe cât păream, dar eram hotărâtă să am o atitudine pozitivă față de Stevie Rae. În plus, nu arăta prea bine. Cu asta vreau să spun că arăta mai rău decât de obicei.

— Ce ai pățit?

— Am nevoie de sânge! Și-a trecut o mână tremurândă peste fața murdară. - Punguța aia n-a fost suficientă. Ieri nu m-ai lăsat să mă hrănesc, așa că de ieri n-am mai pus nimic în gură. Și e foarte rău când nu mă hrănesc. A dat ciudat din cap, de parcă ar fi ascultat un glas purtat de vânt. Le

aud sângele șoptind prin vene.

— Ale cui vene? am spus, deopotrivă intrigată și scârbită.

— A măturat aerul cu brațul, cu un gest sălbatic și grațios.

— Ale oamenilor care dorm prin preajmă. Vocea îi devenise abia un murmur gutural. Ceva din tonul ei m-a făcut să vreau să mă apropiu de ea, deși ochii i-au scăpărat din nou, roșu aprins, și mirosea atât de urât, încât îmi venea să vărs. Unul dintre ei este treaz. A arătat spre vila enormă din dreapta noastră. E o fată... o adolescentă... este singură în camera ei...

Glasul lui Stevie Rae era monoton și ispititor. Inima a început să-mi bată tare în piept.

— De unde știi? am întrebat în șoaptă.

Și-a întors privirea pârjolitoare spre mine.

— Știu atât de multe lucruri... Știu că îți dorești să bei sânge. Simt asta. Nu ai de ce să nu te lași pradă dorinței. Am putea intra în casă, am putea merge la ea în cameră și să ne înfruptăm amândouă din ea. Aș împărți-o cu tine, Zoey.

Preț de o clipă m-am pierdut în tulburarea care înflăcăra ochii lui Stevie Rae și în propria mea dorință. Nu mai băusem sânge uman de când gustasem din sângele lui Heath, acum mai bine de o lună. Amintirea acelei licori fine îmi stăruia în trup asemenea unui secret amăgitor. Complet hipnotizată, am ascultat-o pe Stevie Rae, care mă prindea ca pe un cocon în păienjenișul ei întunecos, ispititor și vâscos.

— Îți arăt eu cum să intri în casă. Simt căile secrete. Ai putea s-o convingi pe fată să mă invite; acum nu mai pot să intru în casa cuiva fără să fiu invitată mai întâi. Dar odată ce intru..., a râs Stevie Rae.

Râsul ei a fost cel care m-a readus la realitate. Înainte, râsul lui Stevie Rae era cel mai frumos din lume. Era vesel, copilăresc și trăda o dragoste curată de viață. Acum, sunetul pe care îl scosese era ecoul strâmb, încărcat de răutate, al veseliei ei apuse.

— Apartamentul se află la două case mai jos. Avem sânge în frigider.

M-am întors și am luat-o iute în josul străzii.

— Nu este nici cald, nici proaspăt, a comentat ea cu un glas iritat, dar m-a urmat.

— E destul de proaspăt și ai cuptor cu microunde acolo. Poți să-i încălzești.

N-a mai spus nimic tot drumul, iar în numai câteva minute am ajuns la vilă. Am ocolit până la apartamentul amenajat în garaj, am deschis ușa de la intrare și am intrat. Când am ajuns la jumătatea scării mi-am dat seama că Stevie Rae nu mai era în urma mea. Am luat-o iute înapoi pe scări până la ușă și am văzut-o stând afară în întuneric. Nu i se vedea decât roșeața ochilor.

— Trebuie să mă inviți, a spus ea.

— O, scuză-mă. Nu reținusem ce-mi spusese înainte, iar cuvintele ei dovedeau o dată în plus cât de mult se schimbase, lucru care m-a umplut de uimire. Haide, intră, am spus iute.

Stevie Rae a înaintat și s-a lovit de o barieră invizibilă. A scos un scâncet care s-a transformat apoi în mârâit. Ochii ei scăpărători s-au înălțat spre mine.

— Cred că planul tău dă greș. Nu pot să intru.

— Credeam că ai spus că trebuie să fii invitată.

— De către cineva care locuiește în casă, iar tu nu locuiești aici.

Deasupra mea s-a auzit vocea Afroditei, de o politețe rece, care mi-a amintit în mod neplăcut de cea a mamei ei.

— Eu locuiesc aici. Intră.

Stevie Rae a trecut pragul fără nici o dificultate.

A început să urce scările și ajunsese aproape în dreptul meu când cred că a realizat cui îi aparținea glasul care o invitase înăuntru. Expresia feței ei a devenit încruntată și periculoasă.

— M-ai adus în casa ăsteia! mi-a spus Stevie Rae cu privirea ațintită asupra Afroditei.

— Da, și explicația e foarte simplă.

Mi-a trecut prin minte să o prind în cazul în care dădea să țâșnească afară, dar apoi mi-am amintit ce puternică devenise, așa că am început să mă concentrez și m-am întrebat dacă mă puteam folosi de afinitatea mea față de vânt pentru a stârni o briză care să trântescă ușa înainte ca ea să aibă timp să fugă.

— Cum ai putea oare să-mi explici? Doar știi că o urăsc pe Afrodita. Apoi m-a privit atent. Adică eu mor și tu te împrietenești cu ea?

Deschisesem gura să o asigur pe Stevie Rae că eu și Afrodita nu eram tocmai prietene, când, dintr-odată, vocea plină de aroganță a acesteia din urmă m-a întrerupt:

— Bagă-ți mințile în cap! Zoey și cu mine nu suntem prietene. Gașca ta de tocilari este neprihănită. Singurul motiv pentru care m-am implicat este acela că Nyx are un simț al umorului tare ciudat. Așa că intră odată sau du-te de aici învărtindu-te! D-aia nu mai pot eu...

Vocea ei s-a stins puțin câte puțin, pe măsură ce se afunda în apartament cu pași apăsați.

— Ai încredere în mine? am întrebat-o pe Stevie Rae.

M-a privit îndelung, mi s-a părut mie, și apoi mi-a răspuns:

— Da.

— Atunci intră.

Am continuat să urc scările, iar ea m-a urmat cu îndărătnicie.

Afrodita zăcea pe canapea și se prefăcea că se uită la MTV. Când am intrat în cameră a strâmbat din nas și a spus:

— Ce e duhoarea asta? Miroase de parcă ar fi o mortăciune aici și... Și-a înălțat privirea și a zărit-o pe Stevie Rae. A făcut ochii mari. Nu contează. Baia e acolo, a spus ea și a arătat spre fundul apartamentului.

I-am dat lui Stevie Rae geanta mea.

— Ține! Vorbim când ieși.

— Mai întâi sângele, a spus Stevie Rae.

— Mergi în spate și-ți aduc eu o pungă.

Stevie Rae se uita la Afrodita, care căsca ochii la televizor.

— Adu două, aproape a șuierat ea.

Fără să mai scoată un cuvânt, Stevie Rae a ieșit din încăpere. Am urmărit-o pe când se îndepărta pe hol cu un mers ciudat, de fiară.

— Fată! E scârboasă, amenințătoare și îmi dă fiori, mi-a șoptit Afrodita. Nu puteai să spui și tu dinainte?

— Am încercat. Dar credeai că le știi pe toate, nu mai ții minte? i-am șoptit și eu. Apoi m-am dus în grabă în bucătăria mică și am luat pungile cu sânge. Și ai mai spus și că o să fii drăguță.

Am ciocănit în ușa băii, care era închisă. Stevie Rae n-a răspuns, așa că am deschis-o încet și am tras cu ochiul înăuntru. Stătea în picioare în mijlocul băii - care era foarte drăguță, trebuie să recunosc -, ținea blugii, tricoul și cizmele în mână și se uita fix la ele. Era oarecum cu spatele la mine și, deși nu eram sigură, am avut totuși impresia că plângea.

— Ți-am adus sângele, am spus ușurel.

Stevie Rae s-a scuturat, și-a trecut mâna peste față și apoi a aruncat hainele și cizmele pe blatul de marmură din baie, lângă chiuveță. A întins mâna să ia pungile. I le-am dat împreună cu niște foarfece pe care le luasem din bucătărie.

— E ceva ce nu găsești, ca să te ajut eu? am întrebat-o.

Stevie Rae a clătinat din cap. Fără să mă privească, a spus:

— Mai stai pe aici pentru că ești curioasă să vezi cum arăt goală sau pentru că vrei și tu să guști din sânge?

— Nici una, nici alta. Mi-am stăpânit vocea, ca să sune normal, refuzând să mă enervez pe ea într-un moment în care era evident că încerca să mă provoace. Mă găsești în sufragerie. Poți să lași hainele alea vechi pe hol, o să le arunc eu.

Am închis cu hotărâre ușa în urma mea.

Când m-am întors, Afrodita clătină din cap.

— Tu crezi că poți să vindec așa ceva?

— Vorbește mai încet! i-am șoptit. Apoi m-am prăbușit la capătul celălalt al canapelei. - Și nu, nu cred că pot s-o vindec eu singură, ci numai cu ajutorul tău și al lui Nyx.

Afrodita s-a cutremurat.

— Miroase și arată îngrozitor.

— Știu asta la fel de bine ca și ea.
— Doamne, ce stresantă ești, ziceam și eu așa.
— Poți să zici ce vrei, dar nu de față cu Stevie Rae.
— Îți spun ca să știi că fata asta nu mi se pare deloc inofensivă, a continuat Afrodita și a ridicat mâna de parcă ar fi făcut un jurământ. Aș descri-o în trei cuvinte: bombă cu ceas. Cred că ar băga în sperieți până și gașca ta de tocilari.
— N-ai vrea să încetezi să le mai zici așa? am întrebat-o eu iritată.
Doamne, eram frântă de oboseală.
— Voi sunteți ăia care petreceți geekenduri, a spus ea.
— Ăă?
Habar n-aveam despre ce vorbește.
— Mă refer la weekendurile în care vă strângeți toată gașca și vă uitați nonstop la Războiul Stelelor și la Stăpânul Inelelor.
— Așa, și?
Afrodita și-a dat ochii peste cap cu un aer patetic.
— Faptul că nu înțelegi cât este de tipic pentru ciudăței dovedește că am dreptate. Sunteți, fără cel mai mic dubiu, o gașcă de tocilari.
Am auzit ușa de la baie deschizându-se și apoi închizându-se, așa că nu m-am deranjat să-i spun Afroditei că așa e, îmi dau foarte bine seama că trebuie să fii un pic ciudăței ca să te uiți la astfel de filme, dar că în același timp este distractiv, mai ales când „ciudățești“ alături de toți prietenii tăi, mănânci floricele și discuți despre cât de meseriași sunt Anakin și Aragom. (Mie îmi cam place și Legolas, dar gemenele spun că e mult prea gay pentru gustul lor. Cum era de așteptat, Damien îl adoră.)
Am înșfăcat o pungă de gunoi de sub chiuveta din bucătărie și am înghesuit în ea hainele scârboase ale lui Stevie Rae, apoi am legat-o la gură, am deschis ușa apartamentului și am aruncat-o jos pe scări.
— E vomitivă, a spus Afrodita.
M-am trântit pe canapea, am ignorat-o și am început să casc ochii la televizor, fără să văd nimic de fapt.
— Noi chiar nu vorbim despre chestia aia? a spus Afrodita și a dat din cap spre baie.
— Stevie Rae nu e o chestie, ci o fată.
— De mirosit, miroase ca o chestie.
— Și, ca să-ți răspund la întrebare, nu vorbim până nu vine și ea aici, am spus cu eu fermitate.

Capitolul 13

Refuzând s-o bârfesc pe Stevie Rae cu Afrodita, mi-am reluat holbatul la televizor, dar după ceva timp n-am mai avut astâmpăr, așa că m-am ridicat și am trecut pe la fiecare fereastră în parte, am coborât jaluzelele și am tras draperiile. Nu mi-a luat prea mult, așa că m-am dus apoi la bucătărie și m-am apucat să scotocesc prin dulapuri. Observasem în frigider un pachet cu șase sticle de apă minerală Perrier, câteva sticle de vin alb și câteva bucăți de brânză din aia scumpă, din import, care miroase a picioare nespălate. În congelator erau și câteva pachete de carne ambalată în hârtie de la măcelărie, pește și cuburi de gheață, dar atâta tot. În dulapuri am găsit o grămadă de chestii, dar erau mâncăruri de bogătani. Știți la ce mă refer, la conserve de pește din alea din import, în care peștele e cu tot cu cap, stridii afumate (îhh!), alt soi de carne ciudată, murături și niște cutii lungi cu ceva pe care scria „biscuiți dietetici“. Nu găseai și tu nici o cutie de cola mai de Doamne-ajută!

— Va trebui să mergem la supermarket, am spus.
— Dacă reușești s-o ții pe Mută-nasu' în dormitor, poți să intri în contul online al părinților mei de la magazinul Petty's Foods. Alege ce vrei, îți livrează ei cumpărăturile și plătesc ai mei.

— Și nu turbează când văd factura?

— Nici n-or să observe, a spus ea. Plătește banca direct. Nu e mare brânză.

— Serios? Eram uimită să aflu că există oameni care chiar trăiesc în felul ăsta. Voi chiar sunteți bogați!

Afrodita a înălțat din umeri.

— Mda, mă rog.

— Stevie Rae și-a dres glasul, ceea ce ne-a făcut pe mine și pe Afrodita să tresărim. Când am văzut-o, mi s-a strâns inima. Părul ei blond și scurt era ud și cărlionții bine cunoscuți îi atârnav de jur împrejurul feței. Ochiul îi erau în continuare injectați și avea fața palidă și suptă, dar măcar era curată. Hainele îi veneau largi, dar semăna din nou cu Stevie Rae.

— Bună, i-am spus cu blândețe. Te simți mai bine?

Părea stânjenită, dar a încuviințat din cap.

— Miroși mai bine, a spus Afrodita.

Am fulgerat-o cu privirea.

— Ce e? I-am spus ceva drăguț.

Am oftat și i-am aruncat o privire încărcată de reproș.

— Bun, acum ce-ar fi să plănuim ce avem de făcut?

Formulasem o întrebare retorică, dar Afrodita a răspuns imediat.

— Ce ar trebui să plănuim? Eu știu că Stevie Rae are... ăă... probleme rar întâlnite, dar nu știu ce crezi că se poate face în privința asta. E moartă. Sau, mai bine zis, zombi. I-a aruncat o privire lui Stevie Rae. Nu vreau să fiu răutăcioasă, dar...

— Nu e nici o răutate în asta, e adevărul, a întrerupt-o Stevie Rae. Așa că nu te prefac că acum îți pasă cum mă simt eu mai mult decât înainte să mor.

— Încercam să fiu drăguță, a izbucnit Afrodita deloc drăguță.

— Mai străduiește-te, i-am spus, apoi am continuat: Stai jos, Stevie Rae.

S-a așezat pe scaunul pufos de piele de lângă canapea. Am trecut peste durerea de cap care mă încerca și m-am așezat pe canapea.

— Bun, uitați ce știu eu, am spus și am enumerat pe degete: în primul rând, Stevie Rae nu mai e obligată să trăiască în preajma vampirilor adulți, asta înseamnă că a suferit o Transformare. - Afrodita a dat să deschidă gura, dar am continuat în grabă. - În al doilea rând, trebuie să bea sânge chiar mai des decât vampirii adulți normali. Mi-am mutat privirea de la Stevie Rae la Afrodita. Știe vreuna dintre voi dacă vampirii adulți o iau razna când nu beau sânge în mod regulat?

— La cursul avansat de sociologie vampirească am învățat că adulții trebuie să bea sânge în mod regulat ca să fie sănătoși. Și mă refer și la trup, și la minte. Afrodita a ridicat din umeri. Neferet predă cursul ăsta și n-a spus niciodată că vampirii ar lua-o razna dacă nu beau. Dar poate că ăsta e unul dintre lucrurile pe care ni le spun abia după ce ne Transformăm.

— Eu, una, n-am știut nimic despre asta înainte să mor, a spus Stevie Rae.

— Poate să fie sânge de la orice mamifer sau trebuie să fie doar sânge uman?

— Sânge uman.

O întrebasesm pe Stevie Rae, dar mi-au răspuns amândouă în același timp.

— Bun, în afară de faptul că trebuie să bea sânge și că nu e obligatoriu să fie în preajma vampirilor adulți, Stevie Rae nu poate intra neinvitată în casa cuiva.

— Decât dacă o invită cineva care locuiește acolo, a adăugat Stevie Rae. Dar asta nu e chiar așa o problemă.

— Ce vrei să spui? am întrebat-o.

Stevie Rae și-a întors ochii injectați spre mine.

— Pot să-i determin pe oameni să facă lucruri pe care nu vor să le facă.

Cu un oarecare efort am reușit să nu mă înfior.

— Nu e nimic șocant în asta, a spus Afrodita. O mulțime de vampiri adulți au o personalitate atât de puternică, încât pot fi foarte convingători cu oamenii. ăsta e unul dintre motivele pentru care oamenii sunt atât de speriați de noi. Tu ar trebui să știi asta, Zoey.

— ăă?

Afrodita a ridicat din sprâncene.

— Tu l-ai Impregnat pe prietenul tău din specia umană. Cât de greu ți-a fost să-l convingi să te lase să sugi un pic? A făcut o pauză și a zâmbit răutăcios. De sânge, vreau să zic.

Am trecut peste faptul că fusese iar o scârbă.

— Bun, asta este un alt lucru pe care Stevie Rae îl are în comun cu vampirii Transformați.

Dar vampirii nu au nevoie de invitație să intre în casa cuiva, nu?

— N-am auzit niciodată de așa ceva, a spus Afrodita.

— E din cauză că nu am suflet, a rostit Stevie Rae cu o voce complet lipsită de simțire.

— Ba ai suflet, am spus pe negândite.

— Te înșeli. Am murit, iar Neferet a găsit o cale prin care să-mi recupereze corpul, dar nu și umanitatea. Sufletul meu este încă mort.

Nici măcar nu suportam să mă gândesc că ce spune ea ar putea fi posibil și mă pregăteam să o contrazic, dar Afrodita mi-a luat-o înainte.

— E posibil. Asta e motivul pentru care nu poți intra în casa unui om în viață fără să fii invitată. Poate că tot din cauza asta ieși și foc dacă ieși la soare. Neavând suflet, nu poți ieși la lumină.

— De unde știi asta? a întrebat Stevie Rae.

— Eu sunt aia cu viziunile, ai uitat?

— Credeam că Nyx te-a abandonat și ți-a luat și capacitatea de a avea viziuni, i-a spus Stevie Rae cu cruzime.

— Asta vrea Neferet să creadă lumea, pentru că Afrodita a avut viziuni și cu ea... și cu tine, am accentuat eu. Dar Nyx nu a abandonat-o, cum nu te-a abandonat nici pe tine.

— Și tu de ce o ajuți pe Zoey? a întrebat-o brusc Stevie Rae pe Afrodita. Și nu-mi spune iar porcăria aia cu simțul umorului al lui Nyx. Care e adevăratul motiv?

— Nu te privește pe tine de ce o ajut, a spus Afrodita printre dinți.

Stevie Rae a sărit în picioare și a traversat camera cu o asemenea viteză, încât i-am văzut mișcărilor ca prin ceață, într-o clipită și-a înfipt mâinile în gâtul Afroditei și și-a apropiat fața de a ei.

— Te înșeli, chiar mă privește, pentru că sunt aici și tu m-ai invitat, îți amintești?

— Stevie Rae, dă-i drumul.

Mi-am păstrat calmul din voce, dar inima îmi bătea nebunește. Stevie Rae părea periculoasă și nebună de-a dreptul.

— Niciodată n-am plăcut-o, Zoey. Știi prea bine. Ți-am zis de o mie de ori că e o nenorocită și că ar trebui să te ferești de ea. Nu văd de ce nu i-aș suci gâtul ca la găină.

Începeam să-mi fac griji, pentru că Afroditei i se bulbucău ochii și se înroșea la față. Încearca să scape din mâinile lui Stevie Rae, dar era ca un copil care încearcă să se elibereze din strânsoarea unui adult rău. „Ajută-mă să ajung la Stevie Rae“, m-am rugat eu în gând la zeiță și am început să mă concentrez, ca să pot atrage puterea elementelor. Apoi am auzit în minte șoapte pe care le-am repetat iute.

— N-ar trebui să-i sucești gâtul ca la găină pentru că nu ești un monstru.

Nu i-a dat drumul Afroditei, dar a întors capul spre mine.

— De unde știi?

Am răspuns fără să șovăi.

— Pentru că eu cred în zeița noastră și cred în partea aceea din tine care este încă cea mai bună prietenă a mea.

Stevie Rae i-a dat drumul Afroditei, care a început să tușească și să-și frece gâtul.

— Spune-i că-ți pare rău, i-am cerut lui Stevie Rae. Ochii ei injectați m-au străfulgerat, dar mi-am înălțat capul și am privit-o și eu drept în față. Spune-i Afroditei că-ți pare rău, am repetat.

— Nu-mi pare rău, a spus Stevie Rae îndreptându-se din nou spre scaun, dar cu o viteză normală de data asta.

— Nyx i-a dat Afroditei afinitatea față de pământ, am spus brusc. Stevie Rae a tresărit de parcă i-aș fi dat o palmă. Așa că, dacă o ataci pe ea, o ataci de fapt pe Nyx.

— Nyx o lasă să-mi ia locul!

— Ba nu, Nyx îi dă puterea să te ajute. Nu pot să găsesc singură o soluție, Stevie Rae. Nu le pot spune niciunuia dintre prietenii noștri, pentru că astfel Neferet o să afle imediat tot ce știi ei și, deși nu am prea multe certitudini, știu sigur că Neferet a luat-o pe căi greșite. Așa că se poate spune că ne confruntăm cu o Mare Preoteasă malefică. Afrodita este singura novice în afară de mine căreia Neferet nu-i poate citi gândurile. Avem nevoie de ajutorul ei.

— Stevie Rae a mijit ochii la Afrodita, care tot își mai freca gâtul și își trăgea sufletul.

— Eu tot vreau să aflu de ce s-ar deranja ea să ne ajute. Niciodată nu i-a plăcut niciuna dintre noi. Este o mincinoasă, o manipuloare și o mare scârbă.

— Din căință, a reușit Afrodita să îngaime.

— Ce? a spus Stevie Rae.

Afrodita a străfulgerat-o cu privirea. Avea vocea răgușită, dar era evident că își recăpăta suflul și că trecuse de la teamă la iritare.

— Care-i problema? E un cuvânt prea complicat pentru tine? C-Ă-I-N-Ț-Ă, a spus ea pe litere. Înseamnă că trebuie să-mi răscumpăr greșelile din trecut. Multele greșeli, de fapt. Așa că trebuie să procedez altfel decât în trecut, adică să mă supun voinței lui Nyx. A făcut o pauză și și-a dres glasul cu o grimasă de durere. Nici mie nu-mi place. Și apropo, încă duhnești, iar hainele tale nasoaie de țarancă sunt stupide.

— Afrodita ți-a răspuns la întrebare, i-am spus lui Stevie Rae. Ar fi putut să fie mai drăguță, dar tocmai ai încercat s-o strângi de gât. Acum cere-ți scuze.

Am privit-o fix pe Stevie Rae în timp ce în gând am invocat energia spiritului. Am văzut-o tresărind și în sfârșit și-a plecat privirea.

— Îmi pare rău, a mormăit ea.

— N-am auzit-o, a spus Afrodita.

— Vă purtați amândouă ca niște copii! E prea mult pentru mine! am izbucnit. Stevie Rae, cere-ți scuze ca un om normal, nu ca un copil răzgâiat.

— Îmi pare rău, a zis din nou Stevie Rae, privind-o încrunțată pe Afrodita.

— Bun, uitați cum stă treaba, am spus eu. Trebuie să încetăm toate trei ostilitățile. Nu vreau să-mi fie teamă că, dacă întorc capul, o să încercați să vă omorâți una pe cealaltă.

— Pe mine nu ar avea cum să mă omoare, a spus Stevie Rae țuguindu-și total neatractiv buzele.

— Asta pentru că ești deja moartă sau pentru că nu vreau eu să mă apropii prea mult de hoitul tău ca să te iau la șuturi? a răspuns Afrodita cu o voce scârbos de mieroasă.

— La asta mă refer! am strigat. Încetați! Dacă nu putem să ne înțelegem, cum naiba credeți că o să găsim o cale prin care să o înfruntăm pe Neferet și să desfacem ce i s-a întâmplat lui Stevie Rae?

— Trebuie să o înfruntăm pe Neferet? a întrebat Afrodita.

— De ce trebuie să o înfruntăm? s-a auzit și Stevie Rae.

— Pentru că nenorocita aia e de-a dreptul diabolică, futu-i! am strigat.

— Ai spus „futu-i“, a remarcat Stevie Rae.

— Da, și nu te-a lovit niciun fulger, nu te-ai topit sau mai știu eu ce altă aiureală de genul ăsta, m-a ironizat Afrodita veselită.

— Nici măcar n-a părut normal să-ți iasă ție așa ceva pe gură, Z, a spus Stevie Rae.

Nu m-am putut abține să nu-i zâmbesc. Dintr-odată semăna așa de tare cu cea pe care o știam eu, încât m-a umplut de speranță. Încă mai era acolo, înăuntru. Dar trebuia să găsesc o cale prin care s-o pun în legătură cu...

— Gata! am sărit entuziasmată.

— Te-ai luat de înjurat? Nu-mi vine să cred, Z. Tu nu erai așa, a insistat Stevie Rae.

— Cred că ai avut dreptate când ai spus că nu mai ai suflet, Stevie Rae. Sau cel puțin o parte din el.

— Vorbești de parcă ar fi un lucru bun. Nu te înțeleg, a spus Afrodita.

— Nu pot să sufăr să fiu de acord cu ea, dar așa e, de ce e un lucru bun că nu mai am eu suflet? m-a întrebat Stevie Rae.

— Pentru că așa putem să te vindecăm! Mi-au aruncat priviri goale și nătânge, iar eu mi-am dat ochii peste cap. Trebuie doar să vedem cum să-ți redăm sufletul dintr-o bucată și atunci ai să fii întreagă. E posibil să nu mai fii ca înainte. Evident, ai trecut printr-o Transformare care nu este tocmai normală.

— Evident, a mormăit Afrodita.

— Însă dacă îți vindecăm sufletul, îți recapeteți umanitatea, îți revii la normal. Și asta e lucrul cel mai important. Celelalte - am făcut un gest vag spre ea -, știi tu, ochii ciudați, nevoia de a bea sânge că altfel o iei razna, toate astea se rezolvă dacă redevii tu.

— Asistăm oare la o nouă prelegere de rahat pe tema „sufletul contează mai mult decât aspectul exterior”?

— Da și, Afrodita, mă calci pe nervi în ultimul hal cu atitudinea ta negativă, i-am replicat.

— Cred că ai nevoie și de un pesimist în gașca ta, a zis ea cu un aer mohorât.

— Tu nu ești din gașca ei, a strigat Stevie Rae.

— Nici tu nu ești în momentul de față, Mută-nasu’, nu s-a lăsat Afrodita mai prejos.

— Cotoroanță urâcioasă! Să nu te prind...

— De-ajuns!

Am întins mâinile înainte spre amândouă, timp în care m-am concentrat asupra faptului că amândouă trebuiau ciufulite un pic. Vântul mi-a dat ascultare și o vijelie ușoară s-a stârnit în jurul lor și le-a așezat înapoi cu forța.

— Gata, poți să te oprești, am spus iute. Vântul s-a domolit imediat. Hm, scuze. Mi-am ieșit din fire.

Afrodita și-a trecut imediat mâinile prin părul răvășit.

— Te-ai țcănit, Dumnezeule! a bombănit.

Realizasem și eu că era posibil să aibă dreptate, dar nu voiam s-o recunosc. M-am uitat la ceas și am constatat cu uimire că era ora șapte. Mi-am dat seama că eram obosită.

— Știți ce?! Suntem toate obosite. Haideți să mergem la culcare și să ne întâlnim din nou aici după Ritualul Lunii Pline. Am să mă mai interesez, să văd dacă găsesc ceva despre sufletele dispărute sau frânte și cum se pot repara.

Acum cel puțin aveam pe ce mă concentra, în loc să umblu aiurea prin bibliotecă. Mai exact, dacă nu mă giugiuleam cu Loren. La naiba! Uitasem de el.

— Cred că tocmai ne-ai expus un plan. Eu sunt gata de plecare, a spus Afrodita și s-a ridicat. Părinții mei lipsesc timp de trei săptămâni, așa că n-ai de ce să-ți faci griji că s-ar putea întoarce acasă. De două ori pe săptămână vin niște îngrijitori, dar vin în timpul zilei, iar tu, a, să nu uit, dacă ieși ziua din casă iei foc, așa că nu cred să fie vreo problemă că ar putea să te vadă ei pe tine. O dată pe săptămână, de obicei vine cineva să ne facă curățenie cât sunt ai mei plecați, ca să arate totul lună în casă, dar aici ajunge numai când e bunica la noi în vizită, așa că nici asta nu e o problemă.

— Mamă! E putred de bogată! mi-a spus Stevie Rae.

— Așa se pare, i-am răspuns eu.

— Ai televiziune prin cablu? a întrebat-o Stevie Rae pe Afrodita.

— Normal, i-a răspuns ea.

— Meseriaș, a spus Stevie Rae, părând mai veselă decât fusese vreodată de când murise.

— Bun, atunci hai să mergem, am decis eu și m-am dus spre ușă, lângă Afrodita. A, Stevie Rae, ți-am luat un telefon mobil cu cartelă. E în geantă. Dacă ai nevoie de ceva, mă suni pe mobil. N-am să uit să-i iau la mine și să-l și pornesc.

Am făcut o pauză. Mi-era ciudat de aiurea s-o las singură.

— Hai, fugi, ne vedem mai încolo, a încheiat Stevie Rae. Nu-ți face griji în privința mea. Sunt deja moartă. Ce mi se mai poate întâmpla?

— Aici are dreptate, a zis Afrodita.

— Bine, hai. Ne vedem curând, am spus și eu în cele din urmă.

N-am vrut să recunosc că are dreptate pentru că ar fi părut că o caut cu lumânarea. Era zombi, un lucru destul de nașpa. Dar mai erau și alte lucruri care puteau merge aiurea. Gândul ăsta mi-a dat fiori pe șira spinării, dar, din nefericire, nu l-am băgat în seamă și m-am îndreptat cu

poticneli spre viitor. Nici nu bănuiam în ce grozăvie mă avântam orbește.

Capitolul 14

— Lasă-mă înapoi lângă zid, la ușa secretă. Încă mai cred că e o idee proastă ca lumea să ne vadă umblând împreună, a spus Afrodita.

Am cotit la dreapta pe strada Peoria și am luat-o înapoi spre școală.

— Mă mir că-ți pasă așa de mult de ceea ce cred oamenii.

— Nu-mi pasă. Îmi pasă de ceea ce poate să afle Neferet. Dacă o să creadă că suntem prietene sau măcar că nu ne dușmănim, o să-și dea seama că am făcut schimb de informații despre ea.

— Iar asta ar fi într-adevăr un lucru foarte rău, am încheiat eu în locul ei.

— Absolut, a mai zis Afrodita.

— Dar din când în când tot o să ne vadă împreună, pentru că o să invoci pământul în cercurile pe care le formezi.

Afrodita mi-a aruncat o privire uimită.

— Ba nu.

— Afrodita, Nyx ți-a dat afinitatea față de pământ. Locul tău este în cerc. Asta dacă nu cumva vrei să nesocotești voința lui Nyx.

Nu am adăugat și cuvântul „iar“, dar acesta a părut să plutească în aerul din jurul nostru.

— Am spus deja că am să fac ce vrea Nyx, a zis ea printre dinți.

— Ceea ce presupune că o să participi la Ritualul Lunii Pline din seara asta, am continuat eu.

— O să fie un pic complicat, dat fiind că nu mai sunt membră a Fiicelor Întunericului.

Rahat! Uitasem de asta!

— Păi, atunci o să trebuiască să te alături din nou Fiicelor Întunericului. A dat să spună ceva, dar am ridicat vocea ca s-o acopăr și am continuat să vorbesc. Ceea ce presupune să juri că o să te supui noilor reguli.

— Jenante, a mormăit ea.

— Iar ai atitudinea aia, am remarcat eu. O să juri?

Am văzut-o mușcându-și buzele. Am așteptat în tăcere și am continuat să conduc. Era un lucru pe care Afrodita trebuia să-i hotărască singură. Spusese că se căia pentru tâmpeniile pe care le făcuse și că voia să se supună voinței zeiței. Dar nu e același lucru să vrei și să și faci efectiv. Afrodita fusese rea și egoistă o grămadă de vreme. Din când în când vedeam o ușoară schimbare, dar în general era fata pe care gemenele o numeau „cotoroața infernală”.

— Mda, mă rog.

— Poftim?

— Am spus mda. O să jur să respect noile tale reguli de toată jena.

— Afrodita, să juri presupune că nu crezi că regulile sunt de toată jena.

— Pardon, nimic din jurământ nu spune că nu pot să cred că sunt de toată jena. Trebuie doar să spun că am să fiu cinstită cu aerul, credincioasă focului, înțeleaptă cu apa, înțelegătoare cu pământul și sinceră cu spiritul. Și acum îți spun pe bune că eu cred că noile tale reguli sunt de toată jena.

— Dacă tu asta crezi, atunci de ce le-ai învățat pe de rost?

— Cunoaște-ți dușmanul, a citat ea.

— Cine a spus asta?

A ridicat din umeri.

— Unul de mai de mult, că ăia vorbeau în dictoane.

Mi-am zis că are numai rahat în cap, dar nu voiam să spun nimic cu voce tare, mai ales că făcuse bășcălie de mine că ziceam „rahat” în loc de cuvântul ăla urât care începe cu „c”.

— Gata, am ajuns.

Am oprit pe marginea drumului. Din fericire, norii care se strânseseră noaptea târziu se înmulțiseră, iar dimineața era întunecoasă și posomorâtă. Afrodita nu trebuia decât să traverseze porțiunea aia mică acoperită cu iarbă dintre drum și zidul care împrejmuia școala, să intre pe ușa secretă și apoi s-o ia pe porțiunea scurtă de trotuar până la dormitoare. Cum ar spune gemenele, o nimica toată. Am privit spre cer cu ochii mișiți, meditănd dacă ar trebui să încerc să-i cer vântului să sufle mai mulți nori, ca să fie și mai întuneric, dar o privire spre fața posacă a Afroditei m-a convins că se descurcă ea cu lumina soarelui.

— Deci, vii deseară la ritual, nu? i-am reamintit eu, întrebându-mă de ce nu cobora odată din mașină.

— Mda, o să vin.

Părea să fie cu gândul aiurea. Mă rog. În anumite momente fata asta părea de-a dreptul ciudată.

— Bine, pa, am încheiat eu.

— Mda, pa, a mormăit ea, a deschis în sfârșit portiera și a ieșit.

Dar înainte s-o închidă, s-a aplecat și mi-a zis:

— Simt ceva ciudat. Tu nu simți?

M-am gândit un pic la asta.

— Habar n-am. Eu mă simt neliniștită și stresată, dar poate să fie din cauză că cea mai bună prietenă a mea e moartă, adică zombi. Apoi am privit-o mai atent. Ești pe cale să ai o viziune?

— Nu știu. Nu îmi dau niciodată seama când o să am o viziune. Uneori am unele presentimente, dar cu toate astea nu urmează neapărat o viziune de-adevăratelea.

Părea foarte palidă și chiar puțin nădușită, lucru total neobișnuit la Afrodita.

— Poate că ar trebui să intri din nou în mașină. Oricum nu e nimeni treaz, să ne vadă intrând împreună.

Afrodita era o mare pacoste, dar văzusem cu ochii mei ce aer neajutorat și bolnăvicios căpăta atunci când avea o viziune și chiar nu-mi plăcea gândul că ar putea avea una la lumina zilei, de una singură.

S-a scuturat, amintindu-mi de o piscică pe care a prins-o ploaia.

— N-am nimic. Probabil că imaginația îmi joacă feste. Ne vedem diseară.

Am privit-o îndreptându-se în grabă spre zidul gros de piatră și cărămidă care împrejmuia școala. De-a lungul lui se înșiruiău stejari uriași, seculari, care îl cufundau în întuneric, dar părea dintr-odată neobișnuit de sinistru. Dumnezeule, acum cui îi juca imaginația feste? Țineam mâna pe schimbătorul de viteze și tocmai băgăm în viteză întâi, să pornesc, când am auzit-o pe Afrodita tipând.

Uneori nici nu apuc să gândesc. Corpul meu preia inițiativa și acționează. Iar acum era una din acele situații. Ieșisem din mașină și alergam spre Afrodita chiar înainte să mă gândesc la asta. Când am ajuns la ea, am realizat două lucruri deodată. Primul, simțeam un miros superb, cunoscut, dar parcă altfel. Indiferent ce era, mirosul puse stăpânire pe împrejurimi ca o ceață delicioasă și am tras adânc aer în piept. Al doilea lucru era că Afrodita, aplecată de mijloc, vomita și sufletul din ea și plângea în același timp, lucru nu prea plăcut de privit sau de făcut. Eram prea preocupată să o privesc pe ea și să încerc să înțeleg ce se întâmplă și în același timp prea distrasă de mirosul ademenitor ca să-mi dau seama. Asta la început.

— Zoey! a scâncit Afrodita printre icnete. Du-te după cineva, repede!

— Ce e? Ai o viziune? Ce se întâmplă?

Am prins-o de umeri și am încercat s-o calmez, timp în care ea continua să vomite.

— Nu! în spatele meu! Pe zid... A icnit, dar nu mai avea ce vomita. E îngrozitor!

Fără voia mea, privirea mi s-a înălțat instantaneu, în spatele ei, pe zidul întunecat al școlii.

Era cel mai cumplit lucru pe care îl văzusem vreodată. La început nici nu am realizat ce văd. Mai târziu m-am gândit că trebuie să se fi declanșat automat vreun mecanism de apărare. Din nefericire, nu a durat mult. Am clipit și mi-am încordat privirea în întuneric. Era ceva care părea lunecos, ud și...

Atunci mi-am dat seama ce era cu mirosul acela dulce și ademenitor. M-am străduit să nu

cad în genunchi și să nu vomit și eu lângă Afrodita. Era miros de sânge. Nu sânge obișnuit, uman, delicios. Mirosul acesta provenea de la un vampir în toată firea care pierduse o cantitate letală de sânge.

Corpul ei era ținut în mod cutremurător de o cruce improvizată de lemn, care era sprijinită de zid. Nu-i bătuseră în cuie doar încheieturile și gleznele, ci îi mai înfipseseră și un țărșuș gros în inimă. Pe piept avea un soi de hârtie prinsă cu țărșușul acela înfiorător. Vedeam că era scris ceva pe ea, dar nu reușeam să mă concentrez suficient încât să pot citi ce anume scria.

Îi tăiaseră și capul. Capul profesoarei Noian. Știam că era ea pentru că îi înfipseseră capul într-un par, lângă corp. O pală de vânt îi răscolea ușor părul lung și negru, cu o grație dezgustătoare. Avea gura deschisă, crispată, dar ochii îi erau închiși.

Am prins-o pe Afrodita de cot și am ridicat-o în picioare.

— Haide! Trebuie să mergem după ajutoare.

Am mers împleticindu-ne, sprijinite una de cealaltă, până la mașină. Nu știu cum am reușit să pornesc broșcuța și să mă îndepărtez de bordură.

— Cred... că mi se face iar rău.

Afroditei îi clănțăneau așa de tare dinți, încât abia mai putea vorbi.

— Ba nu! Nu puteam să cred ce calmă fusesem. Respiră adânc. Concentrează-te. Ia energie de la pământ! Mi-am dat seama că făceam automat ce îi spuneam ei să facă, numai că eu luam energie de la toate cele cinci elemente. Te simți bine, i-am spus și am canalizat energia de la vânt, foc, apă, pământ și spirit pentru a reprimă criza de isterie și de groază căreia îmi venea să mă las pradă. Ne simțim bine!

— Ne simțim bine... ne simțim bine..., repeta Afrodita întruna.

Tremura atât de tare, încât am întins instantaneu mâna și am înșfăcat hanoracul pe care îl țineam pe bancheta din spate.

— Pune-l pe tine. Aproape am ajuns.

— Dar sunt plecați cu toții. Cui o să-i spunem?

— Nu sunt plecați cu toții. Mi-am scotocit prin minte. Lenobia nu-și lasă niciodată caii prea mult timp. Probabil că s-a întors deja. - Apoi m-am agățat de un licăr de speranță nedeslușită, dar ispășitoare. - Și l-am văzut pe Loren Blake ieri. El știe cu siguranță ce e de făcut.

— Bine... bine..., a șoptit Afrodita.

— Ascultă-mă, Afrodita, i-am spus cu seriozitate. Ea și-a întors spre mine ochii măriți și stăpâniți de groază. Or să vrea să știe de ce eram împreună și mai ales de ce te lăsam lângă zid ca să te poți furișa înapoi.

— Și ce spunem?

— Spunem că nu am fost cu tine și că nu te lăsam acolo. Eu am fost în vizita la bunica, iar tu... - am făcut o pauză, încercând să-mi forțez mintea amorțită să gândească. Tu ai fost acasă. Te-am văzut când te întorceai la școală și te-am luat cu mașina. Când am trecut pe lângă zid, ai simțit că ceva nu era în ordine și ne-am oprit să ne uităm. Așa am dat peste ea.

— Bine. Bine. Asta pot să spun.

— O să îți minte?

A inspirat adânc și anevoie.

— O să țin minte.

Nu m-am mai deranjat să parchez unde trebuie. Am oprit mașina cu scârțâit de roți cât mai aproape posibil de aripa din clădirea principală în care se aflau dormitoarele profesorilor invitați. Am întârziat numai cât să o prind din nou pe Afrodita de mână și împreună am luat-o la fugă pe trotuar până la ușile vechi de la intrare, asemănătoare porților unui castel.

Am mulțumit în gând zeiței pentru politica școlii care nu prevedea încuierea ușilor, am împins ușa cu forță și m-am năpustit înăuntru chiar înaintea Afroditei.

Am dat nas în nas cu Neferet.

— Neferet! Vino repede! Te rog, e îngrozitor! am hohotit eu și m-am aruncat în brațele ei. Nu mă puteam abține. Știam că făcuse lucruri îngrozitoare, dar, până acum o lună, Neferet îmi fusese ca o mamă. Nu, de fapt devenise mama pe care mi-aș fi dorit să o am și, în panica ce mă

cuprinsese, un sentiment incredibil de ușurare m-a invadat la vederea ei.

— Zoey? Afrodita?

Afrodita se prăbușise lângă peretele din apropierea noastră și o auzeam plângând întretăiat, în hohote. Mi-am dat seama că începusem să tremur atât de tare, încât, dacă Neferet nu m-ar fi cuprins cu brațele ei puternice, cred că n-aș fi fost în stare să rămân în picioare. Marea Preoteasă mă ținea cu blândețe, dar și cu fermitate la distanță de ea, ca să mă poată privi în față.

— Spune-mi, Zoey. Ce s-a întâmplat?

Tremuratul mi s-a întesit. Mi-am plecat capul, am scrâșnit din dinți și am încercat din nou să mă stăpânesc și să-mi iau suficientă energie de la elemente încât să pot vorbi.

— Am auzit ceva și... - Am recunoscut pe hol glasul puternic și limpede al profesoarei noastre de echitație, care se apropia de noi cu pași hotărâți. - Pentru numele zeiței! - Cu coada ochiului am văzut-o alergând către Afrodita și încercând s-o susțină.

— Neferet? Ce s-a întâmplat?

Mi-am înălțat brusc capul când am auzit glasul familiar și l-am văzut pe Loren, cu părul răvășit de parcă acum s-ar fi trezit din somn, venind pe scările care dădeau spre apartamentul său și trăgând pe el un tricou vechi cu Casa Noptii. Ne-am privit în ochi unul pe celălalt și, nu știu cum, am reușit să găsec forța de a vorbi.

— Profesoara Noian - am spus eu și m-am mirat cât de clară și de puternică îmi fusese vocea, în timp ce trupul meu parcă se spârgea în mii de bucăți. Este lângă ușa secretă din zidul estic. A fost ucisă.

Capitolul 15

După aceea, totul s-a derulat cu repeziciune, dar eu aveam sentimentul că i se întâmplă altcuiva, care pusese stăpânire peste corpul meu pentru un răstimp. Neferet a preluat imediat conducerea. Ne-a evaluat pe mine și pe Afrodita și a decis, din nefericire, că eu eram încă suficient de stăpână pe mine încât să mă pot întoarce cu ei la locul în care zăcea cadavrul. L-a chemat pe Dragonul Lankford, care și-a făcut apariția înarmat. Am auzit-o pe Neferet discutând cu el ce războinici reveniseră deja din vacanța de iarnă. Parcă numai câteva clipe mai târziu, doi vampiri adulți, înalți și bine clădiți, și-au și făcut apariția. I-am recunoscut oarecum. Erau întotdeauna mai mulți vampiri adulți care veneau și plecau din școală. Aflasem mai de mult că societatea vampirilor era în mare măsură matriarhală, ceea ce presupune că femeile sunt la conducere. Asta nu înseamnă că vampirii masculi nu sunt respectați. Chiar sunt. Numai că, de regulă, darurile lor sunt mai degrabă de natură fizică, iar ale femeilor sunt mai degrabă de natură intelectuală și intuitivă. În concluzie, vampirii masculi sunt niște războinici extraordinari și ocrotitori. Cei doi, alături de Dragon și de Loren, m-au făcut să mă simt dintr-odată de un milion de ori mai în siguranță.

Asta nu însemna totuși că mă înnebuneam să-i conduc la locul în care descoperisem cadavrul profesoarei Noian. Am intrat într-una dintre mașinile SUV ale școlii și am refăcut drumul spre zid. Am întins o mână tremurătoare și am arătat spre locul în care oprisem, pe marginea drumului. Dragonul a parcat SUV-ul.

— Treceam prin apropiere și aici Afrodita a spus că simte că ceva nu e în ordine, am lansat eu marea noastră minciună. Nu vedeam mare lucru de aici. Mi-am aruncat privirea spre porțiunea întunecată din apropierea ușii secrete din zid. Mă simțeam și eu ciudat, așa că ne-am hotărât să mergem să vedem ce se întâmplă. Am tras anevoie aer în piept. Cred că m-am gândit că vreo puștoaică încerca, poate, să se furișeze înapoi în dormitor, dar nu mai găsea ușa secretă. - Am înghițit, să mi se ducă nodul din gât. - În timp ce ne apropiam de zid, ne-am dat seama că era ceva acolo. Ceva îngrozitor. Și... și apoi am simțit mirosul sângelui. Când ne-am dat seama ce era, că era profesoara Noian, am venit direct la tine.

— Poți merge din nou până acolo sau ai vrea să rămâi aici și să ne aștepti?

În vocea lui Neferet se simțea bunătate și înțelegere și mi-am dorit din răspuțeri să fie încă o tipă de treabă.

— Nu vreau să rămân singură, am decis eu.

— Atunci vino cu mine, a spus ea. Războinicii ne vor proteja. Nu ai de ce să te temi, Zoey.

Am dat din cap și am ieșit din mașină. Cei doi războinici, Dragonul și Loren ne flancau pe mine și pe Neferet. A părut să ne ia numai câteva secunde să traversăm porțiunea cu iarbă și să ne apropiem la o distanță suficientă încât să simțim și să vedem cadavrul crucificat. Am realizat că-mi tremură genunchii revăzând imaginea cumplită care mă șocase mai devreme.

— O, mărită zeiță! a icnit Neferet cu spaimă în glas.

S-a apropiat încet de capul înfipt în par. Am privit-o în timp ce-i dădea profesoarei Noian părul pe spate, iar apoi punându-și mâna pe fruntea moartei.

— Să te odihnești în pace, prietenă! Să te odihnești pe pajiștile înverzite ale zeiței noastre. Cândva ne vom revedea acolo.

Exact când simțeam că genunchii îmi cedează, o mână puternică m-a prins de cot și m-a susținut.

— Stai liniștită. O să treacă.

Mi-am înălțat privirea spre Loren și a trebuit să clipesc cu putere ca să mă pot concentra asupra lui. A continuat să mă susțină și a scos din buzunar o batistă din aia demodată din in. Numai atunci mi-am dat seama că plângeam.

— Loren, du-o pe Zoey înapoi în dormitor. Nu ne mai este de folos aici. De îndată ce vom fi în siguranță, am să sun la poliție, a spus Neferet și și-a întors privirea pătrunzătoare către Dragon. - Cheamă-i înapoi și pe ceilalți războinici. - Dragonul și-a deschis mobilul și a început să dea telefoane. Apoi Neferet și-a întors atenția către mine. - Știi că a fost o imagine înspăimântătoare pentru tine, dar sunt mândră că ai reușit să-ți păstrezi cumpătul.

N-am putut să spun nimic, așa că am dat numai din cap.

— Hai să mergem acasă, Zoey, mi-a șoptit Loren.

În timp ce Loren mă ajuta să intru în mașină, o ploaie rece și domoală a început să cadă în jurul nostru. Am privit înapoi peste umăr și am văzut cum aceasta curăța sângele de pe trupul profesoarei Noian, de parcă zeița însăși își jelea pierderea.

Pe drumul înapoi spre școală, Loren mi-a vorbit întruna. Nu îmi mai amintesc ce spunea. Știu doar că vocea lui frumoasă și delicată mă asigura că totul o să fie bine. O simțeam învăluindu-mă, caldă ca un pled. A parcat și m-a condus prin incinta școlii, ținându-mă cu putere de braț. Când a cotit și a luat-o spre sala de mese în loc s-o ia spre dormitoare, l-am privit întrebătoare.

— Trebuie să mănânci și să bei ceva. Apoi trebuie să dormi. Am să mă asigur că asta o să fie ordinea. A făcut o pauză și mi-a zâmbit trist. Chiar dacă pari gata-gata să cazi din picioare.

— Nu prea mi-e foame, i-am spus.

— Îmi dau seama, dar, după ce mănânci ceva, o să te simți mai bine. Și-a coborât ușor mâna de pe cotul meu și m-a prins de mână. Lasă-mă să-ți pregătesc ceva de mâncare, Zoey.

M-am lăsat purtată în bucătărie. Mâna lui era caldă și puternică și am simțit că-mi alungă amorțeala care pusese stăpânire pe mine.

— Știi să gătești? l-am întrebat, agățându-mă de orice alt subiect decât moartea și groaza.

— Da, dar nu prea bine, a zâmbit el larg, cu un aer de băiețel sexy.

— Atunci nu sună prea promițător, i-am spus eu.

Am simțit că zâmbesc, dar fața îmi părea încă împietrită și aiurea, ca și când aș fi uitat cum se zâmbește.

— Nu-ți face griji, am să fiu blând cu tine. A scos un scaun dintr-un colț al încăperii și l-a așezat exact lângă blatul lung de tăiat carne din mijlocul bucătăriei imense. Stai jos, mi-a ordonat el.

M-am supus, ușurată că nu mai trebuie să stau în picioare. S-a dus la dulapuri și a început să scoată diverse lucruri de acolo, apoi la una dintre camerele frigorifice, însă nu la aceea în care țineau sângele.

— Uite, bea asta. Încetișor.

Am clipit surprinsă la vederea unui pocal mare cu vin roșu.

— Nu prea îmi place...

— Vinul ăsta o să-ți placă. M-a fixat cu ochii lui negri. Ai încredere în mine și bea.

— M-am supus. Gustul mi-a invadat papilele, răspândindu-mi scânteii incandescente în tot trupul.

— Are sânge în el! am spus cu respirația întretăiată.

— Așa e. Tocmai pregătea un sandviș și nici măcar nu și-a înălțat privirea spre mine. Așa beau vampirii vinul, îndoit cu sânge, a spus el, și de data asta m-a privit în ochi. Dacă îți displace gustul, îți aduc altceva de băut.

— Nu. O să-l beau așa.

Am mai luat un pic, străduindu-mă să nu-i beau pe tot dintr-o înghițitură.

— Simțeam eu că nu o să te deranjeze.

L-am privit și eu la rândul meu.

— De ce spui asta?

Am simțit cum îmi recapăt forța și simțurile în timp ce sângele magic mi se răspândea în corp.

A continuat să pregătească sandvișul și a ridicat din umeri.

— Doar l-ai Impregnat pe băiatul ăla din specia umană, nu? Așa ai reușit să dai de el și să-i salvezi de ucigașul în serie.

— Mda.

Am tăcut o clipă, iar el și-a înălțat privirea spre mine și mi-a zâmbit.

— Mi-am dat seama. Se mai întâmplă. Uneori Impregnăm în mod accidental.

— Nu și novicii. Noi nici măcar n-ar trebui să bem sânge uman, i-am spus eu.

Loren mi-a aruncat un zâmbet cald, admirativ.

— Tu nu ești o novice obișnuită, așa că regulile obișnuite nu se aplică în cazul tău.

M-a privit în ochi și mi-a dat senzația că vorbea despre ceva mai mult decât faptul că băusem din greșeală puțin sânge uman. Lucrul ăsta m-a umplut de fiori și de frică, dar mi-a dat în același timp sentimentul că sunt o femeie atrăgătoare.

Am tăcut și am continuat să sorb din vinul îndoit cu sânge. Știu că sună al naibii de scârbos, dar era delicios.

— Pofțim, mănâncă. Mi-a întins o farfurie în care se afla sandvișul cu șuncă și brânză pe care tocmai mi-l pregătise. Stai puțin, o să ai nevoie și de astea, a spus el și a scotocit printr-un dulap până când a scos un „aha!” triumfător, s-a întors spre mine și mi-a turnat o grămadă frumușică de Doritos cu aromă de brânză.

Am zâmbit. De data asta, zâmbetul meu își mai pierduse din crispare.

— Doritos! Perfect. Mi-am dat seama că muream de foame și am luat o mușcătură zdravănă.

— Știi, novicii nu au voie să mănânce prostioare dintr-astea.

— După cum spuneam, a zis Loren și mi-a zâmbit din nou galeș și fermecător, tu nu ești ca ceilalți. Iar întâmplarea face ca eu să fiu adeptul concepției că anumite reguli sunt făcute ca să fie încălcate. Și-a desprins ochii de ai mei și i-a îndreptat spre cerceii cu diamante pe care îi aveam în urechi.

Am simțit că îmi iau foc obrazii, așa că m-am concentrat din nou asupra mâncării, aruncându-i din când în când câte o privire. Loren nu-și făcuse un sandviș și pentru el, dar își turnase un pahar de vin și bea încetișor din el în timp ce mă privea mâncând. Tocmai mă pregăteam să-i spun că mă face să mă simt stânjenită când în sfârșit a vorbit.

— De când sunteți prietene tu și Afrodita?

— Nu suntem prietene, i-am spus mușcând din sandvișul care era chiar foarte bun - carevasăzică, e jenant de frumos, sexy, inteligent și pe deasupra se mai și pricepe la gătit! - Mă întorceam la școală și am văzut-o venind pe jos.

Am ridicat din umeri, de parcă m-ar fi durut în cot de ea.

— Îmi închipui că ține de poziția mea de lider al Fiicelor Întunericului să fiu amabilă, chiar și cu ea. Așa că am luat-o cu mașina.

— Mă surprinde că a acceptat. Nu sunteți la cuțite?

— Mă rog. La cuțite? Nu îi dau prea mare importanță.

Mi-am dorit atât de mult să-i pot spune lui Loren adevărul despre Afrodita... Să fiu sinceră,

nu puteam să sufăr să mint și chiar nu mă pricep la mințit, deși păream să devin din ce în ce mai bună la asta cu atâta antrenament. Dar exact când mă gândeam că mi-ar plăcea să mă pot destăinui lui Loren, m-a încercat din nou sentimentul ăla care îmi spunea foarte clar că în niciun caz el nu trebuie să afle ceva. Așa că am zâmbit și am continuat să mănânc, încercând să mă concentrez pe faptul că mi se mai dusesse din senzația de film de groază.

Asta mi-a readus-o în memorie pe profesoara Noian. Am lăsat jos sandvișul mâncat pe jumătate și am mai luat o înghițitură de vin.

— Loren, cine putea să-i fi făcut așa ceva profesoarei Noian?

Chipul lui frumos s-a întunecat.

— Cred că citatul spune totul destul de clar.

— Ce citat?

— N-ai văzut ce era scris pe hârtia care era înfiptă în ea?

Am clătinat din cap, cuprinsă din nou de greață.

— Știu că era ceva scris acolo, dar n-am rezistat să mă uit suficient timp încât să citesc.

— Scria „Pe vrăjitoare să n-o lași să trăiască. Exodul 22:18.” Apoi era scris cuvântul „Căiți-vă” și era subliniat de câteva ori.

M-a lovit un gând și am simțit în adâncul meu o arsură care nu avea nimic de-a face cu sângele din vin.

— Oamenii Credinței!

— Așa se pare. Loren a clătinat din cap. M-am tot întrebat ce le-a apucat pe preotese când s-au hotărât să cumpere clădirea asta și să înființeze aici o Casă a Noptii. Era ca și cum ar fi căutat-o cu lumânarea. Sunt puține locuri în țara asta cu oameni mai înguști la minte și mai înverșunați în privința a ceea ce ei numesc convingeri religioase decât aici. A clătinat din cap vădit supărat. Deși eu nu înțeleg cum poți să venerezi un zeu care denigrează femeile și cum „adevărații credincioși” cred că e dreptul lor să-i disprețuiască pe toți cei care nu gândesc exact la fel ca ei.

— Nu toată lumea din Oklahoma este așa, am spus cu hotărâre. Există și credința amerindienilor și a multor alți oameni obișnuiți, care nu dau nici o ceapă degerată pe prejudecățile idioate ale Oamenilor Credinței.

— Nu contează, Oamenii Credinței se fac auziți cel mai tare.

— Faptul că au gura cea mai mare nu face din ei posesorii adevărului.

A râs, iar chipul i s-a destins.

— Văd că te simți mai bine.

— Da, așa cred, am răspuns eu căscând.

— Te simți mai bine, dar pun pariu că ești ruptă de oboseală, a continuat el. E timpul să te duci la tine în cameră și să te bagi în pat. Trebuie să te odihnești și să-ți refaci forțele pentru ce ne așteaptă.

Mi s-a strâns stomacul de frică și mi-a părut rău că mă umflasem de chipsuri.

— Ce ne așteaptă?

De zeci de ani n-a mai avut loc un atac fățiș al ființelor umane asupra vampirilor. Asta o să schimbe situația.

Frica mi-a paralizat gâtul.

— Cum schimbă situația?

Loren m-a privit drept în ochi.

— N-o să tolerăm o insultă fără să-i insultăm și noi la rândul nostru.

Expresia feței i s-a asprit și dintr-odată a devenit mai degrabă războinic decât poet, mai degrabă vampir decât om. Părea puternic, periculos, exotic și de-a dreptul înfiorător. Pe scurt, era de departe cel mai tare tip pe care îl văzusem vreodată.

Apoi, ca și când și-ar fi dat seama că a vorbit prea mult, a zâmbit, a ocolit masa și s-a așezat aproape de mine.

— Dar nu trebuie să-ți faci griji în privința asta. În mai puțin de douăzeci și patru de ore, școala o să se umple de vampiri războinici de elită, Fiii lui Erebus. Niciun fanatic din specia umană nu va mai putea să ne atingă.

M-am încruntat îngrijorată de implicațiile pe care le avea asta în privința măsurilor sporite de securitate. Cum naiba mă mai furișam eu afară din școală cu pungile cu sânge bălăbănindu-se de colo-colo, ca să mă duc la Stevie Rae, dacă o armată de războinici mustind de testosteron și bătându-se cu pumnii în piept aveau să facă pe mama-cloșcă?

— O să fii în siguranță, îți promit, a spus Loren, apoi m-a prins de bărbie și mi-a ridicat fața.

Întrezărind emoționată ce avea să urmeze, respirația mi s-a accelerat și am simțit fiori pe la burtică. Încercasem să mi-l scot din minte, să nu mă mai gândesc la sărutările lui și la felul în care îmi făcea sângele să-mi clocotească atunci când mă privea, dar adevărul este că, deși știam cât de dureros avea să fie pentru Erik faptul că eram cu Loren, la care se adăuga și stresul provocat de chestia cu Stevie Rae și cu Afrodita și oroarea morții profesoarei Noian, mai simțeam încă atingerea buzelor lui pe ale mele. Voiam să mă sărute iar și iar, și iar...

— Te cred, am șoptit.

În momentul ăla, jur că aș fi fost în stare să cred orice mi-ar fi spus.

— Mă bucur că porți cerceii de la mine.

Înainte să mai apuc să spun ceva, s-a aplecat și m-a sărutat îndelung și adânc. Limbile ni s-au împletit și am simțit gustul vinului și o umbră de sânge ademenitor în gura lui. A trecut mult timp, mi s-a părut mie, până ce și-a desprins buzele de ale mele. Avea privirea întunecată și respira adânc.

— Trebuie să te duc înapoi în camera ta înainte să fiu tentat să nu te mai las să pleci niciodată de lângă mine, a spus el.

Mi-am pus la bătaie toată genialitatea de care eram capabilă și am reușit să spun cu respirația întretăiată:

— OK.

M-a prins din nou de braț, așa cum mă susținuse până să ajungem aici. De data asta atingerea lui era fierbinte și intimă. Trupurile ni s-au apropiat ușor unul de celălalt în drumul nostru spre dormitoarele fetelor, în dimineața posomorâtă care ne învăluia. A urcat cu mine scările de la intrarea principală și mi-a deschis ușa. Camera imensă de zi era pustie. Mi-am aruncat privirea la ceas și nu mi-a venit să cred că era nouă și un pic dimineața.

Loren mi-a dus iute mâna la buze și mi-a sărutat-o cu căldură, după care i-a dat drumul.

„Noapte bună de mii de ori!
De mii de ori mai rea,
De nu mă luminează raza ta!
Iubitul spre iubita lui aleargă
Cum fuge leneșul școlar de carte,
Cum el spre școală nu dă zor să meargă,
Tot astfel greu iubitul se desparte”.

Am recunoscut vag versurile din Romeo și Julieta. Oare îmi spunea că mă iubește? Fața mi s-a îmbujorat de emoție și de entuziasm.

— La revedere, am spus ușor. Mulțumesc că ai avut grijă de mine.

— Plăcerea a fost de partea mea, domniță, a spus el. Adieu!

A făcut o plecăciune cu pumnul strâns peste inimă, salutul respectuos al unui războinic către Marea sa Preoteasă, iar apoi s-a făcut nevăzut.

Pradă încă buimăcelii și amuțită din cauza sărutărilor lui Loren, aproape că m-am năpustit în sus pe scări până la camera mea. Mi-a trecut prin cap să mă duc la Afrodita, dar eram la capătul puterilor și n-am mai reușit să fac decât un singur lucru înainte să mi se taie filmul. Mai întâi am scotocit prin coșul de gunoi și am găsit cele două bucăți din felicitarea aia oribilă pe care mi-o trimiseseră mama și cretinul de taică-miu vitreg.

Am pus cele două bucăți una lângă alta și m-a cuprins greața când mi-am dat seama că nu greșisem. Era o cruce împreună cu biletul înfipt în mijlocul felicitării. Da. Semăna înfiorător de mult cu ceea ce pățise profesoara Noian.

Înainte să-mi las timp să mă răzgândesc, mi-am scos telefonul mobil, am tras adânc aer în piept și am format numărul. A sunat de trei ori și apoi a răspuns mama.

— Alo! Doamne ajută! a spus ea cu veselie. Evident, nu se uitase să vadă cine o sună.

— Mamă, sunt eu.

După cum mă așteptasem, tonul i s-a schimbat imediat.

— Zoey? Ce-ai mai pățit de data asta?

Eram prea obosită să mă joc, ca de obicei, de-a mama și fiica.

— Unde a fost John azi-noapte?

— Ce insinuezi, Zoey?

— Mamă, n-am timp de asemenea porcării. Spune-mi odată! Ce-ați făcut după ce ați plecat din Utica Square?

— Să știi că nu-mi place tonul ăsta, domnișorică.

Mi-a venit să urlu la ea, dar m-am abținut.

— Mamă, este important. Foarte important. E o chestiune de viață și de moarte.

— Întotdeauna faci din țânțar armăsar, m-a acuzat ea. Apoi a râs ușor și fals. Tatăl tău s-a întors cu mine acasă, cum era și normal. Ne-am uitat la un meci de fotbal și apoi ne-am dus la culcare.

— La ce oră s-a dus la serviciu azi de dimineață?

— Ce întrebare prostească! Acum o oră și jumătate, ca de obicei. Zoey, ce se întâmplă?

Am șovăit. Oare puteam să-i spun? Ce spusese Neferet, că or să sune la poliție? Cu siguranță o să vuiască presa astăzi de uciderea profesoarei Noian. Dar nu încă. Nu acum. Și știam al naibii de bine că mama nu era în stare să țină un secret.

— Zoey, ai de gând să răspunzi?

— Uită-te la știri. Ai să vezi ce s-a întâmplat, i-am spus eu în cele din urmă.

— Ce-ai făcut?

Mi-am dat seama că nu îngrijorarea sau supărarea se simțeau în vocea ei, ci doar resemnarea.

— Nimic. N-are legătură cu mine. Dacă vrei să știi cine ce a făcut, uită-te la tine în casă. Și nu uita un lucru, eu nu mai stau în casa ta.

Vocea i s-a asprit.

— Așa este. Nu mai locuiești aici. Nici nu știu de ce mai suni. N-ați spus tu și cu nesuferita aia de bunică-ta că nu mai vorbiți cu mine?

— Mama ta nu este nesuferită, i-am replicat îndată.

— Cu mine este! a izbucnit mama.

— Știi ce? Hai s-o lăsăm baltă! N-ar fi trebuit să sun. Să-ți fie de bine, mamă! am spus și i-am închis.

Într-o singură privință avusese dreptate și mama, și anume că n-ar fi trebuit s-o sun. Probabil că felicitarea aia era doar o coincidență. Doar sunt o grămadă de magazine cu chestii religioase în Tulsa și în Broken Arrow și în toate găsești felicitările alea de rahat. În plus, toate sunt cam o apă și-un pământ, cu porumbei sau valuri care spală urme de pași pe nisip sau cu cruci, sânge și cuie. Nu e obligatoriu să însemne ceva anume. Oare?

Mi se învârtea capul și mi-era greață. Trebuia să mă gândesc, dar eram prea obosită ca s-o mai pot face. Am să mă culc și apoi am să mă gândesc la ce e de făcut. În loc să arunc felicitarea, am pus cele două bucăți în raftul de sus din biroul meu. Am sărit din haine și am tras pe mine cel mai comod trening pe care-i aveam. Nala sforăia deja pe perna mea. M-am cuibărit lângă ea, am închis ochii, mi-am alungat din minte imaginile înfiorătoare și întrebările de nerostit și m-am concentrat în schimb pe torsul pisicii mele, până când, epuizată, m-am lăsat într-un final pradă somnului.

Capitolul 16

Am știut exact în ce moment s-a întors Heath acasă pentru că m-a smuls din visare. Stăteam la soare - cum spuneam, era un vis — pe o saltea gonflabilă uriașă, în formă de inimă, în mijlocul unui lac de Sprite (mai știi?), când deodată totul s-a destrămat, iar vocea bine cunoscută a lui Heath mi-a răsunat în urechi.

— Zo!

Am deschis ochii și am clipit. Nala se uita la mine cu ochii ei verzi și morocănoși.

— Nala, tu ai auzit ceva?

Pisica a miorlăit, a strănutat, s-a ridicat, a dat câteva ture în cerc, iar apoi s-a prăbușit și s-a culcat la loc.

— Halal ajutor! i-am spus.

Nici nu m-a băgat în seamă.

M-am uitat la ceas și am gemut. Era ora șapte seara. Dumnezeu, dormisem vreo opt ore, dar tot îmi simțeam pleoapele ca de plumb. Of! Ce aveam de făcut astăzi?

Dintr-odată mi-am amintit de profesoara Noian și de discuția cu mama și mi s-a strâns stomacul.

Oare ar fi trebuit să pomenesc cuiva despre bănuielile mele? După cum spusese Loren, Oamenii Credinței fuseseră deja implicați în crimă prin prezența biletului ăluia îngrozitor pe care îl lăseseră. Așadar, oare chiar trebuia să spun cuiva că nu m-aș mira să fie și cretinul ăla la mijloc? Mama afirmase răspicat că fusese acasă toată noaptea și de dimineață. Cel puțin, asta zicea ea. Era posibil să mintă?

M-a luat cu fiori. Bineînțeles că era posibil. Ar fi în stare de orice pentru scârba aia de om. Mi-o dovedise deja prin faptul că mă abandonase. Dar dacă mințise, iar eu o pâram, atunci aveam să fiu răspunzătoare pentru ce i se întâmpla. Îl uram pe John Heffer, dar oare îl uram într-atât încât s-o nenorocesc și pe mama?

Mi-a venit să vărs.

— Dacă este implicat și cretinul ăla în crimă, poliția o să-și dea seama. Și dacă se dovedește că este așa, atunci nimic din ce decurge din asta nu va fi din vina mea, am spus eu cu glas tare, încercând să mă liniștesc ascultându-mi vocea. Am să aștept să văd ce-o ieși.

Dar nu puteam să fac asta. Pur și simplu, nu puteam. Era oribilă, dar era mama mea și încă mai țineam minte vremurile în care mă iubea.

Așa că nu-mi rămânea decât să încerc să uit de mama și de cretinul de taică-miu vitreg. Și cu asta basta, vorbesc serios!

În timp ce mă străduiam să mă conving de faptul că luasem decizia corectă, mi-am amintit ce altceva mai aveam de făcut astăzi. Azi era Ritualul Lunii Pline al Fiicelor Întunericului. Mi s-a făcut inima cât un purice. Normal că aveam să fiu agitată și un pic emoționată. Urma o zi tare stresantă. Pe lângă toate astea, mai era și faptul că Afrodita avea să facă parte din cercul nostru, o mișcare tare nepopulară. Asta e! Prietenii mei vor trebui să se împace cu gândul. Am oftat. Aveam o viață de tot rahatul. Și probabil că mai eram și deprimată. Nu este somnul prelungit o caracteristică a oamenilor deprimați? Mi-am închis ochii, dând curs diagnosticului pe care mi-l pusesem singură și era cât pe-acți să mă ia iar somnul când, deodată, mi-a răsunat în minte „Zoey, iubito!“ în același moment în care s-a pus pe sunat și ceasul cu alarmă. Ceasul cu alarmă? Stai puțin, că e weekend, nu l-am pus să sune.

Mobilul meu mă anunța că primisem un mesaj. Am deschis chiaună telefonul. În loc de un mesaj, am găsit patru.

„Zo! Mam întors!“

„Zoey tre sa t vad.“

„Ink t ubesk Zo“

„Zo? Sunama.“

— Heath! am oftat și m-am întins la loc pe pat. Rahat! Treaba se împuce din ce în ce mai rău.

Ce naiba aveam să fac cu el?

Noi doi fuseserăm Impregnați acum mai bine de o lună. Apoi fusese răpit de gașca de puștani zombi scârboși ai lui Stevie Rae și mai că îl omorâseră. Eu jucasem rolul cavalerului salvator, sau măcar al lui Storm din X-Men, dar, înainte să ne luăm tălpășița, apăruse Neferet și ne ștersese amintirile. Datorită harurilor de la Nyx, eu mi le recăpătasem, dar habar n-aveam dacă Heath își mai amintea ceva.

Era în schimb limpede că își amintea că eram Impregnați. Sau cel puțin că mai suntem încă împreună. Deși, de fapt, nu mai eram. Am oftat din nou. Oare ce simțeam pentru Heath? Încă de când eram în clasa a treia, iar el într-a patra, ba eram împreună, ba ne certam. Sinceră să fiu, în mare măsură fuseserăm împreună, până să se hotărască el să aibă o relație profundă și serioasă cu doamna Budweiser.

Eu, una, nu-mi doream ca iubitul meu să fie bețiv, așa că i-am dat papucii, deși el nu păruse să înțeleagă acest lucru. Nici măcar din faptul că fusesem însemnată și că mă mutasem în Casa Noptii nu dedusese că totul se terminase între noi. Presupun că nici faptul că-i băusem sângele și că mă giugiulisem cu el nu îl ajutase prea mult să își dea seama că ne-am despărțit.

Doamne, ce târfuliță deveneam!

Pentru a mia oară mi-am dorit să am cui să povestesc despre problema mea cu băieții. De fapt, dacă îl puneam la socoteală și pe Loren, ar trebui să o numesc problema mea cu băieții și bărbatul. Mi-am frecat fruntea și apoi am încercat să-mi netezesc părul la loc pe spate.

Mda, chiar trebuia să iau o decizie și să-mi îndrept comportamentul.

1. Îmi plăcea Heath. Era chiar posibil să-l iubesc. Iar chestia cu pofta mea de a-i bea sângele era al naibii de excitantă, deși nu am voie să fac lucrul ăsta. Voiam s-o rup cu el? Nu. Ar trebui s-o rup cu el? Categorie.

2. Îmi plăcea Erik. Foarte mult chiar. E deștept și amuzant și un tip tare de treabă. Nu era rău nici faptul că era cel mai meseriaș novice din școală. Și, după cum spusese și el de o mulțime de ori, noi doi aveam foarte multe în comun. Voiam s-o rup cu el? Nu. Ar trebui s-o rup cu el? Hm, numai dacă aveam de gând să continui să-l înșel cu tipul numărul 1 și cu bărbatul numărul 3.

3. Îmi plăcea Loren. El se mișca într-o cu totul altă lume decât Erik și Heath. El era bărbat! Era vampir adult și avea toată puterea, bogăția și poziția pe care le implică asta. El știa chestii pe care eu abia începeam să le ghicesc. Nu mă mai simțisem cu nimeni cum mă simțeam cu el, ca o femeie adevărată. Voiam s-o rup cu el? Nu. Ar trebui s-o rup cu el? Încă nu, dar trebuia, la naiba!

Era, așadar, evident ce aveam de făcut. Trebuia să-i dau papucii lui Heath, de data asta pe bune, să continui să ies cu Erik și, dacă eram în toate mințile, nu care cumva să mai rămân vreodată singură cu Loren Blake.

În plus, cu toate rahaturile care mi se întâmplau, și anume că cea mai bună prietenă a mea devenise zombi, problema cu Afrodita, pe care niciun prieten de-al meu nu poate s-o suferi și sfârșitul groaznic al profesoarei Noian, chiar nu aveam nici timpul, nici energia necesare palpitațiilor din amor.

Ca să nu mai spun că nu aveam obiceiul să mă simt o târfuliță. Nu prea mă înnebuneam după sentimentul ăsta. Deși era un gen de viață care părea să atragă după sine bijuterii deloc de lepădat.

Așa că am luat o hotărâre, iar asta implica acțiune imediată. Mi-am deschis telefonul și i-am trimis un sms lui Heath: „Trebuie să vorbim”. Mi-a răspuns aproape instantaneu. Mai că i-am văzut zâmbetul sexy: „Da! Azi?”

Mi-am mușcat gânditoare buzele. Până să mă hotărâsc, am tras perdeaua groasă într-o parte și m-am uitat afară pe fereastră. Ziua era încă înnoată și rece. Bun așa! Asta însemna că erau puține șanse ca lumea să hoinărească pe afară, mai ales că se făcuse deja întuneric. Încercam să mă hotărâsc unde să ne întâlnim când telefonul mi-a bâzâit din nou: „Pot sa vin io la tine”

„NU”, i-am răspuns rapid. Asta mai lipsea, ca drăguțul de Heath, cel habarnamist și al naibii de Impregnat, să-și facă apariția în Casa Noptii. Dar unde puteam să mă întâlnesc cu el? Probabil că n-o să fie simplu să o tulesc în oraș după ce o profesoară de-a noastră fusese ucisă. Telefonul mi-a bâzâit iar. Am oftat.

„Unde?”

Rahat! Unde? Imediat mi-a trăsнит prin minte locul ideal. Am zâmbit și i-am răspuns.

„La Starbucks peste 1 oră”. „OK!”

Acum mai rămânea să mă gândesc cum să fac să-i dau cu adevărat papucii lui Heath. Sau măcar să văd cum să-l țin departe de mine până trecea efectul Impregnării. Dacă trecea. Dar eram convinsă că avea să treacă.

M-am dus chiaună la baie și m-am spălat cu apă rece pe față, în încercarea de a-mi alunga somnul. Ca să nu mă las descusută în legătură cu destinația mea, am azvârlit în geantă borcânelul cu pudră cu care trebuiau să-și dea novicii când părăseau incinta școlii și se amestecau cu localnicii. Chestia asta ne făcea să ne asemănăm cu oamenii de știință care fac investigații pe teren, încercând în același timp să treacă neobservați de populația băștinașă. Nu era nevoie să mă uit pe fereastră ca să știu cum era vremea. Părul meu lung și negru stătea în toate direcțiile azi, ceea ce însemna că era o vreme ploioasă și umedă. Am ales special haine șleampâte, oprindu-mă la un maiou negru, la hanoracul meu cam stupid cu Borg Invasion 4D și la blugii mei cei mai comozi. Am deschis ușa cu gândul că trebuie să mă abat pe la bucătărie, să iau o cutie de cola cu tone de zahăr și cafeină, dar am dat nas în nas cu Afrodita, care stătea în picioare în fața ușii cu mâna ridicată, gata să ciocăne.

— Bună, am salutat-o eu.

— Salut, mi-a răspuns ea și a privit pieziș pe holul pustiu.

— Intră. M-am dat într-o parte și am închis ușa în urma noastră. Dar să știi că mă grăbesc.

Mă întâlnesc cu cineva în afara campusului.

— Asta e unul dintre motivele pentru care sunt aici. Nu lasă pe nimeni să iasă din campus.

— Cine nu lasă?

— Vampirii și războinicii lor.

— Au sosit deja războinicii?

Afrodita a încuviințat din cap.

— Sunt o grămadă de Fii ai lui Erebus. O încântare pentru ochi, niște bucăți dementiale, dar chestia e că or să ne dea toate planurile peste cap.

— În sfârșit mi-am dat seama ce voia să spună.

— Ah! Rahat! Stevie Rae!

— De mâine rămâne fără sânge. Asta dacă n-a rămas deja fără. Cam tăbărâse pe pungile alea, a spus Afrodita cu o strâmbătură.

— Am s-o sun să-i spun să tragă de ele, dar va trebui să-i mai ducem altele, și asta cât de curând. Rahat! am repetat. Chiar nu pot să amân... ăă... Întâlnirea asta.

— Care va să zică s-a întors Heath?

— Poate, am spus și m-am încruntat la ea.

— Haide, mă, las-o moale, că ți se citește pe față. A ridicat din sprâncenele ei blonde perfect pensate. Bag mâna în foc că Erik nu e la curent cu „întâlnirea” asta.

Conștientă că Afrodita era fosta lui Erik și că, indiferent cât de apropiate păream să devenim, n-ar fi ratat șansa de a sări iar pe el, am ridicat indiferentă din umeri.

— Erik o să afle imediat ce mă întorc. Întâmplarea face că acum mă duc exact să mă despart de Heath. Nu că ar fi treaba ta!

— Lumea vorbește că este aproape imposibil să destrami o Impregnare, a comentat ea.

— Asta în cazul Impregnării vampirilor adulți. La novici e diferit. - Cel puțin așa speram eu. - Dar repet, nu e treaba ta!

— Da, bine. Nici o problemă. Dacă nu e treaba mea că ai decis să ieși din campus, atunci n-am de ce să-ți spun cum să ieși pe furiș.

— Afrodita, n-am timp de joacă.

— Bine, a spus ea și a dat să se întoarcă și să plece, dar i-am tăiat calea.

— Iar te porți ca o târâtură, i-am zis.

— Și tu cochetezi din nou cu limbajul vulgar, a remarcat ea.

Mi-am încrucișat brațele și am bătut din picior.

Afrodita și-a dat ochii peste cap.

— Mda, mă rog. Poți să ieși pe furiș dacă te duci la partea din zidul școlii aflată în apropierea grajdurilor, aia de lângă marginea pășunii. La capătul ei este o pădurice, iar un copac de acolo a fost crăpat în două de un fulger acum câțiva ani. E sprijinit de zid. Cum e crăpat, e ușor să te cațeri în el. Și nu e prea mare greutate să sari de pe zid.

Și cum fac să mă întorc în campus? E vreun copac și pe partea cealaltă?

Mi-a zâmbit diabolic.

— Nu, dar, ca din întâmplare și spre binele nostru, cineva a legat o sfoară de creanga copacului. Nu e greu să te cațeri la loc pe zid, dar îți faci manichiura varză.

— Bine, m-am prins. Acum trebuie să văd cum mai fac rost de sânge de la bucătărie. - Îmi spusese asta mai mult mie decât Afroditei. - Am timp la fix să mă întâlnesc cu Heath, să dau o fugă la Stevie Rae și să ajung la ritual.

— Ba ai mai puțin timp de atât. Neferet vrea să țină și ea un Ritual al Lunii Pline și vrea să fie toată lumea de față, m-a anunțat Afrodita.

— Pe toți sfinții! Credeam că Neferet nu ține ritualuri cu toată școala luna asta, din cauza vacanței de iarnă.

— Vacanța de iarnă a fost oficial întreruptă. Toți vampirii și novicii au primit ordin să revină imediat în școală. Iar „Pe toți sfinții!” nu este o înjurătură propriu-zisă.

N-am dat curs comentariului ei despre preferința mea pentru înjurăturile light.

— A fost întreruptă vacanța din cauza a ceea ce i s-a întâmplat profesoarei Noian?

Afrodita a încuviințat din cap.

— A fost cumplit, nu?

— Mda.

— Cum de n-ai vomitat?

Am dat stânjenită din umeri.

— Cred că eram prea șocată ca să vomit.

— Mi-aș dori să mi se fi întâmplat și mie la fel, mi-a mărturisit Afrodita.

Mi-am privit ceasul. Era aproape opt. O să trebuiască să bag viteză ca să mă pot întoarce la timp.

— Tre' să plec.

Mă lua cu leșin la stomac când mă gândeam că trebuia să iau sânge pe ascuns din bucătăria probabil înțesată de lume.

— Ține, a spus Afrodita și mi-a întins geanta de pânză pe care o avea pe umăr. Du-i asta lui Stevie Rae.

Geanta era plină de pungi cu sânge. Am clipit surprinsă.

— Cum ai făcut rost de astea?

— N-aveam somn și mi-am dat seama că vampirii or să cheme întăriri după chestia cu profesoara Noian, ceea ce presupunea că bucătăria avea să fie înțesată din nou. Așa că mi-am zis că ar fi bine să dau o fuguță și să ușurez frigiderul de rezervele de sânge cât mai puteam. Le-am ținut în frigiderul de la mine din cameră.

— Ai frigider în cameră!

Pe toți sfinții, ce mi-ar plăcea și mie să am frigider.

A rânjit la mine în stilul caracteristic și mi-a aruncat o privire disprețuitoare.

— Fiind din clasele mai mari, am anumite privilegii.

— Mersi. A fost tare drăguț din partea ta să faci rost de sânge pentru Stevie Rae.

Rânjetul ei s-a adâncit și mai mult.

— Uite care e treaba! Nu încercam să fiu drăguță. Pur și simplu, nu voiam s-o știu pe Stevie Rae spumegând și înfruptându-se din angajații alor mei. Cum spune mama, e greu să găsești muncitori de încredere la negru.

— Ești o bomboană, Afrodita.

— Rămâne între noi. M-a ocolit, a întredeschis ușa, s-a uitat furiș pe hol ca să se asigure că nu e nimeni afară, apoi m-a privit din nou. Vorbesc serios: rămâne între noi.

— Ne vedem la Ritualul Fiicelor întunericului. Nu uita!

— Spre nefericirea mea, n-am uitat. Și, spre nefericirea mea și mai mare, am să vin.
Apoi a ieșit în grabă din camera mea și s-a făcut nevăzută pe hol.
— Mari probleme! am mormăit eu ieșind din cameră și am luat-o în direcția opusă. Fata asta are mari probleme.

Capitolul 17

Erik avea să fie al naibii de supărat pe mine. Când am ieșit valvârtej din bucătărie cu cutia de cola în mână și cu geanta plină de pungi cu sânge, gemenele stăteau cocoțate pe scaunele lor preferate și căscau ochii la un DVD cu Omul-păianjen 3.

— La dracu', Z, cum te simți? m-a întrebat Shaunee, holbându-se speriată la mine.

— Am auzit de chestia cu tine și cu cotoroața... Erin s-a oprit și s-a corectat cu îndărătnicie, ăă, că tu și cu Afrodita ați dat peste profesoara Noian. Trebuie să fi fost îngrozitor.

— Da, a fost cam aiurea, m-am forțat eu să le zâmbesc încurajator, în loc să țâșnesc din cameră cum mă trăgea așa.

— Nu pot să cred că e adevărat, a declarat Erin.

— Așa e. Pare așa de ireal, a continuat Shaunee.

— Ba e foarte real. A murit, am spus eu cu solemnitate.

— Sigur te simți bine? m-a întrebat Shaunee.

— Ne îngrijorezi foarte tare pe toți, a adăugat Erin.

— N-am nimic. Jur.

Mi s-a pus un nod în gât. Shaunee, Erin, Damien și Erik erau cei mai buni prieteni ai mei și nu puteam să sufăr să-i mint, deși erau numai pe jumătate minciuni. În ultimele două luni, de când eram în Casa Noptii, ei deveniseră familia mea, așa că nu se prefăceau, chiar erau îngrijorați pentru mine. Pe când încercam să mă hotărâsc ce pot să le spun și ce nu, am avut o premoniție cumplită, care mi-a dat fiori. Dacă aflau toate lucrurile pe care le ascundeam și mă părăseau? Dacă încetau să mai fie familia mea? Simplul gând mi-a dat palpitații, m-a înspăimântat. Înainte să cedez, cuprinsă de frică, să le mărturisesc tot și să mă arunc la picioarele lor, implorându-i să înțeleagă și să nu se supere pe mine, am izbucnit:

— Trebuie să mă duc să mă întâlnesc cu Heath.

— Cu Heath? s-a mirat Shaunee.

— E fostul ei din specia umană, geamăno. Nu mai ții minte? i-a dat Erin detalii.

— A, da, bucata aia blondă pe care era s-o mănânce fantomele vampirilor acum două luni și care apoi era să fie omorât de omul ăla îngrozitor, ucigaș în serie, luna trecută, și-a amintit Shaunee.

— Știi, Z, ești tare dură cu foștii tăi prieteni, a spus Erin.

— Da, e nasol să fii în pielea lui, am adăugat și am luat-o ca din întâmplare spre ușă. Fetelor, trebuie s-o tai!

— Nu are nimeni voie să iasă din campus, a spus Erin.

— Știu, dar... ăă... - am ezitat, apoi m-am simțit ridicol. Nu puteam să le spun gemenelor despre Stevie Rae sau despre Loren, dar, pe bune, despre ceva așa de tipic adolescentin precum ieșitul pe furiș din școală puteam să le spun. - Știu o ieșire secretă.

— Bravo, Z! a spus Shaunee veselă. O să folosim la maxim calitățile tale speciale de a ieși pe furiș din școală în timpul examenelor finale din primăvară, când se presupune că trebuie să învățăm.

— Hai, fii serioasă, a zis Erin și și-a dat ochii peste cap. De parcă noi chiar ar trebui să învățăm. Mai ales că sunt reduceri de sfârșit de sezon la pantofi și e musai să dăm iama prin magazine. Apoi a ridicat din sprâncenele extrem de blonde și a adăugat: Ăă, Z! Ce-i spunem lui Făt-Frumos?

— Făt-Frumos?

— Prietenului tău, Erik Făt-Frumos Night, a completat Erin și mi-a aruncat o privire în care am citit că mă crede sărită de pe fix.

— Alo. Recepție, planeta Pământ către Zoey. Sigur te simți bine? m-a întrebat Shaunee.

— Da, da. Mă simt bine. Scuze. De ce trebuie să-i spunei ceva lui Erik?

— Pentru că ne-a spus să-ți zicem să-l suni în secunda în care te trezești naibii odată! E și el foarte îngrijorat din cauza ta, a spus Shaunee.

Bag mâna în foc că, dacă nu știe nimic de tine, în curând se înființează aici, a continuat Erin. Ooo, geamăno! A făcut ochii mari și a zâmbit sexy, cu buzele țuguiate. Crezi că Făt-Frumos le aduce cu el și pe cele două bucăți?

Shaunee și-a dat pe spate părul negru și des.

— E foarte posibil, geamăno. T.J. și Cole sunt prietenii lui, iar el este cam stresat în perioada asta.

— Că bine zici, geamăno. Și știm cu toții că, atunci când omul este stresat, prietenii trebuie să fie alături de el.

Perfect de acord una cu cealaltă, gemenele s-au întors spre mine.

— Hai, fugi și fă ce ai de făcut cu fostul, a hotărât Erin.

— Îhî, îți păzim noi spatele. Așteptăm să apară Erik, iar apoi îi spunem că ne e prea frică să stăm singure, sărăcuțele de noi, a mai spus Shaunee.

— Categorie avem nevoie să fim apărate, a zis și Erin. Asta înseamnă că va trebui să-și aducă și prietenii, o să ne cuibărim cu toții și o să așteptăm până vii tu de la „întâlnire”.

— Gata, așa rămâne. A, dar nu-i spunei că am plecat din campus, că poate îl apucă năbădăile. Scâlțați-o și voi că e posibil să mă fi dus să stau de vorbă cu Neferet sau ceva de genul ăsta.

— Vedem noi. Te acoperim. Dar, că tot veni vorba de ieșitul din campus, ești sigură că nu riști nimic? m-a întrebat Shaunee. N-o să-ți ascundem faptul că în momentul de față e cam înspăimântător pe aici.

— Mda, nu poți s-o rupi mai târziu cu prietenul tău din specia umană? De exemplu, după ce îl prind pe bolnavul care a decapitat-o și a crucificat-o pe profesoara Noian, a continuat Erin cu întrebările.

— Trebuie să fac asta acum. Știți, din cauza Impregnării, nu e tocmai ca o despărțire normală.

— E de coșmar, a adăugat Erin.

— E de coșmar coșmăresc, a încuviințat solemn Shaunee.

— Mda, și cu cât o amân mai mult, cu atât mai nasol o să fie. De exemplu, Heath tocmai s-a întors în oraș și deja mă înnebunește cu mesajele. - Gemenele m-au privit cu înțelegere. - Hai, pa! O să ajung la timp să mă schimb pentru ritualul lui Neferet.

M-am retras în viteză, iar gemenele au strigat „Pa! Pa!” în urma mea.

Ieșisem în grabă pe ușă când, deodată, m-am ciocnit de un soi de munte masculin. Niște mâini neînchipuit de puternice m-au oprit înainte să cad de pe scară. Mi-am înălțat privirea și mi-am tot înălțat-o, până mi-a poposit pe o față împietrită și de o frumusețe aspră. Am clipit de uimire. Aveam în fața mea un vampir adult, cu desenul colorat complet, în ciuda faptului că nu arăta cu mult mai matur decât mine. Dar, măiculiță, mare mai era!

— Ai grijă, puștoaico, a spus muntele îmbrăcat tot în negru. Apoi chipul lui împietrit a căpătat o altă formă. Sunteți Zoey Redbird.

— Mda, eu sunt Zoey.

M-a eliberat din strânsoare, s-a dat un pas înapoi și și-a dus pumnul la inimă într-un salut grăbit.

— Bucuros de întâlnire. E o plăcere s-o cunosc pe novicea pe care Nyx a înzestrat-o cu atâta dărnicie.

L-am salutat și eu la rândul meu, jenată și stingherită.

— Și eu mă bucur să te cunosc. Pe tine cum te cheamă?

— Darius, din Fiii lui Erebus, a spus el cu o plecăciune ceremonioasă, făcând din numele ăsta un titlu, nu doar o descriere.

— Ești unul dintre tipii care au fost chemați din cauză că profesoara Noian a fost ucisă? am

întrebat eu cu un tremur în glas, lucru pe care el l-a sesizat fără îndoială.

— Știți, a spus el, părând și mai tânăr, dar totuși incredibil de puternic, nu trebuie să vă îngrijorați. Noi, Fiii lui Erebus, vom ocroti școala lui Nyx până la ultima suflare.

Tonul pe care a spus asta mi-a dat fiori. Era enorm, musculos și extrem de serios. Nu-mi puteam închipui nimic sau pe nimeni în stare să treacă de el, darămite să-i răpună.

— Mm... mersi, m-am bâlbâit eu.

— Frații mei războinici sunt postați peste tot prin școală. Puteți să stați fără grijă, mică preoteasă, a spus el cu un zâmbet.

Mică preoteasă? Hai să fim serioși! Puștiul trebuie să se fi Transformat de curând.

— A, bine. Așa am să fac. Am luat-o în jos pe scări. Mă duc... ăăă... până la grajduri să-mi văd iapa, pe Persephone. Îmi pare bine că te-am cunoscut și mă bucur că ești aici, am adăugat, am dat ridicol din mână, iar apoi am luat-o în grabă spre grajduri. Pe când mă îndepărtam, i-am simțit privirea în urma mea.

Rahat! Nu era bine deloc. M-am întrebat ce naiba mă fac. Cum naiba aveam eu să mă furișez afară cu munții aștia de războinici băntuind peste tot, indiferent cât de tineri și de drăguți erau ei? Nu că ar fi contat cât de tânăr și de drăguț era el. De parcă eu aveam timp pentru încă un potențial prieten! Nici gând! Ca să nu mai spun că „drăgălășenia“ lui nu-i făcea mai puțin „muntos“. Doamne, eram varză și mă durea capul într-un hal...

Apoi în minte mi s-a insinuat glasul acela blând, care îmi spunea să mă gândesc... să fiu calmă...

Cuvintele s-au învolburat prin mintea mea agitată. Imediat am încetinit pasul. Am inspirat adânc, străduindu-mă să mă relaxez și să gândesc. Trebuia să fiu calmă... să fiu liniștită... să mă gândesc și...

Și dintr-odată m-am luminat. Știam ce aveam de făcut. Când am ajuns la umbra dintre următoarele două felinare, am ieșit liniștită de pe trotuar, ca și când m-aș fi hotărât să fac o plimbare printre stejarii seculari, numai că, odată ajunsă la primul copac, m-am oprit în umbra lui, am închis ochii și m-am concentrat. Apoi, ca și în trecut, am invocat liniștea și invizibilitatea, acoperindu-mă cu lințoliul muțeniei unui mormânt (am sperat că metafora asta se datora numai imaginației mele debordante, nu vreunei prevestiri îngrozitoare).

Nu scot niciun sunet... nimeni nu poate să mă vadă... nimeni nu poate să mă audă... sunt ca ceața... visele... spiritul...

Simțeam prezența Fiilor lui Erebus, dar nu m-am uitat împrejur. Nu voiam să mă las distrasă. În schimb, mi-am continuat ruga rostită în gând, preschimbată în vrajă, în magie. M-am mișcat ca un fuior de gând sau ca o taină neștiută de nimeni și ascunsă în pături de liniște și ceață, de negură și magie. Trupul mi-a fost cuprins de fiori. Mă simțeam de parcă aș fi plutit cu adevărat și, când am privit în jos la mine, am văzut doar o umbră ascunsă în ceață și-n beznă. „Cred că asta descria Bram Stoker în Dracula.“ în loc să mă sperie, gândul ăsta m-a ajutat să mă concentrez și mai tare și am simțit că devin și mai puțin materială. Plutind ca într-un vis, am găsit copacul fulgerat și m-am cățărat pe trunchiul lui crăpat, apoi pe creanga cea groasă care se sprijinea pe zid, de parcă aș fi fost un fulg.

Așa cum spusese Afrodita, o sfoară era legată zdravăn de o ramificație a crengii, încolăcită ca un șarpe aflat la pândă. Cu mișcări tăcute, ca într-un vis, am aruncat capătul peste zid. Apoi, urmând instinctul care-mi izvora din adâncul sufletului și mi se răspândea prin tot trupul, mi-am înălțat brațele și am șoptit:

— Veniți la mine, aer și spirit! Asemenea negurii nopții, purtați-mă pe pământ.

Nu a fost nevoie să sar de pe zid. Vântul mi s-a învârtit împrejur, delicat ca mângâierea unei brize, luându-mi pe sus corpul care devenise imaterial, asemenea spiritului, și m-a purtat prin aer pe distanța celor șase metri care mă despărteau de solul acoperit cu iarbă de pe partea cealaltă a zidului. Preț de o clipă, încântarea care m-a invadat m-a făcut să uit de profesoara ucisă, de problemele cu băieții și în general de stresul din viața mea. Cu brațele încă în sus, am plutit prin aer,

dezmiertată de atingerea vântului și de forța pe care o simțeam pe pielea mea înrourată și străvezie. Mă simțeam de parcă mă contopisem cu noaptea. Abia atingând pământul, am luat-o pe cărarea ierboasă până la trotuarul care mergea de-a lungul străzii Utica pe scurta distanță până la Utica Square. Mă simțeam atât de bine, încât aproape că am uitat să mă opresc și să-mi ascund desenele de pe față cu machiaj. M-am oprit fără chef și am pescuit pudra și oglinda din geanta de pânză. Imaginea din oglindă mi-a tăiat răsufarea. Scânteiam. Pielea îmi licărea sedefie, ca un miraj, iar părul meu negru plutea ușor împrejur, pe aripile unei brize închinată numai mie. Nu păream umană, dar nici vampir. Arătam ca o ființă nouă, zămislită de noapte și binecuvântată de elemente.

Ce spusese Loren despre mine în bibliotecă? Parcă ceva de genul că eu eram o zeiță printre semizeii. Felul în care arătam în momentul ăsta m-a făcut să cred că poate are dreptate. M-a înfiorat puterea pe care am simțit-o, iar părul mi s-a săltat de pe umăr. Jur că îmi simțeam desenele de pe gât și de pe spate arzându-mi delicios. Poate că Loren avusese dreptate în multe privințe, de exemplu, când afirmase că eram părtași unei iubiri care nu se putea săvârși. Poate că, după ce-i spuneam lui Heath că nu ne mai putem vedea, ar trebui să mă îndepărtez și de Erik. Gândul de a-l părăsi pe Erik mi-a tăiat respirația, dar era de așteptat. Nu eram lipsită de inimă, chiar îmi plăcea tipul ăsta. Dar nu demonstrase oare moartea profesoarei Noian că nu știi niciodată ce se poate întâmpla? Că viața, chiar și cea a vampirilor, putea fi foarte scurtă? Poate că ar trebui să fiu cu Loren, poate că așa era normal să fie. Am continuat să-mi scrutez reflexia magică.

În fond, eu nu eram ca alți novici. Trebuia să accept acest lucru, să încetez să mă împotrivesc lui sau să mă simt ca o ciudată din pricina asta.

Și dacă nu eram ca alți novici, atunci nu era logic că trebuia să fiu cu cineva deosebit, cineva la care alte novice nu au acces?

Bine, dar Erik ține la mine și țin și eu la el. Nu sunt corectă cu Erik..., nici cu Heath... Loren e bărbat în toată firea... ar trebui să fie profesorul meu... așadar, poate că nu se cade să umblăm împreună pe furiș...

N-am luat în seamă gândurile pline de vinovăție pe care mi le șoptea conștiința. Le-am poruncit în tăcere vântului, ceței și beznei învăluitoare să se ridice, ca să mă pot întrupa cu totul și să-mi maschez desenele complicate. Apoi mi-am înălțat bărbia, am scos pieptul înainte și am luat-o în jos pe trotuar spre Utica Square, spre Starbucks și spre Heath, nesigură încă de ceea ce urma să fac eu acolo, mama ei de treabă!

Am rămas pe partea cufundată în beznă a străzii, unde erau foarte puține felinare, și am mers încet, încercând să mă hotărâsc ce să-i spun lui Heath ca să-i fac să înțeleagă că nu ne mai putem vedea. Străbătusem mai puțin de jumătatea distanței până la Utica Square când l-am văzut venind spre mine. De fapt, mai întâi l-am simțit; era ca o mâncărime pe sub piele la care nu ajungeam să mă scarpin. Sau ca un imbold nedefinit de a-mi continua drumul, în căutarea a ceva ce știam că-mi doresc, dar nu știam cum să obțin. Apoi imboldul a început să se contureze, a trecut de la necesar, dar greu de definit la imperios. Apoi l-am zărit pe Heath. Venea spre mine. Ne-am văzut unul pe celălalt în același timp. Mergea pe partea opusă a străzii și ajunsese chiar sub un felinar. I-am văzut un licăr în ochi și un zâmbet luminându-i fața. A luat-o iute din loc și a traversat strada. Am remarcat că nu s-a asigurat și m-am bucurat că vremea asta de rahat redusese traficul, pentru că altfel putea să fie strivit de vreo mașină.

M-a cuprins cu brațele, iar respirația lui m-a gădilat în ureche atunci când m-a îmbrățișat.

— Zoey! Iubito, ce dor mi-a fost de tine!

M-a enervat că trupul meu a reacționat imediat la prezența lui. Mirosul lui îmi amintea de acasă, o variantă sexy și deliciosă a ei, dar totuși acasă. M-am depărtat înainte să mă topesc neajutorată în brațele lui, conștientă dintr-odată cât de întunecoasă, de retrasă și de intimă chiar era zona asta cufundată în beznă de pe trotuar.

— Heath, era vorba să mă aștepți la Starbucks.

— Exact, pe terasa care avea să fie înșesată de cafegii și absolut deloc intimă.

A ridicat din umeri și a zâmbit larg.

— Te-am așteptat acolo, dar apoi am simțit că vii și n-am putut să mai stau. Ochii lui căprui au licărit adorabil, mâna lui mi-a mângâiat obrazul și apoi a adăugat: Suntem Impregnați, mai ții

minte? Suntem făcuți unul pentru celălalt, iubito.

Am făcut - nu fără efort - un pas mic înapoi, ca să nu mai fie atât de aproape de mine.

— Despre asta vreau să vorbesc cu tine. Hai înapoi la Starbucks, luăm câte ceva de băut și stăm de vorbă.

În public. Acolo unde nu mai sunt tentată să-l trag de pe trotuar, să-i duc pe o alee și să-mi afund dinții în gâtul lui cel dulce și...

— Nu putem, a spus el cu un rânjet.

— Nu?

Am clătinat din cap și am încercat să scap de scena asta semiobscenă, hai, bine, poate că nu era chiar „semi“, care începuse să se deruleze în mintea mea murdară.

— Nu putem, pen' că tocmai în noaptea asta s-au hotărât să se ducă la Starbucks Kayla și plutonul de panarame.

— Plutonul de panarame?

— Da, așa le zicem eu cu Josh și cu Travis Kaylei, lui Whitney, Lindsey, Chelsea și Paige.

— Îhh! De când a început Kayla să umble cu târfele alea nesuferite?

— De când ai fost tu însemnată.

Mi-am mijit ochii la el.

— Și de ce ar fi ales Kayla și noua ei gașcă tocmai noaptea asta ca să meargă la Starbucks? Și de ce fix la Starbucks ăsta de aici în loc de ăla din Broken Arrow, care este mult mai aproape de casele lor?

Heath a ridicat brațele, de parcă s-ar fi predat.

— N-am făcut-o special!

— Ce anume, Heath?

Doamne, ce dobitoc putea să fie băiatul ăsta uneori!

— Nu știam că ele or să iasă din magazinul Gap exact când eu parcam în față la Starbucks. Le-am văzut abia după ce m-au văzut ele, iar atunci era prea târziu.

— Carevasăzică, așa se explică pofta lor bruscă de cafeină. Mă miră că nu te-au urmărit până aici.

Da, știu, ideea era să o rup cu el, dar tot mă deranja la maxim că don'șoara Kayla îi dădea târcoale.

— Nu vrei să le vezi, nu?

— „Nu“ e puțin spus, „nici prin gând nu-mi trece“ ar fi mai exact, i-am răspuns.

— Mă gândeam eu. Păi, atunci, ce-ar fi să te conduc la școală? S-a apropiat de mine. Mi-aduc aminte cum am stat noi de vorbă acum câteva luni. Mi-a plăcut.

Îmi aminteam și eu. Îmi aminteam în special că fusese prima oară când gustasem din sângele lui. M-am înfiorat, dar apoi m-am stăpânit. Trebuia neapărat să încerc să înțeleg cum stătea treaba cu pofta asta a mea de sânge.

— Heath, i-am spus cu fermitate. Nu poți să vii cu mine la școală. Nu te-ai uitat la știri? Un idiot din specia umană a omorât un vampir, iar acum școala e ca o tabără militară. A trebuit să ies pe furiș ca să ne vedem, dar nu pot să stau mult.

— A, da, am auzit. M-a prins de mână. Te simți bine? O cunoșteai pe femeia vampir care a fost omorâtă?

— Da, o cunoșteam. Era profesoara mea de artă teatrală. Dar nu mă simt bine. ăsta e unul dintre motivele pentru care trebuie să vorbesc cu tine. M-am hotărât. Haide! Hai s-o scurtăm pe strada asta și să mergem în parcul Woodward. Putem să stăm acolo de vorbă. În plus, era un loc public, în buricul târgului, așa că nu avea cum să fie prea intim. Cel puțin, așa speram.

— De acord, a spus Heath vesel.

A refuzat să-mi dea drumul la mână, așa că am luat-o pe străduță alături unul de celălalt, așa cum eram încă din școala primară. Merseserăm numai câțiva pași când vocea lui m-a smuls din încercarea mea de a ignora faptul că încheietura lui era lipită de a mea, iar pulsul nostru bătea la unison.

— Zo, ce s-a întâmplat acolo, în tuneluri?

I-am aruncat o privire piezișă și pătrunzătoare.

— Ce-ți amintești?

— Îmi amintesc că era întuneric și că erai tu acolo.

— Ce vrei să spui?

— Nu mai țin minte cum am ajuns acolo, dar îmi aduc aminte de niște colți și de niște ochi roșii, licăritori. M-a strâns de mână. Și nu mă refer la colții tăi, Zo. Pe lângă asta ochii tăi nu licăresc, ai tăi strălucesc.

— Serios?

— Absolut. Mai ales când îmi bei sângele. Încetinise, așa că stăteam aproape nemișcați atunci când mi-a dus mâna la buze și mi-a sărutat-o. E al naibii de bine când bei din mine, nu?

Vocea lui Heath devenise adâncă și ușor răgușită, iar buzele lui ardeau ca para focului pe pielea mea. Mi-a venit să mă aplec, să mă pierd în el, să-mi împlânt dinții în carnea lui și să...

Capitolul 18

— Alo, Heath! M-am străduit ca dorința care îmi pâlpâia în tot corpul să se transforme în iritare. Să revenim la tuneluri. Te-am întrebat ce-ți amintești.

— A, da, a spus el cu un zâmbet larg și sexy. Nu-mi amintesc mare lucru, de-aia te-am întrebat pe tine. Țin minte colți, gheare, ochi și chestii de genul ăsta, iar apoi ai apărut tu. E ca într-un coșmar. Hm, mai puțin partea cu tine. Asta e meseriașă. Auzi, Z, m-ai salvat?

Mi-am dat ochii peste cap și am pornit din nou, târându-l după mine.

— Da, tăntălăule, te-am salvat.

— De la ce?

— Dumnezeule, tu chiar nu citești ziarele? A scris pe pagina a doua.

Era un articol drăguț, dar romanțat, în care era prezentată declarația ofițerului de poliție Marx, scurtă și în mare parte falsă.

— Mda, dar nu spunea cine știe ce. Ce s-a întâmplat de fapt?

Mi-am mușcat buzele, gândind intens. Nu-și amintea mai nimic despre Stevie Rae și gașca ei de zombi. Era evident că blocajul mental pe care i-l provocase Neferet își făcea bine treaba. Dintr-odată mi-am dat seama că lucrurile trebuiau să rămână așa. Cu cât știa mai puțin despre cele întâmplate, cu atât scădeau șansele ca Neferet să se mai gândească la el și să-i zăpăcească pentru a treia oară creierul, chestie care nu avea cum să-i facă bine. În plus, băiatul trebuia să-și vadă de viața lui. De viața lui de om și să renunțe la obsesia pentru mine și pentru chestiile vampirești.

— Nu mai mult decât au spus ziarele. Habar n-am cine era tipul, cred că vreun boschetar sărit de pe fix. Același tip care i-a omorât pe Chris și pe Brad. Te-am găsit și mi-am folosit puterea pe care o am asupra elementelor ca să te smulg din ghearele lui, dar erai destul de zguduit. Te... ăă... tăiase. Probabil de-aia ai amintiri așa de ciudate, asta când îți amintești ceva. Era rândul meu să ridic din umeri. Să fiu în locul tău, nu mi-aș face griji în privința asta și nici nu mi-aș bate prea mult capul. Nu e cine știe ce, pe bune.

A dat să spună ceva, dar ajunseserăm la intrarea din spatele parcului și am arătat spre o bancă de lângă primul copac mai mare.

— Ce-ar fi să stăm acolo?

— Cum vrei tu, Zo.

Și-a azvârlit brațul în jurul meu și am luat-o spre bancă.

În timp ce ne așezam, am reușit să mă strecur de sub brațul lui și să mă întorc spre el în așa fel încât genunchii mei să fie ca un soi de barieră în calea lui, în cazul în care voia să se apropie de mine. Am tras adânc aer în piept și m-am forțat să îl privesc pe Heath în ochi.

„Pot s-o fac. Pot s-o fac.“

— Heath, nu putem să ne mai vedem.

Fruntea i s-a încrețit, ca și cum ar fi încercat să găsească răspunsul la o problemă dificilă de matematică.

— De ce spui asta, Zo? Bineînțeles că putem.

— Ba nu. Nu e bine pentru tine. Trebuie să ne despărțim.- Când a început să protesteze, am continuat în grabă: Știu că pare inimaginabil, dar e doar din cauza Impregnării, Heath. Serios. Am citit despre asta. Dacă nu ne mai vedem, Impregnarea o să dispară cu vremea. - Nu era tocmai așa. Acolo scria că uneori Impregnarea dispare datorită lipsei de contact. Ei, bine, eu speram că acel „uneori” era chiar de data asta. - O să fie bine! O să mă uiți și o să redevii normal.

În timp ce vorbeam, expresia de pe chipul lui Heath devenise din ce în ce mai serioasă, iar trupul lui era ca o stană de piatră. Știam asta pentru că îi simțeam bătăile inimii, și chiar și acestea încetiniseră. Atunci când a vorbit, mi-a părut bătrân, foarte bătrân. De parcă ar fi trăit o mie de ani și știa lucruri pe care eu puteam doar să le ghicesc.

— N-am să te uit. Nici după ce mor. Sunt normal, să știi! Să te iubesc pe tine e normal pentru mine, crede-mă!

— Nu mă iubești. Pur și simplu ești Impregnat de mine, i-am spus.

— Un drac! a strigat el. Nu-mi spune tu că nu te iubesc. Te iubesc de la nouă ani. Chestia asta cu Impregnarea este doar o altă parte din ceea ce se întâmplă între noi încă din copilărie.

— Chestia cu Impregnarea trebuie să înceteze, i-am spus calmă și l-am privit în ochi.

— De ce? Doar ți-am zis că e un lucru bun pentru mine. Și tu știi foarte bine că suntem făcuți unul pentru celălalt, Zo. Trebuie să crezi în noi.

M-a privit cu ochi rugători și am simțit cum mi se pune un nod în gât. Avea dreptate în atât de multe privințe... Eram împreună de atâta timp... și probabil că, dacă n-aș fi fost însemnată, am fi mers împreună la facultate, apoi ne-am fi căsătorit după absolvire. Am fi avut copii, am fi locuit la periferie și ne-am fi luat un câțel. Ne-am mai fi ciondănit din când în când, în general din cauza obsesiei lui pentru sport, și ne-am fi împăcat când îmi aducea flori și ursuleți de jucărie, așa cum făcea din adolescență.

Dar fusesem însemnată, iar viața mea de dinainte se sfârșise în ziua în care se născuse noua Zoey. Cu cât meditam mai mult, cu atât realizez că asta trebuia să fac, să mă despart de Heath. Alături de mine, el n-ar putea să fie niciodată mai mult decât slujitorul meu Renfield, iar drăguțul de Heath, iubirea mea din copilărie, merita ceva mai mult de atât. Am înțeles ce aveam de făcut și cum trebuia să procedez.

— Heath, adevărul este că e la fel de rău pentru tine ca și pentru mine, am mărturisit eu cu o voce distantă și lipsită de emoție. Nu mai suntem făcuți unul pentru celălalt. Acum am un prieten. Un prieten adevărat, care este ca mine, nu o ființă umană. Pe el îl vreau acum.

Nu eram sigură dacă vorbeam despre Erik sau despre Loren, dar eram sigură de suferința care i-a întunecat privirea lui Heath.

— Dacă trebuie să te împart cu cineva, să știi că am s-o fac. Vocea lui era abia șoptită și și-a abătut privirea într-o parte, de parcă ar fi fost prea jenat să mă privească în ochi. Am să fac orice să nu te pierd.

S-a rupt ceva în mine, dar l-am batjocorit.

— Tu te auzi ce spui? Ești jalnic. Tu știi cum sunt bărbații vampiri?

— Nu. Vocea lui a devenit mai puternică și m-a privit din nou. Nu, nu știu cum sunt. Sunt sigur că pot să facă tot felul de chestii meseriașe. Probabil că sunt mari și tari și tot ce vrei tu. Dar eu știu că e un lucru pe care ei nu pot să-l facă. Ei nu pot să facă asta.

Cu o mișcare atât de rapidă încât nici n-am apucat să-mi dau seama ce face, Heath a scos o lamă din buzunarul blugilor și și-a făcut o creștătură lungă și adâncă pe gât. Am știut imediat că nu atinsese nici o arteră sau ceva de genul ăsta. Tăietura asta nu avea să-i pună viața în pericol, dar din ea îi curgeau șiroaie de sânge fierbinte, dulce, pe gât și pe umăr. Și era sângele lui Heath! O mireasmă pe care fusesem Impregnată s-o doresc mai mult decât pe oricare alta. Dulceața lui m-a învăluit, dezmierdându-mi pielea cu o stăruință arzătoare.

Nu m-am putut abține și m-am aplecat înainte. Heath a dat capul într-o parte și și-a întins gâtul, lăsând la vedere rana frumoasă și scânteietoare.

— Alungă durerea, Zoey, de dragul amândurora. Bea din mine și potolește-mi arșița înainte să devină insuportabilă.

Durerea. Carevasăzică, îi provocam durere. Citisem despre asta în manualul de sociologie vampirească avansată. Acolo scria despre pericolul pe care îl implica Impregnarea și despre felul în care legătura cauzată de sânge poate deveni atât de strânsă, încât faptul că nu bei din ființa umană chiar îi poate provoca durere.

„Hai să beau de la el... numai de data asta... ca să nu-i mai doară...”

M-am aplecat și mai mult și mi-am odihnit capul pe umărul lui. Când limba mea l-a atins și i-a lins dâra roșie și lunecoasă de pe gât, corpul meu tremura.

— Mm, așa, Zoey! a gemut el. O răcorești. Așa, apropie-te, iubito! Mai bea!

Și-a prins mâna pumn în părul meu și mi-a apăsat gura de gâtul lui, iar eu am băut din el. Sângele lui a stârnit o explozie în mine. Nu doar în gură, ci în tot corpul. Citisem totul despre cauzele reacției fiziologice care are loc între o ființă umană și un vampir și cum era ea posibilă atunci când pofta de sânge îi mistuie. Era simplu. Era un dar pe care îl primiserăm de la Nyx, pentru ca amândoi să simțim plăcere în timpul unui act brutal și, în alte condiții, provocator de moarte. Însă cuvintele serbede înșirate pe pagina unui manual lipsit de viață nu descriau nici pe departe ce se petrecea în corpurile noastre în timp ce eu beam din gâtul însângerat al lui Heath. L-am încălecat și mi-am apăsat partea cea mai intimă de tăria lui. Și-a coborât mâinile din părul meu, m-a prins de șolduri și m-a tras ritmic spre el, în timp ce gemea și găfâia, și-mi șoptea să nu mă opresc. Nici nu voiam să mă opresc. Nu voiam să mă opresc niciodată. Corpul îmi ardea, așa cum arsese și al lui, numai că durerea mea era dulce, fierbinte și delicioasă. Știam că Heath avea dreptate. Eu și Erik ne asemănăm și țineam la el. Loren era un bărbat adevărat, puternic și incredibil de misterios. Însă niciunul dintre ei nu-mi putea oferi asta. Niciunul dintre ei nu mă putea face să mă simt așa... să vreau cu atâta pasiune... să-mi doresc atât de mult să fac dragoste...

— Așa, curvă! Călărește-l! Dă-i să zacă!

— Albu' ăsta n-are ce-ți trebuie ție! Îți dau eu ceva, să simți până în măduvă!

Lui Heath i s-au încordat mâinile pe șoldurile mele și a dat să mă ferească de vocile pline de dispreț, ca să mă poată proteja, dar în momentul ăla m-a cuprins o furie oarbă. Era un sentiment imposibil de ignorat, iar reacția mea a fost instantanee. Mi-am desprins fața de pe gâtul lui și mi-am înălțat-o. Doi tipi de culoare se aflau la câțiva metri de noi și se apropiau. Purtau pantalonii ăia cu turul în vine, de mai mare râsul, și gecile alea cretine și imense din puf, iar când mi-am arătat colții la ei și am sâșâit, disprețul de pe fața lor s-a transformat în neîncredere amestecată cu uimire.

— Plecați de aici că vă omor, am mârâit la ei cu o voce atât de puternică, încât aproape că nu mi-am recunoscut-o.

— E o curvă d-aia care suge sângele, a spus cel mai scund dintre cei doi.

Tipul celălalt a râs disprețuitor.

— N-ai să vezi, curva asta n-are desen. Da' dacă vrea ceva de supt, îi dau eu...

— Mda, tu primu' și apoi io. Prostu' ei poa' să se uite și el să vadă cum se face.

Au râs răutăcios și au pornit iar spre noi.

Încă așezată călare peste Heath, am ridicat o mână deasupra capului. Cu dosul palmei celeilalte mi-am șters de pe frunte și de pe față machiajul care îmi ascundea identitatea. Asta i-a făcut să se oprească brusc. Apoi mi-am ridicat amândouă mâinile deasupra capului. Mi-a fost foarte simplu să mă concentrez. Încărcată cum eram cu sângele proaspăt al lui Heath, mă simțeam puternică, plină de vigoare și foarte... foarte deranjată.

— Vântule, vino la mine, am poruncit eu.

Briza care s-a agitat neliniștită împrejurul meu mi-a ridicat părul.

— Suflă-i naibii departe de aici!

Mi-am întins brațele spre ei, lăsându-mi mânia să explodeze împreună cu vorbele pe care le rostisem. Vântul s-a supus pe dată, lovindu-i cu atâta forță, încât i-a măturat pe cei doi, care țipau și înjurau, și i-a aruncat departe de mine. Am privit cu un soi de fascinație detașată cum vântul i-a azvârlit în mijlocul străzii 21.

Nici n-am tresărit când i-a lovit camionul.

— Zoey, ce-ai făcut?

Mi-am coborât privirea spre Heath. Gâtul îi sângera încă, era palid la față, iar în ochii căscați

i se citea uluiala.

— Voiau să-ți facă rău.

Acum, că îmi exteriorizasem mânia, mă simțeam ciudat, amorțită și confuză.

— I-ai omorât? m-a întrebat el cu o voce care suna ciudat, speriată și acuzatoare.

M-am încruntat la el.

— Nu. Eu n-am făcut decât să-i îndepărtez, iar de restul s-a ocupat camionul. Și poate că nici nu au murit. Mi-am aruncat din nou privirea spre drum. Camionul se oprise cu scârțâit de roți. Se mai opriseră și alte mașini și auzeam oameni țipând.

— Iar spitalul Saint John e la mai puțin de doi kilometri. Se auzea deja șuierat de sirene. -
Vezi, deja vine salvarea. N-or să pățească nimic.

Heath m-a împins din poală și s-a îndepărtat iute de mine, apăsându-și mâneca puloverului pe tăietura de pe gât.

— Pleacă! în curând o să colcăie de poliști pe aici. Nu trebuie să te găsească aici.

— Heath? Mi-am ridicat mâna spre el, dar am lăsat-o jos când s-a îndepărtat de mine tresărind. Amorțea mi se ducea și începusem să tremur. Dumnezeule, ce făcusem? Te temi de mine?

A întins ușor mâna spre mine, m-a luat de mână și m-a tras aproape de el, ca să mă poată cuprinde cu brațul.

— Nu mă tem de tine. Mă tem pentru tine. Dacă lumea află câte poți tu să faci, nu... știi ce s-ar putea întâmpla. S-a dat un pic pe spate, fără să-și ia brațul din jurul meu, dar privindu-mă în ochi. Te transformi, Zoey. Și nu știi în ce.

Mi s-au umplut ochii de lacrimi.

— Devin vampir, Heath. În asta mă Transform.

Mi-a atins obrazul și apoi mi-a șters cu degetul mare și restul machiajului, așa încât Semnul mi se vedea acum complet. Heath s-a aplecat să-mi sărute semiluna de pe frunte.

— Nu mă deranjează că devii vampir, Zo. Dar vreau să ții minte și că ești încă Zoey, Zoey a mea. Iar Zoey a mea nu este rea.

— Nu puteam să-i las să-ți facă rău, am șoptit, tremurând de-a binelea acum, când îmi dădeam seama cât de rece și de îngrozitoare fusesem. „E posibil ca din cauza mea să fi murit doi oameni.”

— Zo, uită-te la mine! Heath m-a prins de bărbie și m-a făcut să-i privesc în ochi. Am aproape un metru optzeci și cinci. Sunt quarterback titular la o școală de fotbal bine cotate. Universitatea din Oklahoma îmi oferă o bursă pentru fotbal finanțată în totalitate. Vrei, te rog, să nu uiți că pot să-mi port singur de grijă? - Mi-a dat drumul la bărbie și m-a atins din nou pe obraz. Vocea lui era așa de serioasă, de om matur, încât mi-a amintit dintr-odată de tatăl lui. - Cât am fost plecat cu ai mei am citit câte ceva despre zeita ta vampir, Nyx. Zo, s-au scris o mulțime de lucruri despre vampiri, dar n-am găsit pe niciăieri cum că zeita ta ar fi rea. Cred că ar fi bine să nu uiți lucrul ăsta. Nyx ți-a dat o mulțime de puteri și nu cred că i-ar plăcea ca tu să le folosești cu rea intenție. Ochii lui au rătăcit peste umărul meu, spre drumul îndepărtat și scena îngrozitoare care se derula acolo. N-ar trebui să fii rea, Zo. Indiferent de situație.

— Când ai devenit atât de matur?

Mi-a zâmbit.

— Acum două luni. Heath m-a sărutat ușor pe buze și apoi s-a ridicat și m-a tras și pe mine în sus. Trebuie să pleci de aici. Eu am să mă întorc pe unde am venit. Cred că tu ar fi bine s-o scurtezi prin grădinile de trandafiri și să te întorci la școală. Dacă tipii ăia n-au murit, au să vorbească și n-o să fie prea bine pentru Casa Noptii.

Am încuviințat din cap.

— Bine. Mă duc înapoi la școală. Apoi am oftat. Ideea era să mă despart de tine.

Zâmbetul lui a devenit și mai larg.

— Asta n-o să se întâmple, Zo. Suntem făcuți unul pentru celălalt, iubito! M-a sărutat apăsând și m-a împins ușor spre Grădina de trandafiri din Tulsa, care mărginea parcul Woodward. Sună-mă și ne întâlnim săptămâna viitoare. Bine?

— Bine, am mormăit.

A început să se îndepărteze cu spatele, ca să mă poată privi plecând. M-am întors și am luat-o spre grădina de trandafiri. Ca și când aș fi făcut asta de zeci de ani, am chemat imediat la mine ceața, noaptea, magia și întunericul, să vină și să mă învăluie.

— Mamă! Ce tare, Zo! I-am auzit strigându-mi din spate. Te iubesc, draga mea!

— Și eu te iubesc, Heath.

Nu m-am întors, dar mi-am lăsat șoapta purtată de vânt și m-am concentrat să-mi ajungă glasul până la el.

Capitolul 19

Mda, chiar o dădusem în bară. Nu numai că nu mă despărțisem de Heath, dar probabil că din cauza mea Impregnarea noastră devenise și mai puternică. Pe lângă asta, e posibil să fi cauzat moartea a doi oameni. M-am cutremurat cuprinsă de greață. Ce naiba mi se întâmplase? Îi băusem sângele lui Heath și mă distrasem de minune cu el (Doamne, ce panaramă deveneam), iar apoi tipii ăia doi începuseră să se ia de noi și dintr-odată am luat-o razna și m-am transformat din Zoey cea normală într-o ucigașă sărită de pe fix. Asta se întâmplase? Oare vampirii o luau razna atunci când ființa umană pe care o Impregnaseră era amenințată?

Mi-am adus aminte cât de tare mă enervasem acolo, în tuneluri, când „prieteni” lui Stevie Rae - nu că ea chiar ar fi prietenă cu zombii ăia dezgustători - îl atacaseră pe Heath. Devenisem violentă, dar acolo nu simțisem o pornire chiar așa de puternică să-i mătur de pe fața pământului! Numai când mă gândeam cât de mândioasă fusesem atunci când cei doi bărbați o luaseră spre noi - de fapt, spre Heath, ca să se ia de noi, de fapt, de Heath -, începeau să-mi tremure mâinile.

E limpede că erau mai multe chestii legate de vampiri despre care nu știam nimic. Ce naiba, că doar luasem notițe și memorasem câteva ceva din capitolul despre Impregnare și pofta de sânge, dar acum începeam să înțeleg că erau o grămadă de lucruri pe care manualul ăla menit, chipurile, să te învețe chestii, le omitea. Ce-mi trebuia mie era un vampir adult. Din fericire, cunoșteam unul despre care știam că s-ar fi oferit cu mare drag să-mi fie profesor.

Sunt sigură că m-ar fi învățat cu dragă inimă o grămadă de alte lucruri.

M-am gândit la ele, lucru ușor de făcut acum când eram încărcată de sângele delicios și ademenitor al lui Heath. Corpul meu era cuprins încă de căldură, de forță și de senzații despre care eram conștientă că nu știu nimic, dar din care tânjeam să mă înfrupt și mai mult. Mult mai mult.

Nu puteam nega faptul că între mine și Loren era ceva. Ceva diferit de ceea ce era între mine și Heath, și chiar și mai diferit de ceea ce era între mine și Erik. Rahat! Mi se întâmplau prea multe.

Pur și simplu am plutit până la apartamentul amenajat în garajul părinților Afroditei, într-un soi de aură încărcată de hormoni, de putere, dar și de confuzie, și eram așa de distrasă de, hm, sex, încât nici nu m-am mai gândit la faptul că eram doar o ceață amestecată cu întuneric până n-am ajuns în sufrageria apartamentului și am văzut-o pe Stevie Rae căscând gura la ecranul televizorului cu niște ochi umezi și injectați și trăgându-și nasul. Am aruncat un ochi la televizor și mi-am dat seama că se uita la filmul săptămânii pe canalul Lifetime.

Părea să fie cel cu femeia aia care știa că o să moară de o boală îngrozitoare și care trebuia să se lupte cu timpul și cu pauzele pentru reclame ca să găsească o nouă familie pentru miile ei de copii exagerat de zglobii.

— Ce film deprimant, am comentat eu.

Stevie Rae a întors instantaneu capul și a țâșnit în spatele canapelei, unde și-a luat o poziție de atac animalică, sâsâind și mârâind la mine.

— Ah, rahat! Am alungat imediat întunericul și toate cele și am redevenit eu, cea materială și vizibilă. Scuză-mă, Stevie Rae. Uitasem că „bremstokăream”.

M-a privit din spatele canapelei, cu ochii lucitori și cu colții la vedere, dar nu mai sâsâia.

— Gata, liniștește-te, sunt eu. Am ridicat geanta de pânză și am agitat-o astfel încât sângele să pleoscăie scârbos. Mâncare la domiciliu.

S-a ridicat și și-a mijit ochii la mine.

— Să nu mai faci așa.

Am ridicat din sprâncene la ea.

— Să nu mai fac ce? Să nu-ți mai aduc sânge sau să nu mă mai transform în ceață și întuneric?

Stevie Rae mi-a smuls geanta pe care o agitam spre ea.

— Să nu mai vii pe furiș. Poate fi periculos.

Am oftat și m-am așezat pe canapea, încercând să ignor faptul că dădea deja pe gât prima pungă de sânge.

— La cât de nasoală e viața mea în prezent, chiar îmi faci o favoare dacă mă mănânci.

— Daa, pun pariu! Încă mai țin minte ce greu e să fii viu. Probleme peste probleme, cu băieții, cu ce să te îmbraci la școală... E îngrozitor, nu se compară cu problemele pe care le ai când ești mort și apoi devii zombi, dar în general te simți ca un mort.

Stevie Rae mi-a vorbit pe un ton rece și sarcastic, total diferit de felul în care vorbea ea de regulă, chestie care m-a scos rău din pepeni. Adică eu nu aveam voie să fiu stresată doar pentru că nu eram moartă? Sau zombi, mă rog?

— Profesoara Noian a fost ucisă azi-noapte. Se pare că vreo câțiva dintre Oamenii Credinței au crucificat-o, i-au tăiat capul și au abandonat-o afară, lângă ușa secretă din zidul estic și au lăsat și un bilet adorabil cum că ei nu mai tolerează o vrăjitoare în viață. Cred că e posibil să fie implicat și cretinul de taică-miu vitreg, dar nu pot să suflu o vorbă pentru că maică-mea îl acoperă și probabil că, dacă îl părăsc, ea o să înfunde pușcăria pentru tot restul zilelor. Tocmai i-am supt sângele lui Heath și am fost întreruptă de niște aspiranți la titlul de gangsteri pe care cred că e posibil să-i fi omorât oarecum din greșeală și m-am giugiulit cu Loren Blake. Bun, acum spune-mi și tu ce-ai făcut azi!

Vechea Stevie Rae s-a întrezărit în ochii injectați ai ființei pe care o aveam în față.

— Măiculiță! a exclamat ea.

— Mda.

— Te-ai giugiulit cu Loren Blake? Ca de obicei, Stevie Rae a prins esența celei mai suculente bârfe. Cum a fost?

Am oftat și am privit-o cum deschidea a doua pungă de sânge.

— A fost demential. Știu că o să sune total aiurea, dar cred că e posibil să fie o chestie între noi.

— Ca între Romeo și Julieta, a comentat ea printre înghițituri.

— Ăă, Stevie Rae, hai să facem o altă comparație, ce zici? Romeo și Julieta n-au sfârșit-o prea bine.

— Pun pariu că e delicios, a continuat ea.

— Ce?

— Mă refer la sângele lui.

— De unde să știu eu?

— Da, dar totuși..., a adăugat ea și a mai luat o pungă de sânge.

— Apropo de asta. Ai face bine s-o lași mai moale cu sângele. Neferet i-a chemat pe războinicii vampiri, Fiii lui Erebus, și în momentul de față e destul de greu să te furișezi afară din școală. Nu știu când am să mă pot întoarce aici cu alte bunătăți în sânge.

Corpul lui Stevie Rae a fost străbătut de un fior. Până acum păruse aproape normală, dar, la auzul cuvintelor mele, s-a schimbat la față și ochii i s-au înroșit și mai tare.

— Nu mai rezist prea mult.

Vocea ei fusese atât de slabă, de chinuită, încât aproape că nu am auzit-o.

— E chiar așa de gravă treaba, Stevie Rae? Nu poți și tu să te abții?

— Nu e asta! Simt cum se scurge din mine... din ce în ce mai mult cu fiecare zi... cu fiecare oră.

— Ce se scurge?

— Umanitatea mea! aproape că a izbucnit ea în hohote.

— Dar, drăguța mea - m-am apropiat și am cuprins-o cu brațul, făcând abstracție de mirosul ciudat și de crisparea din corpul ei. Acum ți-e mai bine. Eu sunt alături de tine și o să găsim noi o soluție.

Stevie Rae m-a privit în ochi.

— În momentul ăsta îți simt pulsul. Simt fiecare moment în care îți bate inima. Ceva din mine țipă să-ți sfășii gâtul și să-ți beau sângele, iar acel ceva devine din ce în ce mai puternic. S-a îndepărtat de mine și s-a lipit de marginea canapelei. Pot să mă prefac că sunt vechea Stevie Rae, dar e numai din cauza monstrului din mine. O fac numai ca să te pot prinde.

Am inspirat adânc și am refuzat să-mi întorc privirea de la ea.

— Bine, știu că o parte din ce spui tu e adevărat. Dar eu nu cred tot și nu vreau să crezi nici tu. Încă mai ai umanitate în adâncul tău. Mda, poate că începe să se piardă, dar încă există. Iar asta înseamnă că suntem în continuare cele mai bune prietene. Și ia mai gândește-te la o chestie! Nu trebuie să mă prinzi, că doar sunt aici, nu poți să spui că mă ascund.

— Cred că ești în pericol în preajma mea, a șoptit ea.

Am zâmbit.

— Sunt mai puternică decât crezi tu, Stevie Rae. M-am apropiat ușor de ea, să n-o sperii, și mi-am pus mâna peste a ei. Folosește-te de puterea pământului. Eu cred că ești altfel decât ceilalți, ăă..., m-am oprit eu, meditănd la felul în care să-i numesc.

— Zombi scârboși? mi-a sărit Stevie Rae în ajutor.

— Mda. Tu ești altfel decât ceilalți zombi scârboși datorită afinității tale față de pământ. Folosește-te de asta și o să reușești să lupți cu ceea ce e în tine!

— Beznă, asta e în mine, beznă, a exclamat deodată.

— Nu e doar beznă, mai e și pământul.

— Bine... bine..., a găfâit ea. Pământul. Am să țin minte. O să încerc.

— Poți să treci peste asta, Stevie Rae. Putem să trecem peste asta împreună!

— Ajută-mă! a izbucnit ea și m-a strâns așa de tare de mână, încât mai că mi-a venit să țin.

Te rog, Zoey, ajută-mă!

— Am să te ajut, promit.

— Trebuie să fie cât mai curând posibil.

— O să fie curând, promit, am repetat eu, fără să am însă habar cum aveam să-mi țin promisiunea.

— Ce-ai de gând să faci? m-a întrebat Stevie Rae, privindu-mă în ochi cu disperare.

Am rostit pe nerăsuflăte singurul lucru care mi-a trecut prin cap:

— Am să formez un cerc și am să-i cer ajutorul lui Nyx.

Stevie Rae a clipit nedumerită.

— Atât?

— Da, dar cercul nostru este puternic, iar Nyx este zeiță. Ce altceva ne mai trebuie? am spus eu mult mai sigură decât mă simțeam.

— Vrei să reprezint din nou pământul? a spus ea cu un tremur în glas.

— Nu. Da.

Apoi, vinovată, am făcut o pauză, gândindu-mă ce aveam să fac cu Afrodita. Când reușise să stârnească pământul fusese evident că era menită să ni se alăture în cerc. Dar n-avea oare s-o scoată din minți pe Stevie Rae să-și vadă locul în cerc luat de o persoană pe care o considera fără doar și poate dușmanul ei? Pe lângă asta, nu mai știa nimeni în afară de Afrodita despre Stevie Rae și așa trebuiau să rămână lucrurile până ce aveam să fiu pregătită ca Neferet să afle că o citisem. Aveam mari probleme!

— Hm, nu știu sigur. O să mă gândesc, bine?

Expresia lui Stevie Rae s-a schimbat din nou; acum părea dărâmată, înfrântă pe deplin.

— Nu mai vrei să fac parte din cercul tău.

— Nu e asta! Numai că tu ești cea pe care trebuie s-o vindecăm, așa că poate ar fi mai bine să stai în mijlocul cercului, alături de mine, nu la locul tău obișnuit. Am oftat și am clătinat din cap. Trebuie să mă mai informez.

— Bine, dar repede, da?
— OK. Iar tu trebuie să-mi promiți s-o iei ușurel cu sângele, să rămâi aici și să te concentrezi pe legătura ta cu pământul, i-am zis.
— OK. O să încerc.
Am strâns-o de mână și apoi mi-am smuls mâna din strânsoarea ei.
— Îmi pare rău, dar acum trebuie să plec. Neferet ține un ritual special pentru profesoara Noian, iar apoi trebuie să țin și eu Ritualul Lunii Pline.
Mai trebuia să trec din nou și pe la bibliotecă, să caut vreun soi de ritual care s-o ajute pe Stevie Rae. Și habar n-aveam ce să fac cu Loren și probabil că Erik avea să fie supărat pe mine că dispărașem. Colac peste pupăză, nici nu mă despărțisem de Heath. Doamne, câtă bătaie de cap!
— S-a făcut o lună.
— Ăă? am făcut eu, stând pe loc și înghițită deja de toate „și“-urile de care trebuia să mă ocup.
— Am murit în timpul ultimei luni pline, adică exact acum o lună.
Cuvintele ei mi-au reținut toată atenția.
— Așa e. S-a împlinit o lună. Mă întreb dacă...
— Dacă asta înseamnă ceva? Dacă noaptea asta este potrivită pentru a desface ce mi s-a întâmplat?
Glasul ei plin de speranță aproape că m-a făcut să tresar:
— Nu știu, poate.
— Să încerc să vin în campus în noaptea asta?
— Nu! E plin de războinici pe acolo. Sigur te prind.
— Poate că așa ar trebui, a spus ea ușurel. Poate că ar trebui să afle toată lumea despre mine.
M-am scărpinat în cap, încercând să înțeleg ce-mi spunea instinctul de data asta. Îmi strigase de atâta timp să nu suflu o vorbă despre Stevie Rae, încât nu-mi mai dădeam seama dacă mai trebuia s-o țin ascunsă sau dacă ce simțeam eu erau doar ecouri și confuzie, și probabil și un pic de disperare și de deprimare, pe ici pe colo.
— Nu știu. Mai am nevoie de puțin timp, bine?
Umerii i-au căzut dintr-odată.
— Bine. Dar nu cred că a mai rămas suficient din mine cea veche cât să mai rezist încă o lună.
— Știu. Am să mă grăbesc, am spus prosteste. M-am aplecat și am îmbrățișat-o în grabă. Pa! Stai liniștită, am să mă întorc curând, îți promit.
— Dacă găsești o soluție, trimite-mi un sms sau vezi tu, și vin. Bine?
— Bine, am spus și m-am întors în pragul ușii. Te iubesc, Stevie Rae. Să nu uiți asta! Noi două suntem încă cele mai bune prietene.
A rămas tăcută și a dat doar din cap, abătută. Am invocat noaptea, ceața și magia și m-am afundat în întuneric.

Capitolul 20

Bineînțeles că m-au prins pe când mă furișam înapoi în campus. Deja plutisem înapoi peste zid. Ei, bine, da, efectiv plutisem, o chestie mult prea tare ca să fie exprimată în cuvinte. Mă îndreptam spre dormitoare, invizibilă și cu o viteză nemaipomenită după părerea mea, când efectiv am dat nas în nas cu ei. Era un grup de vampiri și de elevi din clasele mai mari, încercuți de cel puțin o duzină de zdrahoni războinici și i-am văzut și pe gemene și pe Damien în grup, deci Afrodita avusese dreptate, Neferet chemase și Consiliul Monitorilor condus de mine. Am înghețat, m-am dat înapoi, ca să mă adăpostesc în umbra stejarului uriaș, și mi-am ținut respirația, dorindu-mi cu ardoare ca noua mea abilitate meseriașă de a mă face invizibilă - de a mă transforma în ceață ar fi o descriere mai exactă - să-mi permită să trec nevăzută. Din nefericire, în timp ce eu îi urmăream cu privirea, Neferet s-a oprit și, odată cu ea, și restul grupului mă-sii. Și-a aplecat capul într-o parte și

jur că a adulmecat aerul din jur ca un copoi. Apoi privirea i-a poposit pe copacul lângă care mă ascundeam eu și parcă m-a străpuns cu privirea. Ca prin farmec, s-a dus naibii concentrarea mea. Am simțit un fior prin piele și mi-am dat seama că redevenisem complet vizibilă.

— A, Zoey! Aici erai. Tocmai îi întrebam pe prietenii tăi... - a făcut o pauză suficient de lungă încât să le arunce gemenelor, lui Damien și (ahh!) lui Erik zâmbetul ei de milioane - pe unde umbli. Apoi, zâmbetul i-a pălit un pic și și-a luat o mină încărcată de îngrijorare maternă. Nu este momentul să umbli de una singură.

— Îmi pare rău. Ăă, simțeam nevoia, ăă..., am scăldat-o eu, conștientă că toate privirile erau ațintite asupra mea.

— Simțea nevoia să fie singură înaintea de ritualuri, a spus Shaunee făcând un pas înainte și trecându-și brațul pe după al meu.

— Mda, întotdeauna simte nevoia să fie singură înaintea de ritualuri. Așa e Zoey, a continuat și Erin, s-a așezat în partea cealaltă și m-a apucat și ea de celălalt braț.

— Exact, noi îi zicem M.S.Z, adică Momentul de Sigurătate al lui Zoey, a comentat Damien, alăturându-ni-se.

— E cam enervant, dar ce să facem? s-a auzit și Erik, trecând în spatele meu și punându-și mâinile calde pe umerii mei. Așa e Z a noastră.

A trebuit să fac un efort ca să nu izbucnesc în lacrimi. Aveam cei mai buni prieteni din lume. Desigur, probabil că Neferet știa că mișteau, dar, după felul în care o făcuseră, părea că ascundeau mai degrabă vreo năzbâtie adolescentină (m-am furișat din campus ca să mă despart de un prieten), decât o năzbâtie mare și înspăimântătoare (o țin ascunsă pe cea mai bună prietenă a mea zombi).

— Ei, bine, vreau să ai grijă să-ți limitezi „momentul de singurătate“ în viitorul apropiat, mi-a spus Neferet pe un ton ușor dojenitor.

— Așa am să fac. Scuze, am mormăit eu.

— Și acum, haideți la ritual!

Neferet s-a desprins maiestuoasă de grup, ceea ce i-a determinat pe războinici să se repeadă ca să țină pasul cu ea, lăsându-ne pe mine și pe prietenii mei în praful drumului, cu ghilimelele de rigoare.

Normal că am urmat-o. Ce altceva puteam să facem?

— Gata cu treaba aia murdară? mi-a șoptit Shaunee.

— Poftim? am clipit șocată spre ea.

De unde știa că mă frecașem de Heath în scopuri rușinoase? Se vedea? Doamne, mor dacă se vede ceva pe fața mea!

— Erin și-a dat ochii peste cap.

— Heath, mă! Despărțirea. Tu de el, a șoptit ea.

— A! Păi, ăă...

— Am fost îngrijorat azi din cauza ta, mi-a spus Erik venind în dreptul meu și împingându-o elegant pe Shaunee de lângă mine.

Mă așteptam ca gemenele să mârâie și să-l scuipe, dar ele au ridicat doar din sprâncene la mine și au rămas în urmă, alături de Damien. Am auzit-o pe Shaunee murmurând: „Ce bucățică!“

Dumnezeule, ar fi fost în stare s-o înfrunte pe Neferet, dar frumusețea lui Erik le termina.

— Scuze, am spus în grabă, vinovată că mă simțeam atât de bine că m-a prins de mână. Nu am vrut să-ți faci griji din cauza mea. Doar că am avut niște chestii...

Erik a zâmbit larg și și-a trecut degetele printre ale mele.

— Sper că ai scăpat de el... vreau să spun de chestia asta anume, de data asta.

Am aruncat o privire tăioasă peste umăr, către gemene, care pozau în îngerași.

— Trădătoarelor! am spus printre dinți.

— Nu fi supărată pe ele. M-am folosit în mod necinstit de asul din mânecă și am profitat de slăbiciunea lor.

— Pantofi?

— Hm, ceva ce le place mai mult, pentru prima dată în viața lor. T.J. și Cole.

— Ai fost tare șiret, am comentat eu.

— Și nici n-a fost greu. T.J. și Cole cred că gemenele sunt al naibii de sexy, mi-a mărturisit Erik cu un accent scoțian demential, demonstrând încă o dată că e al naibii de pasionat de filme. Sunteți pe fază? La Austin Powers mă refer!

T.J. și Cole au zis că gemenele sunt al naibii de sexy cu accentul ăsta îngrozitor?

M-a strâns jucăuș de mână.

— Ba nu e îngrozitor!

— Ai dreptate, nu e, am spus și i-am zâmbit, privindu-l în ochii lui albaștri-deschis și întrebându-mă cum de ajunsese să-i înșel cu doi tipi odată.

— Cum te simți astăzi, Zoey?

Mi-am dat seama că Erik a simțit prin mâinile noastre împreunate frisonul care mi-a străbătut corpul la auzul vocii lui Loren.

— Bine. Mersi, i-am răspuns.

— Ai dormit bine azi-noapte? Mă întrebam cum te-ai descurcat după ce te-am condus în dormitor. Loren i-a aruncat lui Erik un zâmbet superior, un zâmbet de adult menit să pună la locul lui un puștan și a explicat: Zoey a avut un mare șoc ieri.

— Mda, știu, i-a retezat-o Erik.

Simțeam tensiunea dintre ei și m-am întrebam ușor disperată dacă mai remarcase oare și altcineva. Când am auzit-o pe Shaunee șoptind „Ia te uită la ea!“, iar pe Erin exclamând „Ahaa!“, a trebuit să fac un efort să nu mârâi. Se pare că toată lumea, în traducere - gemenele, remarcase.

Deja ajunsese răm din urmă grupul de adulți care se oprise, acum îmi dădeam seama, lângă ușa secretă din zidul estic. Am ignorat situația amoroasă cu potențial exploziv în care nimerisem din plin și am spus:

— De ce ne-am oprit aici?

Neferet vrea să se roage pentru spiritul profesoarei Noian și să facă o vrajă de ocrotire în jurul școlii, a răspuns Loren.

Vocea lui sunase prea prietenoasă, iar privirea lui fusese mult prea caldă când s-a încrucișat cu a mea. Doamne, ce demential era! Mi-am amintit de senzația atingerii buzelor lui de ale mele și...

Apoi mi-am dat seama ce spusese.

Dar sângele ei și restul nu sunt încă... Glasul mi s-a stins de disperare și am făcut un gest imprecis spre zona acoperită cu iarbă de dincolo de zid, zona aia oribilă care fusese îmbibată cu sângele profesoarei Noian nu mai departe de ieri.

— Nu, nu-ți face griji. Neferet a pus pe cineva să curețe acolo, m-a liniștit Loren cu blândețe.

Preț de o clipă, am crezut că o să mă atingă acolo, de față cu toată lumea. L-am simțit până și pe Erik încordat, de parcă s-ar fi așteptat și el la asta, apoi vocea solemnă și puternică a lui Neferet a pătruns în mica noastră dramă, reținându-ne tuturor atenția.

— Vom ieși pe ușa secretă și vom merge la locul în care s-a petrecut atrocitatea. Formați o semilună în jurul statuii iubitei noastre zeițe, pe care am așezat-o exact pe locul în care a fost descoperit trupul pângărit al profesoarei Noian. Vreau să vă concentrați și să trimiteți energie pozitivă cu toată puterea inimii și a minții voastre către sora noastră dispărută dintre noi, întrucât spiritul ei zboară liber pe tărâmul mirific al lui Nyx. Iar voi, dragi novici - a mai spus ea, iar privirea i-a alunecat spre noi - vreau ca fiecare dintre voi să-și ia locul lângă lumânarea care simbolizează elementul său. Privirea lui Neferet era încărcată de bunătate, iar glasul îi era blând. Știu că este neobișnuit să participe și novici într-un ritual al adulților, dar niciodată n-a mai primit în dar Casa Noptii atât de mulți tineri extraordinari, iar astăzi cred că este corect să profit de afinitățile voastre pentru a adăuga forță în ruga noastră către Nyx. - I-am simțit pur și simplu pe Damien și pe gemene palpitând de emoție. - Puteți face asta pentru mine, pentru noi, dragi novici?

Damien și gemenele au dat înnebuniți din cap, precum căței ăia de pus la parbriz. Neferet și-a mutat ochii ei verzi spre mine. Am dat o dată din cap. Marea Preoteasă a zâmbit și m-am întrebam dacă mai putea și altcineva să treacă de exteriorul ei agreabil și să vadă omul malefic și rece care sălășluia în interior.

Mulțumită de sine, Neferet s-a întors și s-a aplecat să iasă pe ușa secretă, urmată

îndeaproape de noi, ceilalți. Mă pregătisem pentru o imagine îngrozitoare sau cel puțin pentru una scăldată în sânge, dar Loren avusese dreptate. Zona care nu mai departe de ieri fusese șocantă era acum curățată de orice putea provoca repulsie și m-am întrebat cum reușiseră oare polițiștii din Tulsa să strângă probe, după care m-am scuturat. Cu siguranță, Neferet așteptase ca ei să-și facă treaba înainte să curețe totul. Oare?

În locul în care zăcuse cadavrul profesoarei Noian se afla acum o frumoasă statuie a lui Nyx, care părea să fi fost sculptată dintr-o singură lespede de onix. În mâinile ridicate deasupra capului ținea o lumânare groasă verde, simbolul pământului. Fără să scoată o vorbă, vampirii au format un semicerc în jurul statuii. Damien și gemenele s-au așezat în spatele lumânării imense care simboliza elementul fiecăruia dintre ei. Deși nu prea voiam, m-am așezat până la urmă lângă lumânarea purpurie care simboliza spiritul. I-am văzut pe războinici împrăștiindu-se în jurul nostru. Cu spatele la grup, au scrutat întunericul, încordați la maxim.

Lăsând la o parte obișnuitele ei gesturi teatrale, întotdeauna plăcute privirii, Neferet s-a îndreptat spre Damien, care ținea emoționat lumânarea galbenă, simbolul vântului, și a aprins bricheta folosită la ritualuri.

— Ne umple și ne dă viață. Invoc vântul în cercul nostru.

Glasul lui Neferet era puternic și limpede, amplificat fără doar și poate de puterea ei de mare preoteasă. A apropiat bricheta de mucusul lumânării și, în clipa următoare, vântul a șfichiuit în jurul ei și al lui Damien. Neferet era cu spatele la mine și nu-i puteam vedea fața, dar Damien zâmbea larg și vesel. Am încercat să nu mă încrunt. Cercul sacru nu era locul potrivit în care să fiu ofticată, dar nu mă puteam împotrivi sentimentului de iritare. De ce eram eu singura care vedea cât de falsă era Neferet?

S-a îndreptat spre Shaunee.

— Ne dă căldură și ne ostoiește. Invoc focul în cercul nostru.

Cum mai văzusem și în alte dăți, lumânarea roșie a lui Shaunee s-a aprins înainte să ajungă la ea flacăra brichetei. Chipul fetei s-a luminat de un zâmbet aproape la fel de radios ca și elementul ei.

Neferet a continuat să se deplaseze în cerc, până la Erin.

— Ea ne alină și ne curăță, așadar invoc apa în cercul nostru.

În timp ce lumânarea se aprindea, am auzit muzica valurilor care se sparg pe o plajă exotica și am simțit mirosul sării și al mării în briza nopții.

Am privit-o cu atenție pe Neferet, care s-a deplasat până în fața statuii lui Nyx și a lumânării verzi. Marea Preoteasă și-a plecat capul.

— Novicea care întruchipa acest element a pierit și este drept ca locul pământului să rămână neocupat în noaptea aceasta și să rămână acolo unde trupul iubitei noastre Patricia Noian a zăcut atât de curând. Pământul ne susține. Din el ne naștem și tot la el ne întoarcem cu toții. Invoc pământul în cercul nostru.

Neferet a aprins lumânarea verde și, deși a început să ardă cu o flacăra vie, n-am simțit nici urmă de pajiști înverzite și de flori de câmp.

Apoi Neferet s-a așezat în fața mea. Nu știu ce expresie avusese în fața lui Damien și a gemenelor, dar în fața mea chipul ei era dur și neclintit, de o frumusețe uimitoare. Îmi amintea de o străveche războinică amazoană vampir și aproape am uitat că, de fapt, era periculoasă.

— El este plămada noastră, așadar invoc spiritul în cercul nostru.

Neferet mi-a aprins lumânarea purpurie și am simțit cum sufletul mi se înalță cu genul ăla de gâdilătură în stomac pe care îl simt când mă dau în montagne russe. Marea Preoteasă nu s-a oprit să facă vreun schimb aparte de priviri cu mine, ci s-a ocupat de ceilalți. Deplasându-se în interiorul cercului și privindu-i în ochi pe vampirii care ne înconjurau, a trecut direct la subiect.

— Nu s-a mai întâmplat ceva asemănător de peste o sută de ani, nu atât de fățiș și de brutal. Ființele umane au ucis unul de-ai noștri. Astfel, se poate spune nu că au trezit un uriaș adormit, ci că au provocat un leopard pe care îl credeau împlânzit, s-a înălțat glasul încărcat de mânie al lui Neferet. Însă nu este împlânzit!

M-am înfiorat. Neferet era extraordinară. Cum era posibil ca cineva care fusese binecuvântat

astfel de către Nyx s-o apuce pe căi atât de greșite?

— Ei cred că suntem ca o pisicuță grasă de casă, cu colții tociți și cu ghearele smulse. Se înșală din nou. - Și-a înălțat brațele deasupra capului. - Din acest cerc sacru, format pe locul unei crime, o invocăm pe zeița noastră, pe Nyx, frumoasa întruchipare a Noptii. Îi cerem s-o primească pe Patricia Noian la sânul ei, deși s-a dus dintre noi zeci de ani prea curând. Îi mai cerem lui Nyx să-și stârneasă mânia dreaptă și, cu blândețea furiei sale divine, să ne binecuvânteze această vrajă menită să ne ocrotească de capcana ucigașă a ființelor umane.

În timp ce făcea vraja, Neferet s-a întors spre statuia lui Nyx.

Pogoară-ți noaptea ocrotitoare Doar bezna ne e desfătare.

Când s-a întors cu fața spre mulțime, am observat că ținea în mână un cuțitaș, cu mânerul de fildeș și cu o lamă ce părea periculos de ascuțită.

O, Nyx, tu mantia-ți scoboară Și acest sabat îl împresoară.

A ridicat cuțitul cu o mână, iar cu cealaltă a trasat niște forme complicate în aer. Acesta a început să sclipească în jurul ei și a căpătat consistență, în timp ce ea își continua incantația.

Toți cei ce vor pătrunde sau pleca, vampir, no vice, om voi cerceta.
Și dacă ei vor a ne pierde la a mea vrere vor răspunde.

Apoi, cu un gest rapid și feroce, Neferet și-a tăiat încheietura atât de adânc, încât sângele a început pe dată să țâșnească din ea, roșu, îmbelșugat, fierbinte și delicios. Aroma lui m-a învăluit și mi-a lăsat gura apă. Cu pași hotărâți, Marea Preoteasă s-a deplasat în jurul cercului, lăsându-și sângele să picure într-un arc stacojiu, improșcând iarba care fusese îmbibată cu atât de puțin timp în urmă de sângele profesoarei Noian. Într-un final, a ajuns în dreptul statuii lui Nyx. Neferet și-a înălțat chipul spre cerul nopții și și-a încheiat vraja.

Ți-am dat ofrandă sângele meu,
Așa să-mi ajute bunul zeu!

Jur că aerul nopții a fremătat și, preț de o clipă, chiar am văzut ceva aștenându-se peste zidurile școlii, ceva ca o perdea neagră, ca un vâl. „A făcut o vrajă care îi va permite să știe nu numai când se apropie vreun pericol de școală, dar și când intră sau iese cineva“.

A trebuit să mă mușc de obraz ca să nu gem. Nici într-o mie de ani vâlul unei zeițe n-avea să se lase păcălit de încercările mele de inspirație Stoker. Cum naiba mai puteam eu să-i duc lui Stevie Rae sânge pe furiș?

Pe deplin absorbită de propria dramă, abia am văzut când Neferet a închis cercul. Împietrită cum eram, m-am lăsat purtată pe sus de valul de oameni și am intrat pe ușa secretă. Am ieșit din starea asta abia când am auzit glasul adânc al lui Loren surprinzător de aproape de urechea mea.

— Ne vedem curând în sala de recreere. - Pe fața mea trebuie să se fi așternut uimirea, căci a adăugat: Ritualul Lunii Pline pe care îl ții tu. Sunt bardul tău în noaptea asta, la deschiderea cercului, ai uitat?

Până să apuc să spun ceva, am auzit-o pe Shaunee piscindu-se:

— Întotdeauna e o plăcere să vă ascultăm recitând poezii, profesore Blake.

— Mda, n-am rata momentul nici dacă ar fi reduceri la încălțăminte la Saks, a adăugat Erin cu un licăr în ochi.

— Atunci ne vedem acolo, a continuat Loren, fără să-și abată o clipă ochii de la mine.

A zâmbit, s-a înclinat ușor în fața mea și s-a îndepărtat în grabă.

— Su-perb! a exclamat Erin.

— Întru totul de acord cu tine, geamăno, a aprobat-o Shaunee.

— Mie mi se pare scârbos.

Ne-am înălțat cu toatele ochii spre Erik. Arunca priviri tăioase în urma lui Loren.

— Da' de unde?! s-a mirat Shaunee.

— Scumpul de Loren Blake încearcă doar să fie prietenos, a confirmat Erin, dându-și ochii peste cap către Erik și sugerând că e sărit de pe fix.

— Hai, mă, nu te purta acum ca un iubit de-ăla bolnav de gelozie, a spus Shaunee.

— Ăă, eu trebuie să mă duc să mă schimb, am intervenit rapid, fără să fac nici cel mai mic comentariu despre gelozia bătătoare la ochi a lui Erik. Puteți s-o luați voi înainte spre sala de recreere și să vă asigurați că e totul pregătit? Eu dau o fugă până în cameră și mă întorc într-o clipită.

— Nici o problemă, au răspuns gemenele într-un glas.

— Ne ocupăm noi de ultimele detalii, a adăugat Damien.

Erik a rămas tăcut. I-am lansat un zâmbet iute și nevinovat, am sperat eu, și am luat-o pe trotuarul care ducea la dormitoare. Simțeam în ceafă priviri care mă ardeau și, cu un sentiment cumplit de sfârșeală, am înțeles că trebuia să fac ceva în legătură cu Erik și cu Loren, ca să nu mai vorbesc de Heath. Dar ce naiba să fac?

Eram înnebunită după Heath. Și după sângele lui.

Erik era un tip dulce și îmi plăcea tare, tare mult.

Loren era de-a dreptul demential.

Of, ce nașpa sunt!

Capitolul 21

Încercam să mă conving singură că ritualul avea să fie o nimica toată. Formez iute cercul, ne rugăm pentru profesoara Noian, anunț că Afrodita reintră în rândurile Fiicelor Întunerului, lucru care va fi evident după ce își demonstrează afinitatea față de pământ și apoi spun că din cauza problemelor stresante cu care s-a confruntat școala m-am hotărât să nu numesc noi membri în Consiliului Monitorilor până la sfârșitul anului școlar. „Ar trebui să fie un ritual banal“, i-am repetat întruna stomacului meu strâns ghem. „Nu se compară cu luna trecută, când a murit Stevie Rae. N-are ce să se întâmple atât de rău în noaptea asta.“ Îmbrăcată și pregătită cât de cât, am deschis ușa și am dat nas în nas cu Afrodita, care stătea în picioare în fața ușii.

— Hai, revino-ți, ce Dumnezeu? a spus ea și s-a ferit din calea mea. Aloo! Trebuie să te lași așteptată.

— Afrodita, ție nu ți-a spus nimeni că e nepoliticos să faci pe cineva să te aștepte? i-am spus luând-o iute pe hol. Mai că am zburat în jos pe scări, coborând câte două trepte odată și am ieșit în fugă din dormitor, în timp ce Afrodita făcea eforturi să țină pasul cu mine. Am dat din cap spre Darius care se afla la postul lui de afară și m-a salutat.

— Războinicii ăștia vampiri sunt ca focul, pe bune - a comentat Afrodita, întinzând gâtul în spate, să arunce o ultimă privire spre Darius. Apoi și-a țuguat buzele și a continuat pe tonul ei obișnuit de tipă înțepată și de bani gata: Și țin să te anunț că nimeni nu mi-a spus niciodată că e nepoliticos să te aștepte lumea. Am fost chiar învățată să fac lumea să mă aștepte. Dacă o întrebi pe mama, soarele o așteaptă pe ea și abia apoi răsare și apune.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ia zi, cum a fost ritualul lui Neferet?

— Superb. A înconjurat școala cu un vâl ocrotitor. Nu mai intră și nu mai iese nimeni fără să afle ea. E de nu se poate! Sigur, dacă nu ești în pielea noastră!

Deși nu era nimeni în jur, Afrodita și-a coborât glasul.

— Tot așa tare îți trage cu pungile de sânge?

— Abia rezistă. Trebuie să facem ceva cât mai repede posibil.

— Nu știu ce naiba îți închipui că o să facem noi, a protestat Afrodita. Tu ești aia cu superputeri. Eu sunt doar de umplutură. A făcut o pauză și și-a coborât și mai mult glasul. Pe lângă

asta, nu știu ce-ți închipui c-o să faci. E vomitivă și al dracu' de înfricoșătoare.

— E cea mai bună prietenă a mea, am șoptit cu hotărâre.

— Ba nu. A fost cea mai bună prietenă a ta. Acum e un zombi care bea sângele ca pe apă.

— Ba încă e cea mai bună prietenă a mea, am repetat cu încăpățănare.

— Bine. Cum zici tu. Atunci, vindec-o!

— Mersi, nu e chiar așa de simplu.

— De unde știi? Ai încercat?

Am încremenit pe loc.

— Ce-ai spus?

Afrodita a ridicat din sprâncene la mine și și-a înălțat umerii cu un aer plictisit.

— Ceva de genul „ai încercat?”.

— 'Tu-i mama mă-sii! Oare să fie chiar așa de simplu? Eu am tot căutat ca disperata vreo vrajă sau vreun ritual, sau... ceva potrivit, uimitor și magic, când colo, poate că era suficient să-i cer lui Nyx s-o vindece!

Pe când stăteam acolo pironită, pradă revelației mele, în minte mi-a răsunat glasul lui Nyx, rostind exact cuvintele pe care mi le spusese acum o lună, chiar înainte să-mi folosesc puterile conferite de elemente ca să spulber vraja pe care o făcuse Neferet, cea menită să-mi șteargă memoria: „Vreau să nu uiți că elementele pot să și vindece, nu numai să distrugă.”

— „'Tu-i mama mă-sii?” Ai spus „'tu-i mama mă-sii?” Știi, cam cochetezi cu limbajul vulgar, se pare. Să știi că începe să mă îngrijoreze gura aia spurcată a ta.

Cuprinsă brusc de un val de fericire și de speranță atât de mare încât nici măcar Afrodita nu mai reușea să mă streseze, am râs.

— Haide! Fă-ți altă dată griji din cauza gurii mele.

Am luat-o din nou din loc, aproape în fugă, în josul trotuarului.

La intrarea în sala de recreere stătea un alt războinic, un vampir negru imens. Ai fi zis că-i luptător profesionist, după aspect. Afrodita s-a pisicit la el, iar negrul i-a adresat un zâmbet sexy, ca de războinic totuși. Ea a rămas în urmă să-și continue flirtul.

— Să nu întârzii! am mârâit la ea.

— Stai calmă. Vin imediat.

M-a trimis la plimbare cu un gest și cu o privire care îmi reaminteau că era mai bine să nu fim văzute împreună. Am dat ușor, dar ferm din cap și mi-am văzut de drum.

— Z! Ai ajuns, a strigat Jack venind în grabă spre mine, iar Damien îl urma îndeaproape.

— Scuze! Am venit cât am putut de repede, m-am scuzat eu.

Damien a zâmbit.

— Nici o problemă. Totul e pregătit. Apoi zâmbetul i-a cam pălit. Hm, cu excepția Afroditei. Nu e pe nicăieri.

— Am văzut-o eu. Vine. Haideți, ocupați-vă locurile.

Damien a încuviințat din cap. S-a întors în cerc, iar Jack s-a dus în zona în care se afla aparatura audio. Trebuie spus că puștiul ăsta e un geniu în materie de electronică.

— Când ești gata, anunță-mă, a strigat el.

I-am zâmbit și apoi m-am întors din nou spre cerc. Gemenele mi-au făcut cu mâna de la locurile lor, dinspre miazăzi și apus.

Erik stătea aproape de locul neocupat din spatele lumânării care simboliza pământul. Mi-a surprins privirea și mi-a făcut cu ochiul. I-am zâmbit, dar m-am întrebant de ce oare stătea așa de aproape de locul în care știa că o să se așeze Afrodita.

Apropo de Afrodita... Iritată că reușise să mă facă să o aștept eu pe ea, mi-am aruncat privirea spre ușă, la timp să o văd țâșnind în încăpere. Mi s-a părut că a șovăit și parcă să zic că a și pălit când și-a aruncat privirea spre cercul format din Fiice și Fiii ai Întunericului care o așteptau. Apoi și-a înălțat bărbia, și-a dat părul pe spate și, ignorând pe toată lumea, a luat-o drept spre partea nordică a cercului și s-a așezat în spatele lumânării. Când ceilalți au dat cu ochii de ea, conversația lor s-a întrerupt brusc, de parcă ar fi apăsat cineva pe un buton. Toți au rămas tăcuți câteva clipe, după care au început tot soiul de murmure înăbușite. Afrodita stătea dreaptă în spatele lumânării, cu

un aer calm, frumoasă și tare plină de sine.

— Ar fi bine să începi odată, până nu se iscă o revoltă.

De data asta n-am mai tresărit la auzul vocii adânci și sexy a lui Loren, care venise în spatele meu și se oprise la mică distanță de mine. M-am întors, mai ales pentru ca ceilalți, a se citi Erik, să nu-mi vadă fața nerecomandată publicului larg, pun pariu, pe care am făcut-o când i-am zâmbit.

— Mai pregătită de atât nu pot fi, i-am răspuns eu.

— Trebuie să fie și ea aici? a continuat Loren și a făcut semn cu capul spre Afrodita.

— Da, din nefericire, am zis.

— Hm, o să fie interesant!

— Exact cum suntem eu și viața mea. Interesantă în genul accidentelor de mașină.

Loren a râs:

— Îți țin pumnii!

— Adevărul e că numai de pumni am parte în prezent - am spus eu cu un oftat, apoi mi-am controlat expresia feței și m-am întors spre cerc. Sunt gata!

— Fac eu semn când să pornească muzica. Îți începi dansul spre centru în timp ce eu recit poemul, m-a anunțat Loren.

Am dat din cap și m-am concentrat asupra respirației, încercând să mă liniștesc. Când a pornit muzica, murmurul din cerc a încetat cu desăvârșire. Toți ochii erau ațintiți asupra mea. N-am recunoscut cântecul, dar avea o tonalitate curgătoare, era ritmat și adânc, asemenea bătăii unei inimi. Corpul meu a intrat imediat în ritm și am început să mă mișc în jurul cercului, prin exteriorul lui.

Vocea lui Loren a completat de minune muzica.

M-am însoțit cu noaptea doar o dată,
Când am privit o ploaie drept în față...

Versurile vechiului poem creau atmosfera potrivită, evocând cumva imagini ale lumii celeilalte, cu care începusem să mă obișnuiesc cu ocazia călătoriilor mele de una singură în afara campusului.

... lumina-nceată
Din cel mai trist oraș aflat în viață.
în rond, un gardian bănuitor.
I-am ocolit privirea ca o ață.

Aproape că simțeam bezna nopții trecute scurgându-mi-se prin piele. Și am avut din nou sentimentul că îi aparțineam mai mult ei decât lumii ființelor umane care mă înconjurai, în timp ce mă mișcăm în cerc, am simțit deodată un fior, apoi l-am auzit pe Damien fremătând de uimire și mi-am dat seama că trupul meu fusese împresurat de ceață și de magie.

De undeva, din bolta sfâșiată,
Un orologiu cosmic mi-a vorbit
Că timpul nu-i nici bun, nici rău. Odată
M-am întâlnit cu noaptea'ndepărtată.

Vocea lui Loren s-a stins treptat și m-am răsucit pentru ultima dată, alungând cu puterea minții ceața și magia și redevenind astfel complet vizibilă. Mustind încă de vraja nopții, am luat bricheta de pe masa încărcată cu bunătăți din mijlocul cercului și mi-am dat seama că mă simțeam, poate pentru prima oară, ca o adevărată Mare Preoteasă a lui Nyx, grea de magia zeiței și desăvârșită de puterea ei. Tot stresul de care avusesem parte a fost alungat de un val de fericire. Am pornit ușor spre Damien și m-am oprit în fața lui.

Mi-a zâmbit și a șoptit:

— Ce tare!

I-am zâmbit și eu și am ridicat bricheta. Cuvintele care mi-au venit instinctiv în minte trebuie să-mi fi fost inspirate de Nyx, pentru că eu niciodată nu fusesem atât de poetică.

— Brize blânde și șopotitoare, de pe tărâmurile îndepărtate, vă aduc prinos. În numele lui Nyx, vă cer să suflați limpezi, răcoroase și nestânjenite. Pogorâți-vă asupra-mi!

Am apropiat flacăra de mucul lumânării lui Damien și un zefir dulce și mângâietor m-a îmbrățișat pe dată.

Am mers iute spre Shaunee și spre lumânarea roșie. Am hotărât să întrețin magia de mare preoteasă pe care o simțisem și mi-am început invocația fără să ridic bricheta.

— Foc de pe tărâmurile îndepărtate, care dai căldură și vitalitate, cu căldura zămislitoare de viață și în numele lui Nyx, îți aduc prinos. Pogoară-te asupra-mi!

Am făcut un semn spre mucul lumânării, iar acesta a început să ardă cu o flacăra frumoasă. Shaunee și cu mine ne-am zâmbit larg, apoi m-am deplasat în jurul cercului până la Erin.

— Ape răcoroase ale lacurilor și pâraie de pe tărâmurile îndepărtate, vă aduc prinos. Abateți limpezimea, neîntinarea și iuteala voastră asupra cercului nostru magic. În numele lui Nyx, arătați-vă! Pogorâți-vă asupra-mi!

Am apropiat bricheta de mucul lumânării albastre a lui Erin și mi-a plăcut la nebunie să-i aud pe toți cei de lângă ea fremătând și izbucnind în râs atunci când apa, care devenise vizibilă, dar care de fapt nu-i atingea, s-a învărtejit la picioarele lui Erin.

— O nimica toată, a șoptit Erin.

Am zâmbit și m-am deplasat în sensul acelor de ceasornic, până în fața Afroditei și a lumânării verzi. Răsetele domoale și murmurul vesel care mă însoțiseră în jurul cercului au amuțit. Chipul Afroditei era ca o mască împietrită. Doar în priviri i-am citit frica, emoția și m-am întrebat preț de o clipă de cât timp își ascundea sentimentele. După cum îi știam pe părinții ei de coșmar, am presupus că de mult timp.

— O să fie bine, i-am șoptit aproape fără să-mi mișc buzele.

— Îmi vine să vărs, mi-a șuierat la rândul ei.

— Nț! am făcut și i-am zâmbit larg.

Apoi mi-am înălțat glasul și am rostit frumoasele cuvinte care îmi pluteau prin minte:

— Tărâmurile îndepărtate și ținuturi sălbatice ale pământului, vă aduc prinos. Treziți-vă din somnul vostru vegetal și oferiți-ne generozitate, frumusețe și statornicie. În numele lui Nyx, îi cer pământului să se pogoare asupra-mi!

Am aprins lumânarea Afroditei, iar mireasma îmbelșugată a unui câmp proaspăt cosit a invadat sala de recreere. În jurul nostru s-a auzit ciripit de păsărele, iar liliacul a răspândit în aer o mireasmă atât de dulce, de parcă am fi fost stropiți cu parfumul cel mai diafan și mai minunat din câte există. Am privit-o pe Afrodita în ochii ei strălucitori și apoi m-am întors și m-am îndreptat spre restul celor din cerc. Toată lumea o studia atent pe Afrodita, toți erau muți de uimire.

— Da, am spus pur și simplu, dând glas întrebărilor care știu că le roiau prin cap și, speram eu, punând astfel capăt îndoielilor lor. Poate că n-o plăceau, poate că nu aveau încredere în ea, dar trebuiau să accepte faptul că Nyx o binecuvântase: Afrodita a fost binecuvântată cu afinitatea față de pământ. - Apoi m-am dus în mijlocul cercului și mi-am luat lumânarea purpurie: Spirit greu de magie și întuneric, suflet șopotitor al zeiței, prieten și necunoscut, mister și cunoaștere, în numele lui Nyx, îți cer să te pogori asupra-mi!

Lumânarea mi s-a aprins și am rămas nemișcată, în timp ce cunoscuta împletire a celor cinci elemente mi-a invadat trupul și spiritul.

Era atât de bine, încât aproape că am uitat să mai respir.

Când m-am liniștit, am aprins împletitura de ierburi uscate în care prinsesem eucalipt și salvie și apoi le-am stins, inspirându-le adânc mireasma și concentrându-mă pe calitățile lor, pentru care neamul bunicii mele le prețuia atât: eucaliptul pentru că vindeca, ocrotea și purifica, iar salvia albă pentru proprietatea ei de a îndepărta spiritele, energiile și influențele negative. Înconjurată de rotocoalele de fum aromat, m-am întors spre exteriorul cercului și am început să vorbesc, conștientă că toți ochii erau ațintiți asupra mea în aceeași măsură în care îmi era limpede și prezența firului

argintiu scânteietor care îmi lega strâns și vizibil cercul.

— Bucuroasă de întâlnire! am strigat eu, iar grupul mi-a răspuns:

— Bucuroși de întâlnire!

Am simțit cum încep să mă relaxez și le-am spus:

— Știți cu toții că ieri a fost ucisă profesoara Noian. A fost cumplit și întru totul adevărat, așa cum s-a zvonit. Acum aș vrea să vă rog să vă alăturați mie în ruga pe care i-o adresez lui Nyx, să-i aline sufletul și să ne aline și pe noi. Am făcut o pauză și l-am văzut pe Erik. Nu sunt de prea mult timp aici, dar știu că mulți dintre voi erați foarte apropiați de profesoara Noian. Erik a încercat să zâmbească, dar tristețea i s-a așezat în colțul gurii și a clipit des, pentru ca lacrimile care-i luceau în ochii albaștri și umezi să nu-i scalde obraji. Era un om bun și o profesoară bună. Îi vom duce dorul. Haideți să-i adresăm spiritului ei o ultimă binecuvântare. Toți ceilalți au răspuns pe dată cu un strigăt de „Fii binecuvântată!” izvorât din inimă.

Am făcut o pauză, ca să le dau timp să se liniștească din nou, după care am continuat:

— Știu că trebuia să anunț noii membri al Consiliului Monitorilor, dar, din cauza evenimentelor din ultima lună, am decis să aștept până la sfârșitul anului școlar. Atunci voi reuni Consiliul și vom alege împreună câteva persoane, pe care le vom supune apoi votului vostru. Până atunci, am decis să includ automat încă un membru în Consiliul nostru.

Am avut grijă să vorbesc pe un ton neutru, ca și când n-aș fi spus ceva care urma să fie considerat o idee nebunească.

— Cum ați putut vedea deja, Afrodita a primit în dar afinitatea față de pământ. Asemenea lui Stevie Rae, acest lucru îi dă dreptul la un loc în Consiliul nostru. Ca și Stevie Rae, a fost de acord să se supună noilor reguli ale Fiicelor Întunericului stabilite de mine.

M-am întors s-o privesc pe Afrodita și m-am simțit ușurată când i-am văzut zâmbetul crispat, nervos, dar aprobator. Apoi, ca să nu le dau timp să înceapă din nou pălăvrăgeala, am luat pocalul cu vin roșu și dulce de pe masa lui Nyx și am început să înalț ruga Lunii Pline.

— De asemenea, luna aceasta, Ritualul Lunii Pline ne găsește confruntându-ne cu noi înșepături. Luna trecută am avut parte de o nouă ordine în rândul Fiicelor și Fiilor Întunericului. Luna aceasta am primit un nou membru în Consiliul Monitorilor, iar sufletele ne sunt îndurerate din cauza morții unui profesor. Sunt liderul vostru numai de o lună, dar știu deja că pot - am făcut o pauză și m-am corectat - adică putem să avem încredere că Nyx ne iubește și că este alături de noi, chiar și atunci când se petrec lucruri cu adevărat îngrozitoare.

Am ridicat pocalul și m-am deplasat încet în jurul cercului, recitând vechiul și frumosul poem pe care îl învățasem pe de rost cu o lună înainte.

Lumină diafană a lunii,
Mister al pântecelui pământului,
Voitoare a apei învolburate,
Arșiță a flăcării scăpărânde,
În numele lui Nyx, pogoară-te.

Am oferit fiecărui novice să soarbă din pocal și am răspuns zâmbetelor lor cu o încuviințare din cap. M-am concentrat să capăt aerul unei persoane pe care se poate conta, în care puteau avea încredere.

Alinare a relilor, îndreptare a fărădelegilor,
Curățire a prihanei,
Iubire de adevăr,
În numele lui Nyx, pogoară-te!

Spre bucuria mea, după ce au băut, au murmurat cu toții „fii binecuvântată” și nu mai păreau gata să se revolte.

Ochiul pisicii,
Auzul delfinului,
Iuțeala șarpelui,
Misterul fenixului,
În numele lui Nyx, pogoară-te
și ne rugăm să fii binecuvântat
alături de noi!

I-am oferit Afroditei una dintre ultimele înghițituri, înaintea mea, și abia am auzit-o șoptind un: „Bravo, Zoey“ înainte să soarbă din pocal, după care mi l-a dat înapoi, cu vorbele obișnuite: „Fii binecuvântată“, rostite suficient de tare încât să audă toată lumea.

Ușurată și al naibii de mândră de mine, am sorbit ultima înghițitură din pocal și l-am pus din nou pe masă. Le-am mulțumit elementelor în ordine inversă și mi-am luat rămas bun pe rând de la fiecare, în timp ce Afrodita, Erin, Shaunee și Damien își stingeau lumânările. Apoi am încheiat ritualul spunând:

— Acest Ritual al Lunii Pline se sfârșește. Bucuroși de întâlnire, drum bun și să ne revedem bucuroși!

Novicii au repetat:

— Bucuroși de întâlnire, drum bun și să ne revedem bucuroși!

Îmi amintesc că rânjeam stupid când am auzit strigătul de durere al lui Erik și l-am văzut prăbușindu-se în genunchi.

Capitolul 22

Spre deosebire de momentul în care murise Stevie Rae, de data asta nu m-am mai simțit paralizată și n-am șovăit nici o clipă.

— Nu! am țipat, am fugit la Erik și m-am aruncat în genunchi lângă el. Stătea în patru labe și gema de durere, cu capul aproape atingând podeaua. Nu-i puteam vedea fața, dar vedeam că transpirația, sau poate chiar sângele, deși nu-i simțeam încă mirosul, îi îmbiba deja cămașa. Știam ce avea să urmeze. O să-i țâșnească sânge din ochi, din nas și din gură și apoi o să se înece cu propriile materii fluide. Da, avea să fie îngrozitor, cum și părea de altfel. Nimic nu putea împiedica asta și nimic nu putea schimba situația. Tot ce puteam să fac era să fiu alături de el și să sper că, într-un fel sau altul, avea să devină ca Stevie Rae și să reușească să-și păstreze umanitatea.

I-am pus mâna pe umărul tremurând. Corpul lui emana căldură de parcă ar fi ars în interior. Mi-am rotit disperată privirea, după ajutor. Ca de obicei, Damien a venit lângă mine când aveam mai mare nevoie de el:

— Adu niște prosoape și cheam-o pe Neferet, am strigat eu.

Damien a țâșnit, cu Jack pe urmele sale.

M-am întors din nou spre Erik, dar, înainte să-i pot lua în brațe, vocea Afroditei a răzbătut printre gemetele lui și prin gălăgia celor care urmăreau speriați scena.

— Zoey, nu moare. Mi-am înălțat privirea către ea, fără să înțeleg ce spune. M-a luat de braț și m-a tras de lângă Erik. Am vrut să mă împotrivesc, dar în sfârșit am înțeles ce voia să spună și am rămas împietrită. Ascultă-mă! Nu moare. Se Transformă.

Dintr-odată, Erik a țipat, trupul i s-a încovoiat, ca și când ceva din pieptul lui ar fi încercat să-și facă drum afară cu ghearele. Avea mâinile lipite de față și încă tremura violent. Era evident că suferea și că i se întâmpla ceva de proporții, dar nu era nici urmă de sânge.

Afrodita avea dreptate. Erik se Transforma în vampir adult.

Jack a venit în fugă la mine și mi-a îndesat în mână mai multe prosoape. L-am privit. Puștiul plângea de sărea cămașa de pe el. M-am ridicat și l-am îmbrățișat.

— Nu moare, se Transformă, am repetat eu cuvintele Afroditei, cu un glas ciudat, răgușit și forțat.

Apoi în încăperea a dat buzna Neferet, urmată îndeaproape de Damien și de mai mulți războinici, și a venit în fugă spre Erik. Am privit-o cu atenție și m-a cuprins un val de ușurare amețitoare când am văzut că încordarea și îngrijorarea de pe fața ei au lăsat imediat loc bucuriei. Neferet s-a așezat grațioasă pe podea alături de el. I-a șoptit ceva atât de ușor, încât n-am putut auzi, și apoi l-a atins pe umăr. Trupul i s-a scuturat o dată violent, apoi a început să se relaxeze și s-a oprit din tremuratul îngrozitor și din gemetele sfâșietoare. Ușor, trupul i s-a destins și s-a sprijinit în mâini și pe picioare. Avea capul plecat încă și nu-i puteam vedea fața.

Neferet i-a șoptit din nou ceva, iar el a încuviințat din cap. Apoi Marea Preoteasă s-a ridicat și s-a întors spre noi. Avea un zâmbet încântător, plin de bucurie și aproape orbitor de frumos.

— Bucurați-vă, novici! Erik Night și-a desăvârșit Transformarea. Ridică-te, Erik, și însoțește-mă la ritualul purificării. Vom marca începutul noii tale vieți!

Erik s-a ridicat și și-a înălțat capul. Asemenea celorlalți, am scos un sunet de uimire. Avea chipul radios, de parcă ceva s-ar fi declanșat în interiorul lui. Era frumos și înainte, dar acum totul se amplificase. Avea ochii și mai albaștri, părul lui bogat era negru, sălbatic și primejdios și părea chiar și mai înalt. Pe lângă asta, Semnul fusese desăvârșit, semiluna lui safirie era complet colorată. Iar în jurul ochilor, de-a lungul sprâncenelor și coborându-i pe pomeții puternici, avea un desen impresionant, antrelacuri care formau împreună o mască, amintind de frumosul semn al profesoarei Noian. Perfecțiunea lui m-a amețit.

Privirea lui Erik a întâlnit-o pentru o clipă pe a mea. Colțurile gurii lui cărnoase s-au ridicat și mi-a zâmbit într-un fel anume, numai pentru mine. Am crezut că-mi explodează inima. Apoi și-a ridicat brațele deasupra capului și a strigat cu un glas încărcat de forță și de fericire în stare pură:

— M-am Transformat!

Toți ceilalți au început să aclame, totuși nimeni în afară de Neferet și de vampiri nu s-a apropiat de el. Apoi a ieșit din sala de recreere, lăsând în urmă un val de entuziasm și rumoare.

Eu am rămas locului. Mă simțeam amorțită, uimită și îngreșată.

— Îl duc să-l ungă servitor al zeiței, mi-a spus Afrodita.

Stătea încă lângă mine. Glasul ei era stins, exact cum mă simțeam și eu.

— Novicii nu știu exact ce se întâmplă în timpul ceremoniei. Este unul dintre marile secrete ale vampirilor și nu au voie să spună nimic, a zis ea și a ridicat din umeri. În orice caz, presupun că o să aflăm și noi într-o bună zi.

— Dacă nu murim, am strecurat printre buzele crispate.

— Dacă nu murim, m-a aprobat ea și apoi m-a privit. Te simți bine?

— Da, sunt bine, am spus pe negândite.

— Ce zici, Zoey, nu-i așa că a fost meseriaș? m-a întrebat Jack entuziast.

— Doamne, a fost incredibil. Încă mai am vertijuri! a exclamat Damien făcându-și aer cu mâna, în timp ce-și etala vocabularul extrem de bogat.

— Mmm, Erik Night îngroașă acum rândurile celorlalți vampiri ca focul, de genul lui Brandon Routh, Josh Hartnett și Jake Gyllenhaal.

— Și Loren Blake, geamăno! N-o exclude pe Bunăciunea Sa, Loren Blake, a corectat-o Erin.

— Nici prin gând nu-mi trecea, geamăno, i-a replicat Shaunee.

— Ce tare că prietenul lui Z este vampir. Vreau să spun, unul adevărat, a mai zis Jack. Damien a dat să spună ceva, dar apoi a amuțit, cu un aer stânjenit.

— Ce e? l-am întrebat.

— Nu, doar că... ăă... nu..., a șovăit el.

— Haide, mă, ce e? Spune odată, am izbucnit eu.

Tonul meu l-a făcut să tresară, motiv pentru care m-am simțit ca o cretină, dar mi-a răspuns.

— Nu știu nici eu prea bine, dar, odată ce s-a Transformat, novicele respectiv pleacă din Casa Noptii și-și începe viața de vampir adult.

— Adică, prietenul lui Zoey o să plece? a intervenit Jack.

— Hm, te paște o relație la distanță, Z, a zis Erin iute.

— Ei, o să găsiți voi o soluție. E o nimica toată, s-a auzit și Shaunee.

Mi-am mutat privirea de la gemene la Damien și la Jack și, în sfârșit, la Afrodita.

— Nașpa, a spus ea. Mă rog, de tine e nașpa. Afrodita a ridicat din sprâncene și a dat din umeri. Mă bucur că mi-a dat papucii. Apoi și-a dat părul pe spate și s-a îndreptat spre sala cealaltă, unde se afla mâncarea.

— Dacă nu putem să-i mai zicem „cotoroață infernală”, măcar putem să-i zicem „scârbă”? a întrebat Shaunee.

— Eu aș opta pentru „scârbă împruțită”, geamăno, a adăugat Erin.

— Ba se înșală, a spus Damien cu încăpățănare. Erik este încă prietenul tău, chiar dacă pleacă să facă lucruri de vampir.

Mă cercetau cu toții cu privirea, așa că am încercat să le zâmbesc.

— Mda, știu. Nu-i nimic, doar că am multe pe cap, atâta tot. Haideți să mâncăm ceva!

Înainte să mai apuce să-și continue încurajările, am luat-o cu pași mari spre sala unde se afla mâncarea și toți m-au urmat, de parcă eram cloșca cu puii.

Mi se părea că Fiicele și Fiii Întunericii nu mai termină odată de mâncat, ca s-o taie de-acolo, dar, când m-am uitat la ceas, mi-am dat seama că de fapt mâncaseră chiar repede și că plecau devreme. Se discutase aprins despre Erik, în vreme ce eu aprobasem din cap și scosesem diferite sunete pe post de răspunsuri semi-potrivite, încercând să disimulez faptul că mă simțeam amorțită și aiurea. Presupun că plecarea lor atât de rapidă dovedea ce prost mă descurcasem. Dintr-odată am realizat că singurii care mai rămăseseră erau Jack, Damien și gemenele. Strângeau cu toții resturile, în tăcere, și apoi puneau gunoiul în saci.

— Lăsați că mă ocup eu de asta, le-am spus.

— Suntem aproape gata, Z, a răspuns Damien. Nu mai rămâne decât să punem la loc ce e pe masa lui Nyx din mijlocul cerului.

— Mă ocup eu, am repetat, încercând să par senină, dar fără succes, dacă e să judec după privirile lor.

— Z, e totul...?

Am ridicat mâna, ca să-i întrerup pe Damien.

— Sunt obosită, sunt zguduită din cauza lui Erik și, sinceră să fiu, simt nevoia să fiu singură. Nu voiam să le vorbesc pe un ton atât de nasol, dar începeam să depășesc faza în care mai puteam să-mi mențin fața aia fericită și să continui să pretind că nu tremuram toată în adâncul meu. Și preferam de o mie de ori ca prietenii mei să creadă că mă confruntam cu sindromul premenstrual decât că eram gata-gata să mă prăbușesc. Marile Preotese în devenire nu se prăbușesc, ele controlează situația. Și chiar nu-mi doream ca ei să afle că nu controlam absolut deloc situația asta.

— Mă lăsați puțin singură, vă rog?

— Nici o problemă, au spus gemenele într-un glas. Ne vedem mai încolo, Z!

— Bine. Ne... vedem mai încolo, a zis și Damien.

— Pa, Z, s-a auzit și Jack.

Am așteptat ca ușa să se închidă în urma lor, iar apoi am luat-o agale spre camera alăturată, care era folosită ca studio de dans și sală de yoga. Într-un colț erau îngrămădite o mulțime de covoare moi și m-am afundat în ele. Îmi tremurau mâinile când mi-am scos telefonul mobil din buzunarul rochiei.

„Ești bine?”

Am scris sms-ul și i l-am trimis imediat lui Stevie Rae pe mobilul pe care i-l cumpărasem. Mi s-a părut că a durat o veșnicie până să-mi răspundă.

„Sunt bine”

„Așteaptă”, i-am răspuns.

„Grăbește-te”, mi-a răspuns ea.

„OK”

Am închis telefonul, m-am sprijinit de zid și, cu sentimentul că întreg universul apasă pe umerii mei, am izbucnit în lacrimi.

Am plâns în hohote și îmi țineam picioarele strâns lipite de piept, legându-mă dintr-o parte în alta. Știam care era problema mea. M-a surprins că nimeni altcineva, niciunul dintre

prieteniilor mei, nu-și dăduse seama.

Crezusem că Erik era pe moarte, iar asta îmi readusese în memorie noaptea în care Stevie Rae îmi murise în brațe. Avusesem sentimentul că istoria se repetă, sângele, tristețea, groaza, iar asta mă surprinsese cu garda jos. De fapt, crezusem că trecusem peste ce i se întâmplase lui Stevie Rae. În fond, nu era moartă cu adevărat.

Dar mă îmbătaseam cu apă rece.

Plângeam atât de rău, încât nici nu mi-am dat seama că era acolo până ce nu mi-a atins umărul. Mi-am înălțat privirea, mi-am șters lacrimile și am încercat să găsesc ceva reconfortant de spus prietenului care venise înapoi după mine.

— Am simțit că aveai nevoie de mine, mi-a șoptit Loren.

Am izbucnit iar în hohote și m-am aruncat în brațele lui. S-a așezat lângă mine și m-a tras la el în poală. M-a strâns tare și mi-a șoptit vorbe dulci, spunându-mi că totul o să fie bine acum și că n-o să-mi dea drumul niciodată. Când în sfârșit mi-am revenit și am sughițat în loc să hohotesc, Loren mi-a întins o batistă din aia de in, de pe vremuri.

— Mersi, am mormăit în timp ce-mi suflam nasul și-mi ștergeam fața.

Am încercat să nu mă privesc în oglinda imensă de pe peretele de vizavi de noi, dar tot mi-am surprins ochii umflați și nasul roșu.

— Perfect! Arăt ca naiba.

Loren a chicotit și m-a așezat cu fața spre el. Mi-a dat cu blândețe părul pe spate.

— Arăți ca o zeiță care a fost răpusă de griji și de greutate.

În piept mi-a gălgâit un hohot de râs isteric.

— Nu cred că zeitelor le curge nasul.

A zâmbit.

— N-aș fi atât de sigur. Apoi a devenit mai sobru. Când Erik s-a Transformat, ai crezut că o să moară, nu-i așa?

Am dat din cap, de teamă că, dacă mai spun ceva, mă pun iar pe jelit.

Lui Loren i s-a încheștat maxilarul, apoi i s-a relaxat.

— I-am spus de o mulțime de ori Afroditei că toți novicii, nu doar cei de clasa a cincea și a șasea, trebuie să fie la curent cu felul în care se manifestă Transformarea în faza finală, ca să nu se sperie dacă sunt martori la ea.

— Chiar e așa de dureros pe cât pare?

— Este dureros, dar este o durere plăcută, dacă are sens ce spun eu. Închipuie-ți că e ca febra musculară după efortul fizic. Doare, dar nu este o durere „dureroasă“.

— Mie mi-a părut ceva mai mult decât febra musculară, am zis.

— Nu-i chiar așa de rău, de fapt, este mai mult șocant decât dureros. Corpul îți este cuprins de tot felul de senzații și totul devine ultrasensibil. - Mi-a mângâiat obrazul și și-a plimbat degetul pe conturul Semnului meu. - O să treci și tu prin asta într-o bună zi.

— Sper.

Am rămas amândoi în tăcere un răstimp, iar el a continuat să-mi mângâie fața și să-și plimbe degetul pe Semnul care îmi împodobea gâtul. Atingerea lui îmi relaxa corpul și mă înfiora în același timp.

— Dar nu numai asta te supără, nu-i așa? Loren mi-a vorbit cu blândețe. Vocea lui era adâncă și melancolică și de o frumusețe hipnotică. Nu e doar faptul că Transformarea lui Erik ți-a readus în memorie moartea prietenei tale.

Am continuat să nu spun nimic, iar el s-a aplecat înainte și m-a sărutat pe frunte, atingându-mi tandru cu buzele semiluna. M-am înfiorat.

— Mie poți să-mi spui, Zoey. După tot ce s-a petrecut între noi trebuie să știi că poți să ai încredere în mine.

Și-a atins ușor buzele de ale mele. Ce mi-ar plăcea să pot să-i spun lui Loren despre Stevie Rae! El ar putea să mă ajute și numai Dumnezeu știe câtă nevoie aveam de ajutor. Mai ales acum, când trăsesem concluzia că Stevie Rae ar putea fi vindecată dacă o rog pe Nyx, lucru care presupunea, desigur, formarea unui cerc, ceea ce însemna fie să mă duc cu Damien, cu gemenele și

cu Afrodita la Stevie Rae, fie s-o aduc pe ea la noi. Vraja lui Neferet menită să ne ocrotească ne împiedica acum, dar poate că Loren știa vreun secret de vampir adult ca să o evite. Am încercat să-mi ascult instinctul, să văd dacă mai urla încă la mine să-mi țin gura, dar tot ce simțeam erau mâinile și buzele lui Loren.

— Spune-mi, a șoptit cu buzele lipite de ale mele.

— Vreau să..., i-am șoptit și eu la rândul meu, cu respirația întretăiată. E așa de complicat!

— Lasă-mă să te ajut, dragostea mea. Împreună putem rezolva orice, mi-a zis și m-a sărutat mai prelung, cu mai multă pasiune.

Voiam să-i spun, dar mi se învârtea capul și mi-era greu și să gândesc, darămite să mai și vorbesc.

— Am să-ți arăt câte putem împărtăși... cât de legați putem fi unul de celălalt, a continuat el.

Loren și-a desprins mâna pe care o ținea pumn în părul meu și și-a tras de cămașă, desfăcându-și nasturii și lăsându-și pieptul la vedere. Apoi, și-a trecut unghia de la degetul mare pe piept, în partea stângă, lăsând în urmă o dungă de un roșu perfect, iar mireasma sângelui lui m-a învăluit.

— Bea, a spus el.

Nu m-am putut înfrâna. Mi-am aplecat fața spre pieptul lui și l-am gustat. Sângele lui s-a răspândit prin mine. Era altfel decât al lui Heath, nu la fel de fierbinte și de aromat, dar mai puternic. Mi-a pulsat în corp, împletit cu o dorință rubinie și arzătoare. M-am lipit de trupul lui, dornică de mai mult.

— Acum e rândul meu. Trebuie să gust din tine! a strigat Loren.

Înainte să-mi dau seama ce face, îmi smulsese rochia de pe mine. N-am avut timp să mă panichez că mă vede doar în sutien și în chiloți, că și-a și trecut degetul mare pe pieptul meu. Durerea ascuțită mi-a tăiat respirația, iar în clipa următoare își avea buzele pe mine și-mi sorbea sângele. Durerii i-au luat locul valuri de plăcere uluitoare și atât de intensă, încât nu puteam decât să gem. Loren și-a smuls hainele în timp ce bea din mine și l-am ajutat și eu. Aveam o singură certitudine, și anume că trebuia să-mi aparțină. Pluteam într-o mare de arșiță, senzații și dorință. Mă împresurase cu mâinile și cu buzele lui, dar tot nu mă mai săturam.

Apoi s-a întâmpat. I-am simțit pulsul sub pielea mea și inimile noastre au început să bată la unison. I-am simțit pasiunea împletindu-se cu a mea și i-am auzit dorința vuindu-mi în minte.

Apoi, undeva în străfundurile minții mele învălmășite, l-am auzit pe Heath strigând: „Nuu! Zoey!”

Trupul mi-a fost scuturat de un fior, în brațele lui Loren.

— Șșș, mi-a șoptit el. Nu-i nimic. E mai bine așa, dragostea mea, e mult mai bine. E prea dificil să fii împregnată de o ființă umană, presupune prea multe lucruri.

Respiram iute și greu.

— S-a destrămat? S-a destrămat împregnarea dintre mine și Heath?

— Da. Acum a fost înlocuită de împregnarea dintre noi doi. S-a răscuit în așa fel încât trupul meu a ajuns sub al lui. Și acum hai să terminăm! — Lasă-mă să te iubesc, dragostea mea!

— Da, am șoptit eu.

Buzele mele au poposit din nou pe pieptul lui Loren și, în timp ce eu îmi potoleam setea, Loren a făcut dragoste cu mine până ce lumea noastră a explodat într-un șuvoi de sânge și de pasiune.

Capitolul 23

Stăteam întinsă deasupra lui Loren, învăluită într-o ceață de senzații delicioase. Mâna lui mi se plimba în jos, pe spate, și îmi mângâia fără încetare dungile care îmi porneau din desene.

— Desenele tale sunt splendide. La fel ca tine, mi-a zis el.

Am oftat fericită și mi-am frecat nasul de al lui. Mi-am întors capul și am rămas fascinată de imaginea noastră în oglinzile cât tot peretele din studio. Eram goi, pe trupuri aveam pete de sânge

care ne erau împreunate, iar părul meu lung și negru ne acoperea numai puțin. Filigranul desenelor care mi se întindeau pe față și pe gât și care coborau de-a lungul coloanei, până la șale, amintea de tărâmurile îndepărtate, iar pelicula de sudoare care îmi acoperea pielea le dădea scânteieri de safir.

Loren avea dreptate. Eram splendidă. Și avusese dreptate și în legătură cu noi. Nu conta că era vampir adult, ca să nu mai zic și profesor la mine la școală. Ce aveam noi amândoi depășea toate astea. Ce aveam noi era special, cu mult peste ceea ce simțeam față de Erik și cu mult mai mult peste ce simțeam față de Heath.

Heath...

Sentimentul de amorțeală plăcută s-a risipit brusc, de parcă cineva m-ar fi împroșcat cu apă rece. Mi-am mutat privirea de pe imaginea noastră din oglindă pe chipul lui Loren. Mă privea cu un zâmbet abia înflorit, cu colțurile gurii ușor ridicate. Doamne, era al naibii de frumos, nu-mi venea să cred că era al meu. Am alungat gândul ăsta și i-am pus întrebarea la care ar fi trebuit să dau chiar eu răspunsul.

— Loren chiar e adevărat că Impregnarea dintre mine și Heath s-a destrămat?

— Da, chiar e adevărat, a spus el. Acum suntem Impregnați noi doi, iar lucrul ăsta a rupt legătura dintre tine și băiatul ăla.

— Dar am citit manualul de sociologie vampirească și nu pomenea decât despre cât de dureros și de dificil e să destrami Impregnarea dintre un vampir și o ființă umană. Nu înțeleg cum de s-a putut întâmpla cu atâta ușurință și nici nu scria cum că o Impregnare poate destrăma o alta.

În colțul buzelor i-a înflorit un zâmbet și mi-a dat un sărut dulce, catifelat.

— Ai să vezi că sunt multe lucruri despre cum e să fii vampir pe care nu le poți învăța din manuale.

M-am simțit ca o copilă prostuță și m-a cuprins jena, lucru de care el și-a dat imediat seama.

— N-am vrut să insinuez nimic. Îmi amintesc ce neplăcut a fost să nu înțelegi cu adevărat în ce te Transformi. Nu-i nimic, ni se întâmplă tuturor. Iar acum mă ai pe mine drept ajutor.

— Nu-mi place să nu știu, am spus, relaxându-mă din nou în brațele lui.

— Știu. Uite cum stau lucrurile cu destrămarea Impregnării tale cu băiatul ăla din specia umană. Ați avut o legătură, însă tu nu ești vampir, încă nu ți-ai desăvârșit Transformarea. A făcut o pauză, după care a adăugat cu hotărâre: încă. Așa că nu a fost o Impregnare deplină. Când noi doi ne-am dăruit unul celuilalt sângele, legătura noastră a distrus-o pe cea mai slabă. Zâmbetul lui a devenit sexy. Pentru că eu sunt vampir.

— Pe Heath l-a durut?

Loren a ridicat din umeri.

— Probabil, dar nu durează prea mult. Iar pentru viitor este mai bine așa. Întreaga lume a vampirilor ți se va deschide în curând, Zoey. Vei fi o Mare Preoteasă extraordinară. Iar în lumea asta nu va fi loc pentru o ființă umană.

— Știu că ai dreptate, am spus eu, încercând să-mi pun ordine în gânduri și amintindu-mi cât de sigură fusesem mai devreme că în noaptea aia trebuia să mă despart de Heath. Era un lucru bun că legătura dintre mine și Loren destrămasese Impregnarea cu Heath. Era mai simplu așa, pentru amândoi. Un alt gând m-a făcut să spun:

— Bine că n-am fost Impregnată de tine și de Heath în același timp.

— Ar fi imposibil. Nyx a lăsat lucrurile în așa fel încât nu se poate întâmpla decât cu o singură persoană odată. Cred că a vrut să evite existența unei armate de adulatori din specia umană în jurul nostru.

Atât tonul sarcastic, cât și vorbele lui m-au făcut să tresar.

— Nu mi-ar fi trecut nici o clipă prin cap să fac asta, am mormăit eu.

Loren a râs ușurel.

— Sunt mulți vampiri care ar face-o.

— Tu ai face-o?

— Bineînțeles că nu. M-a sărutat din nou și a adăugat: în plus, sunt mai mult decât încântat de Impregnarea noastră. Nu mai am nevoie de altele.

Vorbele lui m-au copleșit de entuziasm. Era al meu, iar eu eram a lui! Apoi chipul lui Erik

mi-a trecut prin fața ochilor și entuziasmul mi-a pălit.

— Ce e?

— Erik, am șoptit.

— Ești a mea! a strigat Loren cu o voce aspră, așa cum i-am simțit și buzele când m-a sărutat posesiv, ceea ce mi-a făcut inima să bată frenetic.

— Da. A fost tot ce am reușit să spun după ce m-a sărutat.

Era ca un val uriaș căruia nu mă puteam opune și l-am lăsat să-l ducă pe Erik în larg, departe de mine.

— Da, sunt a ta.

Loren m-a strâns tare în brațe, apoi m-a ridicat cu blândețe și s-a așezat mai bine, ca să mă poată privi în ochi.

— Acum poți să-mi spui?

— Ce să-ți spun?

Deși tocmai întrebasesm, cred că știam ce voia să audă.

— Spune-mi ce te-a supărat atât de tare.

N-am luat în seamă nodul care mi s-a pus brusc în stomac și m-am hotărât. După tot ce se întâmplase între noi, trebuia să am încredere în Loren.

— Stevie Rae n-a murit. Cel puțin, nu în felul în care concepem noi moartea. E în viață, deși e diferită. Și nu e singura novice care a supraviețuit așa-zisei morți. Sunt o mulțime, dar nu sunt ca ea. Stevie Rae a reușit să-și păstreze umanitatea, ei, în schimb, nu.

L-am simțit cum devine crispat și mai că mă așteptam să-mi spună că sunt sărită de pe fix, dar n-a spus decât:

— Ce vrei să spui? Spune-mi totul, Zoey.

Și așa am făcut. I-am spus totul lui Loren, începând cu „fantomile” pe care le văzusem, continuând cu faptul că în realitate nu erau fantome, până la grozăvia uciderii fotbaliștilor de la echipa Union de către puștani zombi și apoi cum îl salvasem eu pe Heath. La sfârșit i-am spus despre Stevie Rae. Totul.

— Și vrei să spui că acum așteaptă în apartamentul Afroditei? a întrebat el.

Am încuviințat din cap.

— Da, are nevoie de sânge în fiecare zi. Și nu-i e deloc ușor să-și păstreze umanitatea. Dacă nu primește sânge, mi-e teamă că o să devină ca ceilalți, am spus cuprinsă de un fior, iar brațul lui m-a strâns mai tare.

— Chiar atât de răi sunt?

— Nici nu-ți închipui. Nu sunt nici oameni, dar nici vampiri. Se poate spune că au căpătat cele mai îngrozitoare trăsături care le sunt puse în spate atât vampirilor, cât și oamenilor. Nu au suflet, Loren. I-am căutat privirea. Și sunt prea afectați să mai poată fi vindecați; însă afinitatea lui Stevie Rae față de pământ i-a permis să-și păstreze o bucățică de suflet, deși nu prea mare. Eu chiar cred că se poate face ceva pentru Stevie Rae.

— Serios?

Mi-a trecut prin cap că era cam ciudat să pară uimit că aș putea s-o vindec pe Stevie Rae, dar să accepte fără rețineri existența puștilor zombi.

— Ăă, mda. Poate mă înșel rău de tot, dar eu cred că trebuie doar să mă folosesc de puterea elementelor. Știi, am făcut pauză și mi-am mutat greutatea, întrebându-mă dacă nu cumva începea să amortească din cauza mea. Am legătura aia specială cu cele cinci elemente și presupun că trebuie doar să mă folosesc de ea.

— E posibil să meargă. Dar să nu uiți că faci o magie foarte puternică, iar acest lucru are întotdeauna implicații. A vorbit rar, ca și când s-ar fi gândit bine la ce spunea, nu ca mine, care de obicei scot pe gură tot ce-mi trece prin cap, pentru ca mai apoi să-mi pară rău sau să-mi fie rușine. Zoey, cum de s-a întâmplat lucrul ăsta îngrozitor lui Stevie Rae și celorlalți novici? Cine sau ce e vinovat de situația asta?

Am dat să spun că Neferet, dar instinctul mi-a strigat „Nu îi spune numele”. Mă rog, nu mi-au venit în minte chiar cuvintele astea, dar am știut de ce am simțit dintr-odată că-mi vine să vărs.

Iar apoi am realizat oarecum surprinsă că, de fapt, nu-i spusese totul lui Loren. Când îi povestisem despre noaptea în care îl salvasem pe Heath din ghearele puștilor zombi și în care o văzusem prima oară pe Stevie Rae, omisesem să fac vreo aluzie la Neferet. Nici nu mă gândisem la asta. N-o făcusem special, dar era o piesă însemnată din puzzle, pe care nu i-o dezvăluisem.

Trebuie să fi fost Nyx, zeița, cea care acționa în subconștientul meu. Nu voia ca Loren să afle ceva despre Neferet. Oare încerca să-l protejeze? Poate...

— Zoey, ce s-a întâmplat?

— A, nimic. Mă gândeam. N...nu - m-am bâlbâit eu ușor - nu... știu cum s-a întâmplat, dar mi-ar plăcea să știu. Aș vrea să-mi pot da seama, am adăugat dintr-o suflare.

— Stevie Rae nu știe?

Iar mi s-a declanșat alarma din stomac.

— Nu comunică ea prea bine în momentul de față. De ce? Ai auzit să se mai fi întâmplat ceva asemănător?

— Nu, nu, așa... M-a mângâiat pe spate încurajator. Mă gândeam că, dacă știi cum s-a întâmplat, poate te ajută să îndrepti lucrurile.

L-am privit în ochi, dorindu-mi să-mi dispară senzația de rău la stomac.

— Loren, să nu spui nimănui despre asta. Absolut nimănui, nici măcar lui Neferet, am încercat eu să spun ca o Mare Preoteasă, cu fermitate, dar vocea mi-a tremurat și am rămas fără suflu.

— N-ai de ce să-ți faci griji, iubita mea! Bineînțeles că n-am să spun nimănui. Loren m-a tras aproape de el și m-a mângâiat pe spate. Cine mai știe în afară de noi doi?

Nimeni, am mințit eu atât de brusc încât m-a șocat până și pe mine.

— Nici Afrodita? Ai spus că o ascunzi pe Stevie Rae în apartamentul ei, nu?

— Nici Afrodita nu știe. Am auzit-o spunând că ai ei sunt plecați toată iarna. Plănuia să se ducă în apartamentul pe care îl au ai ei amenajat în garaj, să dea un chef, dar toată lumea e cam ofticată pe Afrodita, așa că nimeni nu acceptat oferta ei. Dar așa am aflat că apartamentul e gol și am strecurat-o pe Stevie Rae înăuntru.

Nu îi ascunsese chestia cu Afrodita în mod conștient, dar se pare că gura mea luase decizia asta fără mine. Mi-am ținut pumnii în minte, să nu-și dea seama că mințeam.

— Bine, poate că e mai bine așa. Zoey, ai spus că Stevie Rae nu e întru totul ea însăși și că nu poate comunica foarte bine. Tu cum vorbești cu ea?

— Poate să vorbească, dar e confuză și... și... - am scăldat-o eu, încercând să văd cum să-i explic fără să spun mai mult decât trebuie -, uneori, mai degrabă animal decât om, am spus prosteste. Am văzut-o mai devreme, înainte de ritualul lui Neferet.

L-am simțit dând din cap.

— Deci, de acolo veneai!

— Mda.

Am hotărât să nu pomenesc de Heath. Numai gândul la el și mă făcea să mă simt tare vinovată. Nu mai eram Impregnați, dar, în loc să mă simt ușurată, mă simțeam, paradoxal, goală pe dinăuntru.

— Dar de unde știi că mai este în apartamentul Afroditei și că se simte bine?

— Ăă? am făcut eu cu gândul aiurea. A, i-am dat un telefon mobil și pot s-o sun și să-i trimit sms-uri. Am luat legătura cu ea adineauri. Am făcut un semn spre telefonul mobil care îmi căzuse din buzunarul rochiei și zăcea pe podea, lângă așternutul nostru. Apoi mi l-am alungat pe Heath din minte și m-am concentrat asupra problemei mele actuale. E posibil să am nevoie de ajutorul tău.

— Întrebă-mă orice, a spus el cu blândețe și mi-a dat părul de pe față.

— O să trebuiască fie s-o aduc pe Stevie Rae aici, la școală, fie să mă duc cu gașca mea la ea.

— Gașca?

— Mă refer la Damien, la gemene și la Afrodita, ca să putem forma un cerc. Am sentimentul că o să am nevoie și de forța pe care o aduc ei elementelor pe care le reprezintă, ca s-o ajut pe Stevie Rae.

— Dar n-ai spus că ei nu știu de Stevie Rae? a întrebat el.

— Nu știu. Va trebui să le spun, dar o să aștept până ce voi fi pregătită să repar chestia asta cu Stevie Rae. - Doamne, ce cretinătate s-o numesc așa. Am oftat și am scuturat din cap. - Deși nu sunt prea nerăbdătoare să le spun, am continuat tristă, gândindu-mă la Stevie Rae și la cât de ofțicați or să fie prietenii mei că le ascusesem treburi așa de importante.

— Și ia spune, chiar ești prietenă cu Afrodita?

Loren a pus întrebarea asta pe nepusă masă, zâmbind și jucându-se cu o șuviță din părul meu, dar, așa cum mi se întâmplase și cu Heath, Impregnarea dintre noi ne unea și îmi simțeam încordarea. Îl interesa mai tare răspunsul meu decât lăsa să se vadă. Lucrul asta m-a îngrijorat, și nu doar pentru că instinctul îmi trimitea iar semnale și mă avertiza să-mi țin gura.

Așa că am împrumutat din tonul lui indiferent.

— Da' de unde? Afrodita e o ființă îngrozitoare. Chestia e că, dintr-un motiv sau altul, pe care eu, Damien și gemenele nu-i înțelegem absolut deloc, Nyx i-a dăruit afinitatea față de pământ. Cercul nu merge la fel de bine fără ea, așa că vrem, nu vrem, face și ea parte din el. În nici un caz nu umblăm împreună sau mai știu eu ce.

— Foarte bine. Din câte am auzit, Afrodita are mari probleme, deci n-ar trebui să ai încredere în ea.

— Nici n-am.

Imediat ce am spus asta, mi-am dat seama că de fapt aveam încredere în ea. Poate chiar mai mult decât aveam în Loren, cu care tocmai îmi pierdusem virginitatea și de care devenisem Impregnată. Bravo! Norocul meu!

— Linștește-te! Văd că te-a tulburat subiectul ăsta.

Loren m-a mângâiat pe obraz și m-am cuibărit pe dată în palma lui. Ori de câte ori mă mângâia, mă simțeam extraordinar.

— Sunt aici. Găsim noi o soluție. Ia lucrurile din aproape în aproape.

Voiam să-i reamintesc de faptul că Stevie Rae nu avea prea mult timp la dispoziție, dar buzele lui le-au devorat pe ale mele și nu mă mai puteam gândi decât la cât de plăcută era atingerea lui pe trupul meu... cum îmi simțeam pulsul accelerându-se... cum inimile ne băteau la unison. Sărutările noastre au devenit din nou pline de pasiune și și-a plimbat mâinile pe pielea mea. M-am atins ritmic de trupul lui, cu gândul la arșița pasiunii și la sânge și la nimic altceva decât la Loren... Loren... Loren...

Prin norul de pasiune care mă înghițea a răzbătut un sunet ciudat, ca și când s-ar fi sufocat cineva. Ca prin vis, am întors capul, în timp ce Loren mă săruta în jos pe gâtul gol, iar corpul mi-a fost scuturat de groază.

Erik stătea în pragul ușii, iar pe fața nou însemnată i-am citit stupefacția.

— Erik, eu..., am dat să spun și m-am întins să-mi iau rochia, încercând să mă acopăr cu ea. După cum s-a dovedit, nu trebuia să-mi fac probleme că mă vede Erik goală. Cu o mișcare rapidă, Loren m-a tras în spatele lui, protejându-mă cu corpul lui.

— Ne-ai întrerupt, a spus Loren cu vocea lui frumoasă, dar încărcată de o iritare abia înăbușită. I-am simțit forța pe pielea mea goală și am suflat greu de uimire.

— Mda, observ, a răspuns Erik.

Apoi s-a întors și a plecat, fără niciun cuvânt.

— Dumnezeule! Dumnezeule! Nu pot să cred! am exclamat eu și mi-am cuprins cu mâinile fața, simțind că-mi ia foc.

Brațele lui Loren m-au cuprins din nou și, cu o voce la fel de liniștitoare ca și atingerea lui, mi-a spus:

— Iubito, nu-i nimic. Trebuia să afle la un moment dat despre noi.

— Da, dar nu așa, am strigat eu. Nu se poate exprima în cuvinte cât de îngrozitor e faptul că Erik a aflat în felul ăsta. Mi-am înălțat capul ca să-l privesc. Și acum o să afle toată lumea, iar asta nu poate fi bine, Loren! Tu ești profesor, iar eu sunt novice. Nu există reguli împotriva unor astfel de lucruri? Ca să nu mai spun că am fost Impregnați.

Apoi m-a străfulgerat un alt gând și am început să tremur. Dacă mă dădeau afară din

rândurile Fiicelor întunericului pentru că eram cu Loren?

— Zoey, iubito, ascultă-mă.

Loren și-a pus mâinile pe umerii mei și m-a scuturat ușor.

— Erik n-o să spună nimănui nimic.

— Ba da! N-ai văzut ce față a făcut? În niciun caz n-o să-mi țină secretul.

N-avea să mai facă nimic pentru mine, niciodată.

— Ba o să-și țină gura, pentru că o să-i spun eu.

Aerul de îngrijorare de pe chipul lui Loren s-a schimbat și dintr-odată a devenit din nou periculos, ca și mai devreme, când îi spusese lui Erik că ne-a întrerupt. M-a cuprins frica și m-am întrebat dacă nu cumva Loren mai avea o față pe care mie nu mi-o arăta.

— Să nu-i faci rău, am șoptit, fără să iau în seamă lacrimile care îmi scăldau obrajii.

— A, nu-ți face griji, iubito. N-am să-i fac rău. O să stau doar un pic de vorbă cu el. M-a luat în brațe și, deși corpul meu, inima mea și fiecare celulă din mine voiau să fie aproape de el, m-am îndepărtat cu greu.

— Trebuie să plec, am spus.

— Bine. Și eu trebuie să plec.

În timp ce mi-a dat hainele și ne-am îmbrăcat, mi-am zis că se grăbea să plece de lângă mine pentru că trebuia să-i caute pe Erik; însă gândul de a sta departe de Loren mă făcea să-mi simt stomacul ca o căldare cu smoolă clocotindă. Tăietura de deasupra sânelui mă ustura. Pe lângă asta, aveam usturimi într-un loc în care nu mai simțisem niciodată așa ceva. M-am privit în oglinda imensă de pe perete. Aveam ochii umflați și roșii, fața congestionată și nasul rozaliu. Părul îmi stătea în toate direcțiile și arătam ca naiba, lucru deloc surprinzător, pentru că așa mă și simțeam. Loren m-a luat de mână și am traversat sala de recreere, pustie la ora aceea. Când am ajuns la ușă, înainte s-o deschidă, m-a sărutat din nou.

— Pari obosită, a spus el.

— Chiar sunt.

Mi-am aruncat privirea spre ceasul din sala de recreere și am fost șocată să constat că era doar două și jumătate noaptea. Mi se păruse că trecuseră mai multe nopți într-un interval de doar câteva ore.

— Du-te la culcare, iubito, mi-a șoptit el. Ne revedem mâine.

— Cum? Când?

Mi-a zâmbit și m-a mângâiat pe obraz, plimbându-și degetul pe desenul meu.

— Stai fără grijă. Nu mai e mult până ne revedem. Vin eu la tine după ce ne odihnim amândoi.

I-am simțit atingerea caldă pe piele. Din proprie voință, trupul mi s-a aplecat spre el, în timp ce degetele lui și-au făcut drum, îndrăznețe, în jos pe lângă decolteul meu și a recitat:

Visând la tine mă trezesc
Din linul somn din noapte,
Când stelele pe cer sclipesc
Iar vântul suflă-n șoapte.
Visând la tine mă trezesc
Și-o zână poate, sau o vrajă
Îmi poartă pașii în tăcere
Spre geamul tău, în dulcea-ți mreață.

Atingerea lui mi-a dat fiori, iar cuvintele lui mi-au făcut inima să bată nebunește și mi-au învăluit mintea.

— Tu ai scris asta? am șoptit în timp ce mă săruta pe gât.

— Nu, Shelley. E greu de crezut că n-a fost vampir, nu?

— Îhî, am răspuns cu gândul aiurea.

Loren a chicotit și m-a îmbrățișat.

— Vin mâine la tine, îți promit.

Am ieșit împreună, dar ne-am despărțit curând, pentru că el a luat-o înspre dormitoarele băieților, iar eu am pornit alene către dormitorul fetelor. Spre bucuria mea, nu erau prea mulți vampiri sau novici primprejur. Nu aveam chef să dau peste vreunul dintre ei în momentul ăsta. Era o noapte întunecoasă și înnorată, iar felinarele străvechi abia dacă alungau un pic din bezna din jur. Dar pe mine nu mă deranja. Aș fi vrut ca noaptea să mă înghită. Nu știu cum se face, dar asta mai alina puțin suferința pe care mi-o provoca absența lui Loren.

Îmi pierdusem virginitatea.

Lucrul ăsta mi-a trecut ca un fulger prin minte. Totul se petrecuse atât de repede, încât nu avusesem timp să meditez prea mult la asta, însă era adevărat. Măiculiță, trebuia să stau de vorbă cu Stevie Rae; chiar și varianta ei zombi ar vrea să audă povestea asta. Oare arătam diferit acum? Nu, asta era o tâmpenie. Toată lumea știe că nu poți să-ți dai seama la o simplă privire. Mă rog, în general, nu. Hm, totuși nu sunt eu tocmai o adolescentă normală, dacă există așa ceva. Ar fi cazul să mă privesc bine în oglindă când ajung în cameră.

Tocmai pășeam pe trotuarul care ducea spre dormitoare și mă gândeam ce aveam să le spun prietenilor mei, care se uitau probabil la vreun film sau la te miri ce. Desigur, nu puteam să le spun despre mine și despre Loren, dar trebuia să inventez o poveste despre motivul pentru care mă despărțisem de Erik. Sau poate că nu era cazul. Loren urma să vorbească cu el, deci probabil că Erik nu avea să spună mare lucru cuiva. Am să le spun că a trebuit să ne despărțim din cauza Transformării lui și nimic mai mult. Nimeni n-o să se mire că sunt prea supărată să vorbesc despre asta. Mda, așa am să fac.

Dintr-odată, din umbra unui cedru înmiresmat, o siluetă s-a desprins și mi-a tăiat calea.

— De ce ai făcut asta, Zoey? m-a întrebat Erik.

Capitolul 24

L-am privit înmărmurită pe Erik. Semnul lui încă mă surprindea. Era unic, incredibil și-l făcea să pară și mai atrăgător.

— De ce ai făcut asta, Zoey? a repetat el în timp ce eu stăteam nemișcată și mă holbam la el, mută ca o prostovână.

— Îmi pare atât de rău, Erik! am reușit să îngaim. N-am vrut să te rănesc. N-am vrut să aflî în felul ăsta.

— Mda, a spus el cu răceală. N-ar fi fost nici o problemă să aflî că prietena mea, care făcea pe nevinovata cu mine, este de fapt o curvă, dacă aflam, de exemplu, din revista școlii. Da, ar fi fost mult mai bine așa.

Tonul lui încărcat de ură m-a făcut să tresar.

— Nu sunt curvă.

— Mie mi s-a părut că o imiți tare bine pe una. De fapt, știam eu! a strigat el. Mi-am dat eu seama că era ceva între voi doi! Dar am fost atât de prost și te-am crezut când ai spus că nu e adevărat. A râs amar. Doamne, ce idiot sunt!

— Erik, nu am vrut să se întâmple așa, dar eu și Loren suntem îndrăgostiți unul de celălalt. Am încercat să ne ținem departe unul de altul, dar pur și simplu n-am putut.

— Cred că glumești! Tu chiar crezi că dobitocul ăla te iubește?

— Da, mă iubește.

Erik a clătinat din cap și a râs din nou amar.

— Dacă tu crezi asta, atunci ești și mai proastă decât mine. Se folosește de tine, Zoey. Un singur lucru poate să vrea un tip ca el de la o fată ca tine și a obținut deja. Când se satură, te părăsește și își vede de drum.

— Nu e adevărat, am strigat eu.

A continuat să vorbească, de parcă n-aș fi spus nimic.

— Chiar mă bucur că plec mâine, deși mi-ar plăcea să fiu aici când te părăsește Blake, ca să-

ți rîd în nas.

— Nu știi ce spui, Erik.

— Știi ce, poate că ai dreptate, a continuat el cu o voce plină de răceală, ca a unui necunoscut. Se pare că habar n-aveam ce spun când povesteam în stînga și în dreapta că suntem împreună și că ești extraordinară și cât de fericit sunt că ești prietena mea. Chiar începusem să cred că mă îndrăgostesc de tine.

Mi s-a pus un nod în stomac. Cuvintele lui parcă mi-au aruncat pumnale în inimă.

— Și eu am crezut că mă îndrăgostesc de tine, am spus încet și am clipit tare, ca să nu-mi dea lacrimile.

— Rahat! a strigat el plin de răutate, deși i-am văzut ochii scâlțați în lacrimi. Nu te mai juca iar cu mine. Și tu crezi că Afrodita e o scârbă nesuferită?! Pe lângă tine, ea e un înger!

A început să se îndepărteze de mine.

— Erik, stai. Nu vreau să se termine așa între noi, am strigat eu, simțind cum lacrimile mi se revarsă din ochi și îmi curg șiroaie pe obraji.

— Nu mai plînge! Tu ai vrut asta. Asta ați pus la cale tu și Blake.

— Nu, nu am pus nimic la cale!

Erik a clătinat din cap și a strâns din ochi.

— Lasă-mă în pace! S-a terminat. Nu vreau să te mai văd niciodată, a mai spus el, iar apoi aproape că a fugit de mine.

Simțeam o apăsare și o arsură în piept și nu mă puteam abține din plîns. Picioarele m-au purtat spre singurul loc în care îmi doream să mă duc, la singura persoană pe care voiam s-o văd. Cum-necum, în drum spre colțul poetului mi-am mai revenit. Nu într-un tot, dar cel puțin suficient cât să nu mă trezesc că mă oprește cineva dintre cei care umblau primprejur, de exemplu vreo doi războinici vampiri și vreo câțiva novici, și mă întrebă ce se întâmplă. Reușisem să mă opresc din plîns. Mi-am trecut mâinile prin păr și mi-am dat părul în față, pe umeri, ca să-mi ascund oarecum chipul aprins.

N-am șovăit nici o clipă când am ajuns în clădirea în care se aflau apartamentele din incinta campusului. Am inspirat adânc și m-am rugat în tăcere să nu mă vadă nimeni.

De îndată ce am intrat, am realizat că n-ar fi trebuit să-mi fac griji cum că aș putea fi văzută. Clădirea nu era amenajată ca un dormitor. Nu exista nici o sală de întâlniri la intrare, în care vampirii să poată sta împreună și să se uite la televizor, ca în dormitorul novicilor. Era doar un hol mare, cu pardoseala de piatră și cu niște uși închise, care dădeau în el. Scările se aflau la dreapta și am început să le urc în grabă. Știam că e posibil ca Loren să nu se fi întors încă în camera lui. E posibil să-l caute încă pe Erik. Dar n-are nimic. Mă cuibăresc în patul lui și-l aștept. Cel puțin, în felul ăsta sunt din nou aproape de el. Am simțit cum trupul mi se încordează ciudat în timp ce m-am îndepărtat de scări la ultimul etaj și m-am îndreptat spre singura ușă mare, aflată nu foarte departe de mine.

Apropiindu-mă, am observat că ușa era întredeschisă și am auzit vocea lui Loren prelingându-se dinăuntru. Râdea. Râsul lui mi-a mîngâiat pielea, alungându-mi durerea și tristețea pe care mi le provocase cearta cu Erik. Făcusem bine să vin la el. Aproape că îi simțeam deja brațele în jurul meu. Loren avea să-mi spună „dragostea mea“ și „iubito“, și că totul avea să fie bine. Mîngâierea lui va șterge durerea lăsată în urmă de Erik și de cuvintele îngrozitoare pe care mi le spusese, alungându-mi starea de sfârșeală. Mi-am lipit palma de ușă, ca s-o împing până la capăt și să intru.

Atunci am auzit râsul ei, blând, melodios și seducător, iar lumea mea s-a oprit în loc.

Era Neferet. Era acolo, cu Loren. Nu aveam cum să mă înșel în privința sunetului ăluia, a râsului ăluia frumos și ademenitor. Vocea lui Neferet era la fel de clară ca a lui Loren. Când râsul s-a oprit, vorbele ei au răzbătut până la mine, pătrunzând prin crăpătura ușii ca o ceață otrăvitoare.

— Ai făcut bine, dragul meu. Acum știu ce știe, iar totul se îmbină de minune. Va fi simplu să continuăm s-o izolăm. Sper doar că rolul pe care trebuie să-l joci nu este prea neplăcut pentru tine, a spus Neferet cu o voce menită să-l tachineze, dar în care se simțea o ușoară asprime.

— E ușor de dus de nas. Mai un cadou care să-i ia ochii, mai un compliment, și te-ai ales cu

o dragoste adevărată, iar floarea dulce a fecioriei este sacrificată pe altarul înșelăciunii și al hormonilor, a răs Loren din nou. Puștoaicele sunt atât de ridicole, atât de ușor de dus de nas.

Cuvintele lui îmi aruncau mii de pumnale în tot corpul, dar, cu un efort, am înaintat, ca să pot să trag cu ochiul prin crăpătura ușii. Am zărit o încăpere spațioasă, încărcată cu mobilă scumpă, cu tapițerie din piele și scaldată în lumina unor lumânări uriașe. Privirea mi-a fost instantaneu atrasă spre piesa centrală a încăperii, un pat mare de oțel care trona în mijlocul ei. Loren zăcea pe spate și se sprijinea pe o mulțime de perne enorme. Era complet gol.

Neferet purta o rochie lungă și roșie, care îi îmbrăca de minune corpul perfect și cu un decolteu care îi lăsa sânii la vedere. Se mișca încoace și încolo și-și plimba degetele lungi și îngrijite pe grilajul de oțel al patului lui Loren.

— Dă-i de lucru. Eu mă asigur că gașca ei o părăsește. E puternică, dar niciodată nu va fi capabilă să-și folosească harurile dacă nu-i are în preajmă pe prietenii ei, care s-o ajute să-și păstreze mintea limpede în timp ce ea umblă după tine. - Neferet a făcut o pauză și și-a lovit bărbia cu degetul ei delicat. - Totuși, știi, m-a surprins Impregnarea voastră.

L-am văzut pe Loren tresărind; Neferet a zâmbit.

Credeai că n-o să te miroso? Duhnești de sângele ei, iar sângele ei duhnește de al tău.

— Nu știi cum s-a întâmplat, a spus Loren iute, iar iritarea lui evidentă mi-a spart inima în mii de cioburi. Presupun că mi-am subapreciat talentul actoricesc. Mă bucur doar că nu e nimic serios între noi; asta mă scutește de sentimente neplăcute și de legătura pe care ar presupune-o o Impregnare adevărată. A răs. Ca aia pe care a avut-o cu băiatul ăla din specia umană. Trebuie să fi trecut prin niște chinuri cumplite când s-a destrămat. E ciudat totuși că a reușit să se Impregneze atât de puternic de el înainte de Transformare.

— Încă o dovadă a puterii ei! a izbucnit Neferet. Deși, pentru o Aleasă, a fost ridicol de ușor de abătut de la calea cea dreaptă. Și nu încerca să te plângi că s-a Impregnat de tine. Amândoi știm că asta a făcut să fie și mai plăcut pentru tine să te culci cu ea.

— În orice caz, a fost al naibii de nepotrivit să-i trimiți pe craiul de Erik să dea peste prietena lui atât de curând. Nu puteai să mă mai lași câteva minute, să termin cu ea?

— Ba pot să-ți dau tot timpul din lume. De fapt, pot să plec chiar acum, ca să te duci după cățelușă ta de companie și să termini ce-ai început.

Loren s-a ridicat în fund. S-a aplecat înainte și a apucat-o pe Neferet de încheietura mâinii.

— Haide, iubito! Știi doar că n-o doresc cu adevărat. Nu fi supărată pe mine, dragostea mea!

Neferet s-a desprins fără greutate de el, dar o făcuse mai degrabă ca să-i tachineze decât din supărare.

— Nu sunt supărată. De fapt, sunt încântată. Impregnarea dintre tine și ea, care a destrămat legătura dintre ea și băiatul din specia umană, face ca Zoey să fie și mai singură. Și, în fond, Impregnarea ta de puștoaica asta nu este permanentă. Se va desface când se va Transforma sau când moare, a încheiat ea cu un răs malițios. Dar poate că ai prefera să nu se destrame. Poate că te-ai hotărât să preferi tinerețea și naivitatea în locul uneia ca mine.

— Niciodată, iubirea mea! N-am să doresc niciodată pe cineva cum te doresc pe tine, i-a spus Loren. Lasă-mă să-ți demonstrez, iubito!

S-a dus repede spre marginea patului și a cuprins-o cu brațele. I-am privit mâinile care se plimbau pe corpul ei, la fel cum mă atinsese pe mine nu cu mult timp în urmă.

Mi-am ținut gura apăsată cu mâinile, ca să nu izbucnesc în hohote și să mă audă. Neferet s-a răsucit în brațele lui Loren și și-a arcuit spatele, sprijinindu-se de el, în timp ce mâinile lui continuau s-o cerceteze. Se afla cu fața spre ușă, cu ochii închiși și cu gura întredeschisă. A gemut de plăcere, iar ochii i s-au deschis ușor, grei parcă de somn. Apoi Neferet s-a uitat drept la mine.

M-am răsucit pe călcâie, am luat-o la fugă pe scări și am țâșnit afară din clădire. Voiam să fug fără să mă mai opresc. Oriunde, numai departe să fie, însă trupul m-a trădat. N-am reușit decât să mă îndepărtez, împleticindu-mă, câțiva pași de intrare. Am reușit însă să ajung până la umbra din spatele unui gard viu de ilex bine tuns, m-am aplecat de mijloc și am vomitat și sufletul din mine.

Când m-am oprit din vomitat și din icnit, m-am urnit din loc. Aveam mintea încetoșată și mi se învâlmășeau gânduri care mă dezorientau. Mai mult simțeam decât gândeam, iar ceea ce simțeam

nu era decât durere. Ea îmi spunea că Erik avusese dreptate, numai că îl subestimase pe Loren. El credea că Loren voia doar să se culce cu mine, însă adevărul era că nici măcar nu mă dorea. Se folosise de mine numai pentru că i-o ceruse femeia pe care o dorea cu adevărat. Pentru el nu eram nici măcar un obiect sexual, ci o neplăcere. Mă mângâiasse și îmi spusese toate acele lucruri, toate acele vorbe frumoase, pentru că juca un rol pe care i-l dăduse Neferet. Nu însemnam absolut nimic pentru el.

Mi-am înăbușit un hohot de plâns, mi-am dus mâna la urechi, am smuls cerceii cu diamante și i-am aruncat cu un strigăt departe de mine.

— La naiba, Zoey. Dacă ți s-a luat de diamantele alea, puteai să spui. Am niște perle în formă de lacrimă care ar merge la fix cu colierul cu omul ăla de zăpadă cretin pe care ți l-a dat Erik de ziua ta și ți i-aș fi dat la schimb pentru pietrele astea.

M-am întors ușor, ca și cum aș fi riscat să mă rup în bucățele dacă mă mișcăm prea repede. Afrodita tocmai ieșea de pe trotuarul care ducea spre sala de mese. Într-o mână avea un fruct ciudat, iar în cealaltă, o sticlă de Corona.

— Ce e? Îmi place mango, a spus ea. Nu avem niciodată la noi, dar în frigiderul cu fructe din bucătăria vampirilor găesc în permanență. Nu se bagă de seamă un mango în plus sau în minus... Cum n-am spus nimic, a continuat: Bine, știu că berea e o chestie banală și cam vulgară, dar îmi place. Fii drăguță și nu-i spune niciodată maică-mii. O ia razna dacă află. Apoi s-a uitat mai bine la mine și a făcut ochii mari. La dracu', Zoey! Arăți îngrozitor. Ce-ai pățit?

— Nimic, lasă-mă în pace, am zis eu cu o voce pe care abia mi-am recunoscut-o.

— Mă rog, tu vezi-ți de treaba ta, iar eu o să-mi văd de a mea, a spus ea și aproape a țâșnit de lângă mine.

Eram singură. Exact cum spusese Neferet, mă părăseau cu toții. Și o meritam. Din cauza mea, Heath suferise foarte mult, pe Erik îl rănisem, îmi sacrificasem virginitatea ca urmare a unor minciuni. Cum spusese Loren? Îmi sacrificasem dragostea adevărată și floarea dulce a fecioriei pe altarul înșelăciunii și al hormonilor. Nu e de mirare că era poet laureat, se pricepea la cuvinte.

Dintr-odată am simțit nevoia s-o rup la fugă. Habar n-aveam unde mă duceam. Tot ce știam era că trebuia s-o iau din loc, și încă repede, dacă nu, îmi plesnea creierul. Nu m-am oprit până n-am mai putut să respir, iar atunci m-am sprijinit de trunchiul unui stejar bătrân și mi-am tras sufletul.

— Zoey, tu ești?

Mi-am înălțat privirea, am clipit ca să alung ceața nefericirii mele și l-am văzut pe Darius, războinicul zdrăhon, arătos și tinerel. Stătea în picioare pe zidul gros care împrejmuia școala și mă studia cu interes.

— Ești teafără? a întrebat el în stilul ăla ciudat și arhaic în care vorbeau războinicii.

— Da, am reușit să îngaim eu, deși respiram încă greu. Voiam doar să fac o plimbare.

— Nu prea te plimbai, a remarcat el cu o logică imbatabilă.

— Era un fel de-a spune. I-am întâlnit privirea și m-am simțit sătulă de atâtea minciuni.

— Simțeam că-mi plesnește capul, am fugit mâncând pământul și m-am trezit aici.

Darius a dat ușor din cap.

— Acesta e un loc încărcat de forță, nu mă mir așadar că ai fost atrasă aici.

— Aici? am repetat eu, am clipit uimită și am privit în jur. Și apoi, Dumnezeu, am realizat unde mă aflu. E zidul estic, aproape de ușa secretă.

— Da, Preoteasă, așa este. Chiar și ființele umane acelea barbare i-au adulmecat forța și de aceea au părăsit aici trupul profesoarei Noian.

A făcut un semn peste umărul lui în afara zidului, spre locul în care Afrodita și cu mine o găsiserăm pe profesoara Noian. Tot aici o găsisem și pe Nala sau, mai bine zis, mă găsisse ea pe mine, aici îmi formasem primul cerc, aici îi zărisem pentru prima oară pe puștani zombi, după cum avea să se dovedească mai târziu, și tot aici invocasem elementele și pe Nyx ca să înlătur blocajul mental pe care mi-l crease Neferet.

Chiar era un loc încărcat de forță. Nu puteam să cred că nu-mi dădusem seama de asta până acum. Desigur, doar fusesem ocupată până peste cap cu Heath, cu Erik și mai ales cu Loren!

„Neferet avea dreptate“, am gândit scârbită. „Am fost tare ușor de abătut de la calea cea dreaptă“.

— Darius, crezi că aş putea rămâne aici singură o clipă? Aş vrea să mă rog şi sper că Nyx o să-mi dea un răspuns dacă ascult cu atenție.

— Şi va fi mai lesnicios dacă ești singură, a completat el.

Am încuviințat din cap, neștiind dacă să continui să fiu atentă ce spun.

— Te las nestingherită, Preoteasă. Dar nu rătăci departe de aici. Nu uita că Neferet a vrăjit locul, așa că, dacă treci de ușa secretă și depășești hotarul vrăjii ei, vei fi încercuită într-o clipită de Fiii lui Erebus. A zâmbit trist, dar cu bunătate. Și nu te vei mai putea concentra la rugăciune, domnița mea.

— Am să țin minte.

Am încercat să nu tresar când m-a numit „Preoteasă“ și „domnița mea“. Nici de-a naibii nu meritam titlurile astea.

Cu o mișcare lină și curgătoare, a sărit de pe zidul înalt de șase metri, aterizând direct în picioare. Apoi m-a salutat cu pumnul la inimă, a făcut o ușoară plecăciune și a dispărut ca un fum în noapte.

În clipa aia picioarele mele s-au hotărât să mă lase baltă. M-am lăsat greoaie pe iarbă, la rădăcina cunoscutului stejar, mi-am strâns genunchii la piept, mi i-am cuprins cu mâinile și, tăcută, am început să plâng potolit.

Mă căiam atât de tare! Cum de fusesem atât de proastă? Cum de crezusem minciunile lui Loren? Chiar îl crezusem. Iar acum nu numai că îmi pierdusem virginitatea cu idiotul ăla, dar mă mai și Impregnasem de el, motiv pentru care eram și mai proastă.

„Vreau la bunica“. Cu un suspin, mi-am dus mâna la buzunarul rochiei, după telefonul mobil. Aveam să-i mărturisesc totul bunicii. O să fie îngrozitor de jenant, dar știam că ea nu m-ar părăsi și nici nu m-ar judeca. Bunica nu ar înceta să mă iubească.

Dar afurisitul ăla de telefon nu mai era acolo. Apoi mi-am adus aminte că îmi picase din buzunar când Loren și cu mine ne dezbrăcaserăm. Cred că uitasem să-i iau. Îți vine să crezi așa ceva? Am închis ochii și mi-am lăsat capul pe spate, pe coaja aspră a copacului.

— Miorla-au!

Năsucul umed și cald al Nalei m-a împuns în obraz. Fără să deschid ochii, mi-am îndepărtat mâinile, ca să poată sări la mine în poală. Și-a pus lăbuțele din față pe umărul meu și s-a atins cu fața de adâncitura dintre gât și umăr, torcând furios, ca și când sunetul ăsta m-ar fi putut forța să mă simt mai bine.

— Of, Nala, am dat-o așa de rău în bară!

Mi-am luat pisica în brațe, în timp ce hohote de plâns îmi scuturau umerii.

Capitolul 25

Când am auzit zgomot de pași, mi-am închipuit că trebuie să fie Darius, care se întorcea să vadă ce mai fac. Am încercat să mă stăpânesc, mi-am șters fața cu mâneca și m-am străduit să mă opresc din plâns.

— Rahat! Ai avut dreptate, Afrodita. Arată ca dracu', a spus Shaunee.

Mi-am înălțat privirea și le-am văzut pe gemene venind spre mine alături de Afrodita și cu Damien urmându-le îndeaproape.

— Z, ai mucii pe față, mi-a spus Erin, apoi a scuturat din cap și i-a zis lui Shaunee: Din nefericire, trebuie să recunosc și eu că Afrodita avea dreptate.

— V-am zis eu, s-a auzit Afrodita plină de sine.

— Nu mi se pare potrivit să-i acordăm Afroditei o distincție pentru că a avut dreptate când a spus că i s-a întâmplat ceva rău lui Zoey.

— Damien, mi-aș dori..., a început Erin.

— ... să încetezi cu apucăturile de șoarece de bibliotecă, a încheiat Shaunee.

— Isprăviți odată! Sfatul meu e să vă luați un dicționar, ce ziceți? le-a îndrumat Damien cu

afectare.

Știu că sună ciudat, dar ciondăneala lor era ca o muzică minunată pentru mine.

— Sunteți o echipă de intervenție de mai mare răsul, a comentat Afrodita. Poftim, a continuat ea și mi-a întins un ghemotoc de batistuțe, sper eu, curate. Mai mare rușinea, să fiu eu mai grijulie decât voi trei.

Damien a pufnit și le-a dat la o parte pe gemene, ca să se poată lăsa pe vine lângă mine.

Înainte să-i privesc, mi-am suflat nasul și mi-am șters fața.

— Ți s-a întâmplat ceva foarte rău, nu-i așa? m-a întrebat el.

— Am dat din cap.

— Rahat! A mai murit cineva? a întrebat și Erin.

— Nu, am spus cu o voce aiurea și mi-am dres glasul ca să mai fac o încercare. De data asta păream înfundată, dar mai aproape de mine, cea adevărată: Nu, n-a murit nimeni. N-are legătură cu asta.

— Haide, spune-ne, a insistat Damien cu o ușoară bătaie pe umăr.

— Mda, știi că sunt puține lucruri pe care nu le putem rezolva dacă ne punem toți mintea, a zis Shaune.

— Subscriu, geamăno, s-a auzit și Erin.

— Gașca de tocilari vomitivă atacă din nou! a strigat Afrodita mimând entuziasmul.

— Ține-ți pliscul! au replicat gemenele.

Mi-am privit fiecare prieten în parte. Deși n-aveam niciun chef, trebuia să le spun despre Loren. De asemenea, trebuia să le spun și despre Stevie Rae, și asta înainte să se întâmple ce zisese Neferet, înainte ca minciunile și secretele mele să-i enerveze atât de tare încât să-i pierd.

— E haotic, complicat și nu prea plăcut, am rostit eu.

— Tocmai ai descris-o pe Afrodita! a spus Erin.

— Nu-i nimic. Am început să ne obișnuim cu asta, a fost de acord și Shaune.

— Die Tembelen Gemenen, le-a ridiculizat Afrodita.

— Dacă v-ați ține voi gura, poate ar reuși și Zoey să ne explice ce s-a întâmplat, a comentat Damien cu o răbdare exagerată.

— Scuze, au mormăit gemenele.

Afrodita și-a dat doar ochii peste cap.

Am inspirat adânc și am deschis gura să-mi încep povestea cea oribilă, când, deodată, am fost întreruptă de vocea jovială a lui Jack.

— Gata! L-am găsit!

Imediat a apărut și Jack. Zâmbetul lui adorabil i-a pălit când a dat cu ochii de mine, ceea ce dovedea că arătam într-adevăr cumplit, exact cum mă simțeam. Apoi a venit în grabă și s-a așezat lângă Damien, lăsându-l singur pe Erik, care m-a fixat cu privirea.

— Haide, drăguță, a spus Damien și m-a bătut din nou pe umăr. Acum suntem în formație completă. Spune-ne ce s-a întâmplat.

Nu eram în stare să vorbesc, ci doar să mă holbez la Erik. Chipul lui era ca o mască frumoasă și impenetrabilă. Sau cel puțin a fost impenetrabilă până când a început să vorbească, iar atunci expresia lui neutră a devenit plină de dezgust, iar glasul lui adânc și expresiv, doar un mârâit.

— Le spui tu, „iubito”, sau le spun eu?

Îmi venea să-i zic vreo două, îmi venea să strig la el să înceteze, să-i rog să mă ierte, să-i spun că avusese dreptate, iar eu greșisem în așa hal încât mi se făcea și rău. Dar tot ce am reușit să spun a fost un „nu” șoptit, atât de plâpând încât cred că Damien nici nu m-a auzit. Imediat mi-am dat seama că n-ar fi contat dacă aș fi strigat. Erik venise să se răzbune pe mine și nimic nu avea să-i stea în cale.

— Bine, le spun eu. Erik și-a rotit privirea pe la toți prietenii mei. Z a noastră și-a tras-o cu Loren Blake.

— Poftim? au izbucnit gemenele într-un glas.

— Imposibil, a spus și Damien.

— Noo! a răbufnit și Jack.

Afrodita n-a scos un sunet.

— Ba da, i-am văzut eu. Astăzi. În sala de recreere. Știți, când voi vă imaginați că era supărată din cauză că m-am Transformat eu? Da, Zoey, am văzut eu cât de supărată erai. Erai atât de supărată încât a trebuit să-i sugi sângele lui Blake și să-l călărești.

— Loren Blake? a spus Shaunee, vădit uimită.

— Cu scumpul de Loren? Tipul despre care am spus tot semestrul că ne-am înfrupta din el ca dintr-un baton de ciocolată? Erin vorbise pe același ton ca și geamăna ei și m-a privit șocată, îngrozită. Oi fi gândit că suntem vai de capul nostru!

— Mda, de ce n-ai spus nimic? a întrebat și Shaunee.

— Pentru că, dacă v-ar fi spus cât de „îndrăgostiți“ erau, poate că n-ați fi fost de acord să se folosească de mine și să dea impresia că suntem împreună ca să poată umbla pe furiș cu Blake. Și, în orice caz, probabil că i-a făcut plăcere să își bată joc de voi, a spus Erik cu cruzime.

— Nu m-am folosit de tine, i-am spus lui Erik și m-a surprins cât de puternică îmi fusese dintr-odată vocea. Și nici nu mi-am bătut niciodată joc de voi, jur, le-am spus gemenelor.

— Mda, de parcă ar putea să aibă cineva încredere în ce spui tu, a continuat Erik. E o târfă mincinoasă. S-a folosit de voi toți, așa cum s-a folosit și de mine.

— Hai, gata, mai taci din gură, i-a zis Afrodita.

Erik a izbucnit în râs.

— O, e perfect. O târfă care îi ia apărarea alteia.

Afrodita a mijit ochii și și-a ridicat mâna dreaptă. Crengile de stejar aflate în apropierea lui Erik s-au aplecat spre el și am auzit pârâitul amenințător al lemnului.

Nu-ți recomand să mă mai calci pe bătăături, i-a răspuns ea. Pretinzi că ții așa de mult la Zoey, dar te-ai repezit la ea ca un câine turbat pentru că ți-a rănit orgoliul tău de doi bani. Și pot să demonstrez că este de doi bani. Ai făcut ce ți-ai propus, acum cară-te!

Ochii albaștri și strălucitori ai lui Erik m-au fulgerat și, preț de o clipă, mi s-a părut că l-am întrezărit în ei pe vechiul Erik, tipul ăla extraordinar, care se îndrăgostise de mine, dar apoi suferința de pe chipul lui a înghițit și ultimul licăr de bunătate.

— Foarte bine. Am plecat, a spus el înainte să se îndepărteze.

Am privit-o pe Afrodita.

— Mersi, i-am zis.

— Cu plăcere. Știu și eu cum e s-o dai rău de tot în bară și lumea să ți-o arunce permanent în față.

— Chiar ai fost cu profesorul Blake? m-a întrebat Damien.

Am dat din cap.

— Să-mi trag..., a izbucnit Shaunee.

— ... palme, a continuat Erin.

— E tare, tare atractiv, a comentat Jack.

Am tras din nou aer în piept și am strigat:

Loren Blake e cel mai mare rahat pe care l-am cunoscut în viața mea.

— Mamă! Ai vorbit urât, s-a minunat Afrodita.

— Hm, deci a vrut numai să se culce cu tine? m-a întrebat Damien și m-a bătut iar pe umăr.

— Nu tocmai, am spus, apoi am făcut o pauză și mi-am trecut mâna peste față, de parcă așa puteam să găsesc ca prin farmec vorbele cele mai potrivite. Era vremea să le spun despre Stevie Rae. Mi-aș fi dorit să am timp să mă gândesc înainte la ce aveam să le spun. Mi-am înălțat privirea și am văzut-o pe Afrodita privindu-mă. În mod paradoxal, m-am bucurat că era și ea acolo. Cel puțin, putea să-mi ia apărarea și, eventual, să-i ajute pe Damien și pe gemene să înțeleagă.

Deodată s-a auzit un zgomot ciudat venind dinspre zidul din spatele meu. De fapt, nu eram sigură că am auzit ceva până ce Damien nu s-a uitat peste umărul meu, întrebând:

— Ce-a fost asta?

— E ușa secretă, a spus Afrodita. Se deschide.

Am avut un presentiment oribil, care mi-a dat fiori pe șira spinării. M-am ridicat în picioare, ceea ce a făcut-o pe Nala să miorlăie tare, iar gemenele m-au privit încruntate și nedumerite, când,

din spatele uşii care se deschidea, s-a auzit vocea lui Stevie Rae.

— Zoey, eu sunt.

Am tâşnit spre uşa secretă şi am strigat:

— Nu, Stevie Rae! Stai...

Încruntată, Stevie Rae a intrat pe uşa secretă din zidul împrejmuitor al şcolii.

— Zoey, am..., a început ea să spună, dar apoi a dat cu ochii de toţi ceilalţi care erau în spatele meu, şi a îngheţat.

Nala a zburat de lângă mine şi, cu spatele arcuit, a dat să sară la Stevie Rae, scuipând şi sâsâind, de parcă dăduse strechea în ea. Din fericire, reflexele mele de novice m-au ajutat s-o înşfac înainte să treacă pe lângă mine.

— Nala, stai cuminte! E Stevie Rae, am spus luptându-mă cu pisica scoasă din minţi şi încercând să nu mă las zgâriată sau muşcată. Stevie Rae făcuse o fandare înapoi şi se ghemuise, gata de atac, în umbra zidului. Nu-i vedeam bine decât ochii roşii şi scăpărători.

— Stevie Rae, a spus Damien cu glasul înăbuşit.

I-am spus Nalei să fie cuminte şi am dat-o la o parte ca să mă pot concentra asupra prietenilor mei, dar, înainte să mă întorc spre ei, m-am dus la Stevie Rae. Nu a fugit, dar avea aerul că ar fi în stare să sară la mine din clipă în clipă. Şi, în plus, mai arăta şi ca naiba. Era atât de slabă şi de palidă la faţă! Nu-şi pieptănase părul blond şi cărlionţat şi părea scărmanat şi fără viaţă. De fapt, singurul lucru strălucitor şi sănătos pe care îl avea erau ochii înfiorător de roşii şi de arzători şi ştiam deja că ăsta nu era un lucru bun.

— Cum te simţi? am întrebat-o cu o voce calmă, domoală.

— Nu prea bine, mi-a răspuns ea. A aruncat priviri tăioase peste umărul meu şi s-a chircit.

Mi-e greu să-i revăd, mai ales că simt că nu mai rezist.

— Ba mai rezşti, i-am spus cu hotărâre. Ține-te tare, ei n-au aflat de tine.

— Nu le-ai spus? a strigat Stevie Rae de parcă i-aş fi tras o palmă.

— E o poveste lungă, i-am zis eu iute. Ia spune, de ce ai venit?

A ridicat din sprâncene.

— Pentru că mi-ai trimis un sms şi mi-ai spus să vin aici.

Am strâns din ochi, cuprinsă de un nou val de suferinţă. Loren. El îmi luase telefonul, îi trimisese un sms lui Stevie Rae, mai bine spus, probabil că Neferet scrisese sms-ul. Ea nu ştiuse că o să fiu aici, dar ştiuse, mulţumită lui Loren, că nu le-am spus prietenilor mei de Stevie Rae. De asemenea, ştiuse că Loren nu avea nici o intenţie să se asigure că Erik nu spune nimănui despre noi. Ea ştia că o să turbeze şi că o să spună tuturor, sau cel puţin prietenilor mei, despre mine şi Loren şi că secretul meu o să iasă astfel la iveală. Dacă Stevie Rae era descoperită în incinta şcolii, încă un secret de-al meu avea să fie dezvăluit lumii întregi. Parcă le şi auzeam gândurile prietenilor mei: „Cum să mai avem vreodată încredere în Zoey?“ Şi îi simţeam îndepărtându-se şi mai mult de mine.

2 la 0 pentru Neferet.

Am prins-o pe Stevie Rae de mâna ei rigidă şi, deşi a trebuit să trag tare, am pornit până la urmă împreună cu ea spre locul în care stăteau Damien, gemenele, Jack şi Afrodita. Patru dintre ei se holbau la ea cu gura căscată. Mai bine să terminăm odată cu asta, înainte să ne împresoare războinicii vampiri, iar şcoala să afle totul şi să se aleagă praful de viaţa mea.

— Stevie Rae n-a murit, le-am spus eu.

— Ba da, m-a contrazis ea.

Am oftat.

— Stevie Rae! N-am chef să mă cert din nou cu tine pe tema asta. Umbli, vorbeşti şi eşti în came şi oase. Am ridicat mâinile noastre împreunate, ca să demonstrez cele spuse. Prin urmare, nu eşti moartă.

În timp ce eu mă dondăneam cu Stevie Rae, atenţia mi-a fost reţinută de nişte suspine. Gemenele erau sursa. Încă o mai priveau fix pe Stevie Rae, dar se agăţaseră una de cealaltă şi se jeleau ca nişte copilaşi. Am dat să le spun ceva, dar Damien a intervenit.

— Cum? Era alb ca varul la faţă. A făcut şovăielnic un pas în faţă. Cum e posibil?

— Am murit, a zis Stevie Rae cu o voce pierită şi lipsită de vlagă, cam cum arăta şi Damien.

Apoi m-am trezit că eram în felul ăsta, iar în cazul în care n-ați observat, nu e tocmai cum eram eu înainte.

— Miroși ciudat, a remarcat Jack.

Stevie Rae și-a întors ochii strălucitori către el.

— Iar tu miroși apetisant.

— Termină! am spus și am tras-o pe Stevie Rae de mână. Sunt prietenii tăi și n-ar trebui să-i sperii.

Și-a smuls mâna din strânsoarea mea.

— Asta tot încerc să-ți spun, Zoey. Ei nu sunt prietenii mei și nici tu nu ești prietena mea, cel puțin nu acum, nu după ce mi s-a întâmplat. Știi că-ți închipui că poți să mă vindeci, dar singurul motiv pentru care am venit în noaptea asta este ca să te anunț că trebuie să punem capăt aici. Așa că îți mai spun o singură dată, fie mă vindeci, fie mă lași în pace, ca să devin creatura care ar trebui să devin.

— N-avem timp de asta acum. Neferet a făcut o vrajă asupra școlii, ca să știe când intră sau iese orice ființă umană, vampir sau novice. Tu ai încălcat hotarul ei, așa că Fiii lui Erebus or să-și facă apariția din clipă în clipă. Cred că ar trebui să pleci. O să vin la tine cât de repede pot și terminăm atunci.

— Auzi, Zoey, regret să te contrazic, dat fiind că ai avut o zi de rahat, dar nu cred că războiniciei or să vină, pentru că Neferet nu știe că Stevie Rae e aici, a intervenit Afrodita.

— Ce? am făcut eu.

Are dreptate Afrodita, a spus Damien încet, de parcă abia atunci i se dezgheța creierul și i se punea în mișcare. Neferet a făcut o vrajă asupra școlii ca să afle dacă hotarul este încălcat de vreo ființă umană, de vreun novice sau de vreun vampir. Stevie Rae nu este niciuna dintre ele, deci vraja nu dă roade și în cazul ei.

— Ea ce caută aici? a întrebat Stevie Rae, ațintindu-și ochii roșii ca para focului asupra Afroditei.

Afrodita și-a dat ochii peste cap, dar am remarcat că s-a retras câțiva pași, ca să lase mai mult spațiu între ea și Stevie Rae.

Deodată, gemenele s-au postat în fața lui Stevie Rae. Plângeau încă încetișor și păreau să nici nu-și dea seama de asta.

— Trăiești! a exclamat Shaunee.

— Ne-a fost atât de dor de tine, a adăugat și Erin.

Au cuprins-o cu brațele pe Stevie Rae, iar ea a rămas locului ca o stană de piatră. La un moment dat li s-a alăturat și Damien. Dar Stevie Rae nu s-a înmuiat și nu i-a cuprins și ea cu brațele. A închis ochii și a rămas complet nemișcată, și i-am zărit o lacrimă cu scăpărări sângerii prelingându-i-se pe obraz.

Capitolul 26

— Trebuie să-mi dați drumul, imediat!

Vocea lui Stevie Rae era aspră și căznită, și nu aducea nici pe departe cu cea pe care i-o știam eu. Însă a avut efectul vizat, întrucât Damien și gemenele i-au dat drumul.

— Chiar că miroși ciudat, a remarcat Shaunee, străduindu-se să schițeze un zâmbet, în ciuda lacrimilor care o podidiseră.

— Nu vreau să fiu răutăcioasă, s-a scuzat Erin.

— Dar nouă nu ne pasă, a adăugat Damien.

— Auziți?! Voi, membri ai găștii de tocilari care sunteți încă vii, a strigat Afrodita din locul unde se refugiase, sub stejarul cel mare. Vă sfătuiesc să vă îndepărtați de tipa zombi, pentru că mușcă.

— Ba tu muști! a izbucnit Shaunee.

— Scârbă! s-a auzit și Erin.

— E adevărat ce spune, a strigat Stevie Rae, apoi și-a mutat privirea de la Damien și de la gemene către mine. Explică-le tu!

— Stevie Rae are o problemă cu sângele. Adică, trebuie să bea, că altfel devine cam morocănoasă.

Afrodita a pufnit de sub copac.

— Spune-le adevărul, a spus Stevie Rae.

Am oftat resemnată și le-am servit versiunea prescurtată.

— E una dintr-o grămadă de novici care au murit și apoi au ajuns așa. Ei i-au omorât pe fotbaliștii din echipa Union luna trecută. Și tot ei mai că l-au omorât și pe Heath. Când l-am salvat de ei, am aflat de Stevie Rae. Chestia e că ea e altfel decât ceilalți pentru că și-a mai păstrat încă umanitatea.

— Dar i se cam duce, a intervenit Afrodita.

M-am încruntat la ea.

— Se poate spune și așa. Deci, ce trebuie să facem noi e s-o vindecăm pe Stevie Rae, ca să redevină ce-a fost înainte.

— Gemenele și Damien au rămas în tăcere mult timp. Apoi Damien a spart gheața:

— Știai de asta de o lună și n-ai spus nimic niciunuia dintre noi?

— Ne-ai lăsat să credem că Stevie Rae este moartă, a izbucnit Shaunee.

— Și, în plus, te-ai mai și comportat de parcă ar fi fost moartă, a intervenit și Erin.

— Fraierilor! Nu putea să vă spună! Habar n-aveți voi ce forțe sunt implicate în treaba asta, mi-a sărit Afrodita în ajutor.

— Vorbești ca-n filmele SF alea proaste, s-a rățoit Shaunee.

— Exact, nu ne duci, scârbă, a spus și Erin.

— Știai de asta de o lună și nu i-ai spus nimic niciunuia dintre noi, a afirmat de data asta Damien.

— Afrodita are dreptate, am intervenit eu. Nu puteam să vă spun. Am avut motive întemeiate.

Și încă mai aveam. Era mai bine pentru ei să nu știe că Neferet se afla în spatele întregii afaceri, chiar dacă asta presupunea să mă urască pe mine.

— Nouă nu ne pasă de ce-a spus Afrodita. Noi suntem prietenii tăi, cei mai buni prieteni ai tăi, și ar fi trebuit să ne spui, a rostit Damien.

— Motive întemeiate? a reluat Erin. Se pare că Afrodita este, dintr-odată, unul dintre motivele astea.

— Ai avut motive întemeiate să ții secretă și povestea cu Loren? a întrebat Shaunee cu prudență în glas și m-a privit cu ochii mișiți, neîncrezătoare.

Nu știam ce să spun. Simțeam cum mi se scurg printre degete și partea cea mai rea era că știam că meritam să-mi întorcă spatele.

— Cum am putea să mai avem încredere în tine dacă nu ne spui adevărul? Ca de obicei, Damien a cuprins într-o singură frază sentimentele tuturor.

— Știam eu că e o idee proastă, a spus Stevie Rae. Am plecat.

— Pofim? Ai treabă? Te duci să mănânci oameni și să răspândești teroare în jur? s-a repezit Afrodita.

— Stevie Rae s-a răsucit și a mârâit la ea.

— Poate că ar trebui să încep chiar cu tine, cotoroanțo!

— Dumnezeule! Stai calmă, am întrebat, n-am dat cu parul, a răspuns Afrodita pe un ton voit nonșalant, dar i-am citit frica în priviri.

Am apucat-o din nou pe Stevie Rae de mână și am ținut-o bine când a încercat să se smulgă. Am ignorat-o și mi-am plimbat privirea spre Damien și spre gemene.

— Aveți de gând să mă ajutați s-o vindec?

După o clipă de ezitare, Damien a răspuns:

— Te ajut, dar nu mai am încredere în tine.

— Idem, au spus gemenele într-un glas.

Mi-am simțit din nou stomacul ca pe un ghem dureros și mi-a venit să mă arunc acolo jos, în iarbă, să plâng și să-i implor: „Nu mă părăsiți, prieteni, nu-mi luați încrederea voastră!” Dar n-am făcut-o. În fond, aveau dreptate. În loc de asta, am dat din cap și am spus:

— Bine, haideți să formăm cercul și s-o vindecăm!

— Nu avem lumânări, a remarcat Damien.

— Dacă e ceva, mă duc eu iute și aduc, s-a oferit Jack.

Nici nu m-a privit, ci a vorbit direct cu Damien.

— Nu, nu avem timp de așa ceva, m-am repezit eu. Nu ne trebuie lumânări. Avem capacitatea de a stârni elementele. Lumânările sunt doar de fațadă. Am făcut o pauză și apoi am adăugat: Dar poate că ar fi bine să pleci, Jack. Nu știu ce se poate întâmpla și n-aș vrea să risc să pățești ceva.

— B...bine, s-a bâlbâit el.

Și-a înfundat mâinile în buzunare și s-a îndepărtat agale.

— Se pare că în noaptea asta ne lipsim de ceremonii, a zis Damien, aruncându-mi o privire dură.

— Mda, în noaptea asta ne lipsim de multe chestii, a rostit Shaunee cu ochii la mine, dar parcă mă privea o necunoscută.

Erin a aprobat-o din cap tăcută, întru totul de acord cu ea.

Mi-am încleștat fălcile, ca să nu încep să-mi urlu suferința, amărăciunea, frica... Numai pe ei îi aveam. Cum oare să supraviețuiesc dacă îi pierdeam? Cum aveam să-i înfrunt eu pe Neferet sau pe Loren? Cum aveam să fac față pierderii lui Heath și a lui Erik?

Dintr-odată mi-am adus aminte de ceva ce citisem într-o carte din aia veche și prăfuită pe care o buchisisem pe când încercam să găsesc vreo soluție miraculoasă de vindecare pentru Stevie Rae. Sub imaginea năprasnică, dar superbă a unei Mari Preotese amazoane vampir din vechime era scris următorul citat: „Să fii Aleasă de zeița noastră este în același timp o suferință și un privilegiu.”

Începeam să înțeleg ce se ascundea în spatele cuvintelor atribuite străvechii preotese a lui Nyx.

— Ne punem pe treabă sau ba? a strigat Afrodita de sub copac.

M-am adunat și am spus:

— Da, ne punem pe treabă. Nordul este într-acolo, am continuat și am arătat spre copacul sub care stătea Afrodita. Mergeți la locurile voastre.

Ținând-o încă de încheietura mâinii pe Stevie Rae, am mers spre mijlocul cercului care începea să se contureze în jurul meu.

— Dacă nu-mi dai drumul, nu pot să iau locul pământului, mi-a spus ea.

Am privit-o în ochii injectați, în încercarea de a regăsi urmele celei mai bune prietene a mea, însă lângă mine nu se afla decât o altă necunoscută, cu privirea de gheață.

— N-ai să reprezinți pământul. Tu ai să stai în mijloc cu mine, am spus eu.

— Și atunci, cine o să completeze cercul? Jack a plecat și nu e tocmai..., dar a amuțit când ochii i-au poposit pe locul din cerc rezervat pământului și a văzut-o pe Afrodita.

— Nu! a izbucnit Stevie Rae. În niciun caz ea!

— Hai, încetează odată! am strigat eu, ceea ce a făcut ca elementele să agite aerul din jur, semn al mâniei și al frustrării mele.

— Afrodita o să ocupe locul pământului. Îmi pare rău că nu-ți place asta și-mi pare rău că nu o placi nici pe ea. Și îmi mai pare rău dintr-o mulțime de alte motive, dar se pare că nu pot face nimic să îndrept lucrurile. Va trebui să accepți și tu, așa cum accept și eu. Acum stai aici în liniște și hai să vedem dacă pot să fac să meargă treaba asta.

Știam că toți mă fixau cu privirea. Gemenele și Damien, cu ochii acuzatori ai unor necunoscuți, Stevie Rae, mâniaoasă și, eram convinsă, cu o ură profundă, fie că era îndreptată doar spre Afrodita sau spre ea și spre mine, de asta nu sunt sigură. Am aruncat iute o privire spre Afrodita. Ocupa poziția dinspre nord și o privea pe Stevie Rae cu ochi neîncrezători.

— Perfect! Era atmosfera ideală pentru venerarea unei zeițe.

Am închis ochii și am inspirat adânc de câteva ori, ca să mă pot concentra. „Nyx, știu că am

dat-o în bară, dar te rog, fii alături de mine și de prietenii mei. E mai important s-o vindec pe Stevie Rae decât drama asta dintre noi. Neferet a vrut să mă îndepărteze de toată lumea, ca să mă îndepărtez și de tine. Însă eu n-am să încetez niciodată să depind de tine... să cred în tine... .

Apoi am deschis ochii și am luat-o hotărâtă spre Damien. De obicei, mă întâmpina cu un zâmbet adorabil. În noaptea asta însă, m-a privit cu fermitate, dar nu am regăsit dulceața și prietenia lui.

— În calitate de Mare Preoteasă în devenire a mării noastre zeițe Nyx, mă folosesc de puterea și de autoritatea ei ca să invoc în cercul meu primul element, vântul!

Am rostit aceste cuvinte cu o voce puternică și limpede, mi-am înălțat brațele deasupra capului când am spus numele elementului și am simțit incredibil de ușurată cum o pală puternică de vânt s-a învârtit în jurul meu și al lui Damien, ne-a agitat părul și ne-a scuturat hainele. M-am întors spre dreapta și m-am îndreptat către Shaunee.

Nu mă așteptam să mă întâmpine cu amabilitate și nici nu a făcut-o. M-a fixat doar în tăcere, cu ochii ei negri și circumspecți. Am alungat disperarea pe care mi-o provoca respingerea ei și am invocat focul.

— În calitate de Mare Preoteasă în devenire a mării noastre zeițe Nyx, mă folosesc de puterea și de autoritatea ei ca să invoc în cercul meu al doilea element, focul!

Abia i-am lăsat puțin timp focului să-mi răspândească din căldura sa pe piele și m-am dus repede spre Erin, care era la rândul ei tăcută și rezervată.

— În calitate de Mare Preoteasă în devenire a mării noastre zeițe Nyx, mă folosesc de puterea și de autoritatea ei ca să invoc în cercul meu al treilea element, apa!

N-am dat importanță miresemelor mării și m-am dus spre Afrodita. M-a privit și ea cu fermitate și mi-a zâmbit aspru.

— E nasol să fie ofțițați pe tine prietenii tăi, nu-i așa? a spus ea abia șoptit, ca să nu aud decât eu.

— Mda, i-am șoptit la rândul meu. Acum îmi pare rău că prietenii tăi s-au ofțicat pe tine din cauza mea.

— No! a spus ea și a clătinat din cap. N-ai avut nici o legătură. Eu am fost cea care a făcut alegeri aiurea. La fel cum și tu ai intrat în rahat din cauza alegerilor aiurea pe care le-ai făcut.

— Mersi că mi-ai amintit, am încheiat eu.

— Nu vreau decât să fiu de ajutor, a mai spus Afrodita. Acum, mai bine dă-i bice, că Stevie Rae nu mai rezistă mult.

N-a fost nevoie să-mi întorc privirea ca să-mi dau seama că Afrodita avea dreptate. Simțeam că Stevie Rae devine din ce în ce mai neliniștită. Era ca un arc întins la maxim, gata fie să cedeze, fie să zboare cât colo.

— În calitate de Mare Preoteasă în devenire a mării noastre zeițe Nyx, mă folosesc de puterea și de autoritatea ei ca să invoc în cercul meu al patrulea element, pământul!

Miresmele dulci și curate ale unei pajiști primăvăratice ne-au împresurat pe mine și pe Afrodita. Încă zâmbeam când m-am întors ca s-o iau spre mijlocul cercului și să termin invocând spiritul, când Stevie Rae a cedat.

— Nu! a lansat ea un strigăt aproape de nerecunoscut, animalic, de furie și disperare. Nu se poate să reprezinte ea pământul! Eu reprezint pământul! Numai asta mai am și n-am s-o las să mi-l ia!

Cu o ușurință incredibilă, Stevie Rae s-a aruncat asupra Afroditei.

— Nu! Stevie Rae, încetează! am strigat eu și am încercat s-o smulg din încheștare, dar era ca și când aș fi încercat să urnesc un uriaș din loc. Era prea puternică. Afrodita avusese dreptate. Stevie Rae nu era nici umană, nici novice și nici vampir. Era ceva mai mult de atât, iar mai mult însemna mai periculos. Ai fi zis că o îmbrățișează pe Afrodita, însă era un simulacru de îmbrățișare. I-am văzut colții strălucitori și apoi am auzit-o pe Afrodita țipând atunci când Stevie Rae și-a afundat dinții în gâtul ei.

— Ajutați-mă s-o iau de pe ea! am strigat din nou și mi-am aruncat disperată privirea spre Damien și spre gemene, în timp ce încercam s-o îndepărtez pe Stevie Rae de Afrodita.

— Nu pot! a strigat Damien. Nu pot să mă mișc.

— Nici noi nu putem! a spus și Shaunee.

Toți trei fuseseră țintuiți locului de elemente. Damien era ținut pe loc de un vânt furios, în timp ce Shaunee părea într-o cușcă de foc, iar Erin era prizoniera unei bulboane fără fund.

— Trebuie să termini invocația! mi-a strigat Damien printre rafalele de vânt. Cheamă toate elemente în ajutor. Numai așa poți s-o salvezi.

Am fugit spre mijlocul cercului. Mi-am înălțat brațele deasupra capului și am încheiat:

— În calitate de Mare Preoteasă în devenire a mării noastre zeițe Nyx, mă folosesc de puterea și de autoritatea ei ca să invoc în cercul meu al cincilea și ultimul element, spiritul!

Un val de energie m-a scuturat. Am strâns din dinți și am încercat să controlez tremuratul care pusese stăpânire pe corpul meu. Țipetele Afroditei erau din ce în ce mai slabe, dar nu mă puteam gândi la asta. Am închis ochii, ca să mă pot concentra. Apoi am dat glas cuvintelor dăruite de zeiță, care îmi pluteau prin minte asemenea răspunsului neîndoielnic la ruga unui copil. Vocea mea avea o rezonanță magnifică. Am simțit cum vorbele mi se întrupează scânteietoare în aerul din jurul meu.

Vântule, alungă cele pângărite,
Focule, purifică a urii înnegurire,
Apă, curăță relele dorinți neostoite,
Pământule, alină-i sufletul năpădit de bezne,
Suflă spirit asupra ei, morții s-o smulgem mai lesne!

Am aruncat spre Stevie Rae globul fremătător al energiei elementelor pe care îl simțeam în mâini. În momentul ăla am simțit o durere îngrozitor de cunoscută răspândindu-mi-se dinspre șale în jurul taliei. Țipătul meu a răsunat asemenea celui al lui Stevie Rae.

Am deschis ochii și am zărit o imagine bizară. Afrodita căzuse ca urmare a atacului lui Stevie Rae, care stătea cu spatele la mine, astfel încât nu-i vedeam decât fața Afroditei. La început nu am înțeles ce se întâmplă. Erau împresurate de un glob strălucitor și învolburat de energie, format din toate cele cinci elemente. Cele două fete ba se vedeau, ba se estompau, pe măsură ce globul de energie se rostogolea și se îndesea în jurul lor. Însă am reușit să văd că Stevie Rae nu o mai ținea pe Afrodita în strânsoarea ei. Acum Afrodita se agăța de Stevie Rae și o forța să continue să mai bea din rana de pe gâtul ei. Stevie Rae bea, dar se zbătea să se oprească, încercând să se îndepărteze.

Am dat fuga spre ele, ca să încerc să le despart din nou, dar, când m-am lovit de globul de energie, a fost ca și când m-aș fi lovit de o ușă de sticlă. Nu reușeam să trec prin el și habar n-aveam cum să-i deschid.

— Afrodita! Dă-i drumul! Ea încearcă să se oprească înainte să te omoare! i-am strigat.

Afrodita m-a privit. Buzele nu i s-au mișcat, dar i-am auzit foarte limpede glasul răsunându-mi în gând. „Nu. Numai așa pot să-mi răscumpăr greșelile. De data asta eu sunt cea Aleasă. Nu uita, eu am ales să mă sacrific.”

Apoi Afrodita și-a dat ochii peste cap, iar corpul i s-a înmuiat, în timp ce printre buzele zâmbitoare i s-a prelins un oftat. Cu un strigăt îngrozitor, Stevie Rae a reușit să se smulgă din strânsoarea ei și s-a prăbușit la pământ, lângă Afrodita. Globul de energie s-a spart și apoi s-a risipit până n-a mai rămas nimic din el. Știam că s-a spart și cercul, pentru că simțeam lipsa elementelor. Habar n-aveam ce să fac acum și păream incapabilă să mă mișc.

Brusc, Stevie Rae și-a înălțat privirea spre mine. Din ochii ei, stranii încă, roșiatici, se prelingeau lacrimi rozalii, însă fața îi era cea dintotdeauna. Încă dinainte să vorbească am știut că, indiferent ce rupsesse Neferet în ea atunci când o transformase în moarta ambulată și vorbitoare, acum era vindecată.

— Am omorât-o! Am... am încercat să mă opresc! Dar nu voia să-mi dea drumul, iar eu nu puteam să mă smulg! Of, Zoey, îmi pare atât de rău! a suspinat ea.

M-am împleticit până la ea, iar în minte îmi răsunau vorbele lui Loren: „Să nu uiți că faci o

magie foarte puternică, iar acest lucru are întotdeauna mai multe implicații."

— Nu e vina ta, Stevie Rae, am liniștit-o eu. Tu nu ai...

— Ia uitați-vă la fața ei! l-am auzit pe Damien din spatele meu. Uitați-vă la Semnul ei.

Am clipit nedumerită de ceea ce vedeam și mi s-a tăiat respirația. Fusesem atât de preocupată s-o privesc în ochi, s-o privesc pe Stevie Rae cea dintotdeauna, încât nu observasem un lucru cât se poate de evident. Semiluna din frunte era acum complet colorată. Desene frumoase, reprezentând flori cu tijele lungi și delicate împletite, îi încadrau ochii și i se întindeau în jos pe pomeți.

Însă desenele nu erau de culoarea safirie a vampirilor, ci de culoarea stacojie a sângelui proaspăt.

— Ce vă uitați, mă? s-a mirat Stevie Rae.

— Ț...ține, s-a bălbăit Erin în timp ce-și scotocea prin nelipsita ei geantă și a scos din ea o oglinjoară pe care i-a dat-o lui Stevie Rae.

— Măiculițaaa! a spus ea trăgănat. Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că te-ai vindecat și că te-ai Transformat. Numai că te-ai Transformat într-un nou tip de vampir, a spus Afrodita, ridicându-se cu greu în capul oaselor.

Capitolul 27

— La dracu'! a chițăit Shaunee, a făcut un pas împiedicat înapoi și s-a agățat de brațul lui Erin, ca să nu cadă.

— Tu parcă muriseși, a spus Erin.

— Nu prea cred, a contrazis-o Afrodita în timp ce cu o mână își freca fruntea, iar cu cealaltă își atingea cu blândețe urma de mușcătură de pe gât. Au! La naiba, mă doare tot corpul!

— Îmi pare rău de tot, Afrodita, a îngăimat Stevie Rae. Nu mă înțelege greșit, nu pot să te sufăr, dar te asigur că nu te-aș mușca. Sau, cel puțin, nu acum.

— Mda, mă rog, a spus Afrodita indiferentă. Nu-ți face griji. Țasta a fost planul lui Nyx, oricât de dureros și de neplăcut ar părea. A făcut din nou o grimasă din cauza răniilor de la gât. Dumnezeu, are cineva un plasture?

— Am eu o batistuță pe aici, pe undeva. Stai să văd dacă dau de ea, s-a repezit Erin și a pescuit din nou prin geantă.

— Vezi dacă găsești vreuna curată, geamăno. Afrodita are deja destule pe cap și fără o infecție nasoală.

— Vai mie, ce drăguț din partea voastră, s-a auzit Afrodita.

Și-a înălțat privirea spre gemene cu un simulacru de zâmbet pe față și am reușit pentru prima oară s-o privesc cu atenție.

Mi-a picat fața.

— A dispărut! am spus eu cu respirația întretăiată.

— Rahat! Are dreptate Zoey, a exclamat Damien cu ochii fixați asupra Afroditei.

— Ce? a intervenit Afrodita. Ce a dispărut?

— Ooo! s-a minunat Shaunee.

— Îhî, a dispărut, a spus Erin și i-a înmânat Afroditei niște batistuțe.

— Ce naiba îndrugați acolo? a întrebat neliniștită Afrodita.

— Ține, i-a spus Stevie Rae și i-a dat oglinjoara. Ia uită-te în oglindă!

Afrodita a oftat, vădit iritată.

— Da, bine, știu că arăt ca dracu', că doar m-a mușcat Stevie Rae. Și vă ofer o declarație în exclusivitate: „Eu nici măcar nu arăt perfect tot timpul, mai ales când... De îndată ce și-a coborât privirea pe oglinjoară și s-a privit, cuvintele i-au înghețat, de parcă ar fi apăsat cineva pe butonul de oprire. Cu o mână tremurândă și-a atins punctul dintre sprâncene unde fusese Semnul lui Nyx. A dispărut, a șoptit ea cu voce răgușită. Cum e posibil să dispară?

— N-am mai auzit niciodată să se întâmple așa ceva. În nici o carte nu scrie, nicăieri, a comentat Damien. Odată ce ai fost însemnat, nu mai poți fi dez-însemnat.

— Așa a fost posibil să fie vindecată Stevie Rae, a spus Afrodita năucită, atingându-și întruna locul gol de pe frunte. Nyx mi l-a luat mie și i l-a dat înapoi ei, a rostit ea cuprinsă de un fior îngrozitor. Și acum nu mai sunt decât o ființă umană. Afrodita s-a clătinat pe picioare și a scăpat oglinjoara din mână. Trebuie să plec. Nu mai am ce căuta aici.

S-a îndreptat greoaie cu spatele spre ușa secretă, cu ochii cășcați și sticloși.

— Stai, Afrodita, am strigat și am pornit spre ea. Poate că nu ai redevenit umană. Poate că e ceva ciudat, care o să se ducă în vreo câteva zile și o să-ți reapară Semnul.

— Nu! S-a dus Semnul meu, știu eu. Lăsați-mă în pace! a spus ea și a luat-o la fugă spre ușă, plângând în hohote.

— În clipa în care Afrodita a trecut de zidul școlii, aerul din jur a fremătat și s-a auzit un zgomot clar, un trosnet, ca și când ceva mare ar fi căzut și s-ar fi făcut pulbere.

Stevie Rae m-a prins de mână.

— Rămâi aici. Mă duc eu după ea.

— Bine, dar tu...

— Nu, acum mi-e bine, mi-a zâmbit Stevie Rae, iar zâmbetul ei era din nou dulce și plin de viață. M-ai vindecat, Z. Nu-ți face griji. Din cauza mea i s-a întâmplat asta Afroditei. O caut să mă asigur că e totul în regulă, apoi dau eu de tine.

Am auzit zgomote în depărtare, semn că ceva uriaș venea în grabă spre noi.

— Vin războinicii. Au aflat că a pătruns cineva în școală, a spus Damien.

— Du-te! i-am spus lui Stevie Rae. Te sun eu. Apoi am adăugat: N-am să-ți trimit sms! Așa că, dacă primești vreunul, să știi că nu ți l-am trimis eu.

— Am băgat la cutie, a spus Stevie Rae și apoi ne-a zâmbit larg tuturor. Pe curând, fraților!

S-a aplecat și a ieșit pe ușă, apoi a închis-o în urma ei. Am remarcat că aerul nu a fremătat chiar așa de rău când a trecut ea și m-am întrebat ce naiba însemna asta.

— Ei, ce spunem că facem aici? a întrebat Damien.

— Păi, am venit pentru că Erik i-a dat papucii lui Zoey, a spus Shaunee.

— Mda, e supărată, a adăugat Erin.

— Să nu le spuneți despre Afrodita sau despre Stevie Rae, i-am prevenit eu.

Prietenii mei m-au privit de parcă tocmai aș fi spus: „cred că n-ar trebui să le spunem părinților noștri despre băuta pe care am tras-o aseară“.

— Pe bune? a zis Shaunee sarcastică.

— Noi chiar ne gândeam să povestim totul cu lux de amănunte, a adăugat și Erin.

— Exact, pentru că nu poți să ai încredere în noi că știm să ținem un secret, a spus și

Damien.

Rahat! Era limpede că mai erau încă supărați pe mine.

— Și cine spunem că a încălcat hotarul? a întrebat Damien.

Am remarcat că nici măcar nu s-a uitat la mine, ci le-a întrebat doar pe gemene.

— Afrodita, cine altcineva? a răspuns Erin.

Înainte să apuc să mă împotrivesc, Shaunee a adăugat:

— Îhî, nu scoatem o vorbă cum că i-ar fi dispărut Semnul. N-o să spunem decât că a venit aici cu noi și că s-a enervat tot auzind-o pe Zoey văicărindu-se.

— Și plângându-și de milă, a adăugat Erin.

— Și mințind porcește. Așa că a luat-o din loc. Tipic, de altfel, pentru Afrodita, a încheiat

Damien.

— E posibil să aibă probleme, am spus eu.

— Ei, asta e, dacă faci tâmpenii, ți-o furi, a comentat Shaunee.

— Iar unii se pare că și-o fură destul de des, a spus și Erin și mi-a aruncat o privire tăioasă.

În momentul ăla, mai mulți războinici au dat năvală în luminișul în care ne aflam noi. Aveau armele scoase și păreau înfricoșători ca naiba și gata să tăbăcească fundul cuiva, posibil nouă.

— Cine a încălcat hotarul? a lătrat Darius.

— Afrodita! am exclamat toți patru.

Darius a făcut un gest rapid spre doi dintre războinici.

— Căutați-o, a poruncit el, iar apoi ni s-a adresat din nou: Marea Preoteasă a convocat toată școala. Trebuie să vă prezentați în aulă. Vă vom escorta noi.

L-am urmat supuși pe Darius. Am încercat să-i surprind privirea lui Damien, dar el refuza să mă privească. La fel și gemenele. Parcă aș fi fost printre necunoscuți. De fapt, era și mai rău de atât, pentru că un necunoscut îți mai zâmbește și uneori te salută. În cazul ăsta nu-ncăpea nici vorbă de zâmbet sau de salut din partea prietenilor mei.

Nu făcuserăm decât vreo câțiva pași când m-a străfulgerat prima durere. Eram sigură că avea să mi se facă iar rău. M-am îndoit de mijloc și am gemut.

— Zoey, ce-ai pățit? m-a întrebat Damien.

— Habar n-am. Am..., am dat să spun, dar n-am mai putut și în același timp totul din jurul meu s-a închețat. Durerea de stomac a părut să se răspândească și am realizat că războinicii mă împresoară în timp ce eu am întins mâna și m-am agățat de Damien. Deși știam că este încă supărat pe mine, m-a ținut bine și l-am auzit asigurându-mă că totul o să fie bine.

Durerea ascuțită mi s-a răspândit de la stomac spre inimă. Oare eram pe moarte? Nu scuiptom sânge. Aveam oare un atac de cord? Mă simțeam de parcă aș fi fost azvârlită într-un coșmar, în care eram torturată de niște mâini nevăzute, care aruncau cuțite invizibile în mine.

Durerea sfâșietoare care m-a străfulgerat deodată în gât a fost deja prea mult și totul a început să se întunece în jurul meu. Mi-am dat seama că o să cad, dar durerea era insuportabilă. Nu mă puteam împotrivi... eram pe moarte...

Două mâini puternice m-au cuprins și m-au ridicat și mi-am dat seama, ca prin ceață, că Darius mă luase pe sus.

Apoi am simțit o sfâșiere teribilă în adâncul meu și am țipat iar și iar, și iar... Aveam senzația îngrozitoare că inima îmi este smulsă de vie din piept. Când am simțit că nu mai rezist, s-a oprit. Pe cât de brusc se instalase durerea, pe atât de repede s-a dus, lăsându-mă fără suflare și lac de sudoare, dar într-o stare perfectă.

— Gata, mi-a trecut, am spus.

— Domnița mea, ai avut dureri mari și trebuie să mergi la infirmerie, mi s-a adresat Darius.

— Nu, am zis eu și m-am bucurat că glasul îmi sunase perfect normal. L-am bătut pe Darius pe umărul lui excesiv de musculos. Dă-mă jos, serios. Mă simt bine.

Darius s-a oprit fără tragere de inimă și m-a lăsat jos. Gemenele, Damien și ceilalți războinici se uitau la mine cu gurile căscate, ocazie cu care m-am simțit ca un exponat de muzeu.

— Mă simt bine, am spus iritată. Nu știu ce s-a întâmplat, dar mi-a trecut. Serios.

— Ar trebui să mergeți la infirmerie. După ce își isprăvește cuvântarea Marea Preoteasă, o să te controleze, a insistat Darius.

— Nu. În niciun caz, am spus eu. E ocupată. Nu e cazul să-și facă griji pentru crampa asta ciudată sau ce m-o fi apucat pe mine... la stomac!

Darius nu părea prea convins.

Mi-am înălțat capul și, renunțând la orice urmă de mândrie, am proclamat:

— Am gaze, cu grămezile. Pe bune! întreabă-i pe prietenii mei.

— Darius s-a întors spre gemene și spre Damien.

— Îhî, e o tipă plină de gaze, a confirmat Shaunee.

— Noi îi zicem Puturoasa, a spus Erin.

— Debordează de flatulențe, a adăugat și Damien.

Din asta am înțeles că prietenii mei nu-mi luaseră apărarea pentru că mă iertaseră și pentru că eram din nou cei mai buni amici, ci pur și simplu profitaseră de o șansă extraordinară de a mă face de râs.

Doamne, cât de tare mă durea capul!

— Ai gaze, domnița mea? a spus Darius și i-am văzut buzele crispându-se.

Am înălțat din umeri și, asta e, am roșit toată.

— Am gaze, i-am confirmat. Ce-ar fi să mergem în aulă? Mă simt mult mai bine.

— Prea bine, domnița mea, a spus Darius ceremonios.

Ne-am reluat cu toții drumul spre aulă.

— Ce-a fost asta? m-a prins Damien din urmă și mi-a șoptit.

— Habar n-am, i-am șoptit la rândul meu.

— Îhî, habar n-ai, a spus și Shaunee ușor.

— Sau poate că știi, dar nu vrei să ne spui, a murmurat și Erin.

Nu puteam să spun nimic, doar am clătinat tristă din cap. Eu eram de vină. E drept, avusesem motive întemeiate, cel puțin pentru unele lucruri. Însă adevărul era că îmi mințisem prietenii prea multă vreme.

După cum observase Shaunee, dacă faci tâmpenii, ți-o furi și, așa cum spusese și Erin, eu mi-o cam furam în ultima vreme.

N-a mai vorbit nimeni cu mine până la aulă. Când am intrat pe ușa din față, Jack ni s-a alăturat și el. Nici nu s-a uitat la mine. Ne-am așezat cu toții împreună, dar nimeni nu mi-a adresat niciun cuvânt. Nici măcar unul dintre ei. Gemenele sporovăiau între ele ca de obicei și au scrutat încăperea în căutarea lui T.J. și a lui Cole, care le-au zărit primii și au venit în grabă lângă ele. Flirtul care a urmat era atât de scârbos, încât m-a făcut să mă jur că nu mai ies niciodată cu niciun tip. Mda, de parcă aveam de ales.

Rămăsesem în urma tuturor, așa că m-am așezat pe ultimul loc de pe rândul din spate. Damien era în fața mea, cu restul găștii. L-am auzit punându-l la curent în șoaptă pe Jack cu ceea ce se întâmplase cu Afrodita și cu Stevie Rae. Niciunul nu mi-a spus nimic, nici măcar nu s-au întors să-mi arunce o privire.

Cu toții deveniseră neliniștiți și parcă nu se mai termina cu așteptarea asta. Ce naiba pusese Neferet la cale? în fond, ea convocase marea întrunire. Era prezentă aproape toată școala, deși eu mă simțeam incredibil și îngrozitor de singură. Mi-am aruncat privirea împrejur, ca să văd dacă Erik se uita la mine de undeva din sală, dar nu l-am zărit pe nicăieri. În schimb, l-am văzut pe bietul Ian Bowser; stătea în primul rând, cu ochii roșii de plâns și cu un aer trist, de parcă tocmai și-ar fi pierdut cel mai bun prieten. Știam prea bine cum se simțea.

În sfârșit, s-a auzit rumoare printre cei prezenți și în aulă a intrat Neferet. Era urmată de câțiva dintre profesorii importanți, printre care Dragonul Lankford și Lenobia; s-a îndreptat maiestuoasă spre scenă, înconjurată de mai mulți Fii ai lui Erebus. Toată lumea a amuțit și a urmărit-o cu atenție.

Fără prea multă vorbă, a trecut direct la subiect.

— Mult timp am trăit în pace alături de ființele umane, deși ei ne-au pătat bunul nume și ne-au izgonit decenii la rând. Ne invidiază talentul și frumusețea, bunăstarea și puterea. Iar această invidie s-a întetit și a devenit ură. Acum, această ură a degenerat în violență îndreptată împotriva noastră din partea unor oameni care se autointitulează credincioși și drepecți. - Ne-a învăluit cu râsul ei frumos și rece. - Abominabil!

Trebuia să recunosc, era teribil de meseriașă, avea mulțimea la degetul mic. Dacă n-ar fi fost Mare Preoteasă, ar fi fost fără îndoială una dintre cele mai mari actrițe ale vremii.

— Este adevărat că sunt mult mai mulți oameni decât vampiri și, din cauza numărului nostru redus, ne subestimează, însă vreau să vă promit un lucru: dacă mai ucid o singură soră sau un singur frate de-al noștri, le declar război. - A trebuit să facă o pauză până s-au domolit uralele războinicilor, dar nu a părut să-i pese. - Nu va fi un război fâțș, dar va fi letal și...

Ușile aulei au fost date în lături și înăuntru au dat buzna Darius alți și doi războinici, întrerupând-o pe Neferet. Alături de noi, ceilalți, i-a urmărit cu privirea pe vampirii îndârjiți care se apropiu de ea. Mi s-a părut că Darius arată ciudat. Nu era palid, dar avea trăsăturile înghețate, de parcă fața i s-ar fi transformat într-o mască vie.

Neferet s-a îndepărtat de microfon și s-a aplecat spre el, să-i poată da veștile. Când a terminat, s-a ridicat dreaptă și rigidă, ca și cum o suferință cumplită i-ar fi pricinuit înghețarea aceea. Apoi s-a clătinat și s-a prins cu o mână de gât. Dragonul a urcat lângă ea ca s-o susțină, dar preoteasa i-a refuzat ajutorul. A revenit ușor la microfon și a spus cu o voce funebră:

— Trupul lui Loren Blake, preaiubitul nostru poet vampir laureat, a fost găsit bătut în cuie pe ușa de la intrare.

Am simțit îndreptate spre mine privirile lui Damien și ale gemenelor. Mi-am acoperit gura

cu mâna, ca să înăbuș un icnet de groază, așa cum făcusem și când îi văzusem pe Loren și pe Neferet împreună.

— Asta ți s-a întâmplat ție, mi-a șoptit Damien, aproape pământiu la față. Erai Impregnată de el, nu-i așa?

N-am putut decât să dau din cap. Toată atenția îmi era absorbită de Neferet, care continua să vorbească.

— Loren a fost eviscerat și apoi decapitat. Ca și în cazul profesoarei Noian, i-au bătut în cuie pe corp un odios citat din Biblie. De data aceasta era din Cartea lui Ezechiel. Spunea: „Vor scoate de acolo toți idolii și toate urâciunile. CĂIȚI-VĂ.“ A tăcut și și-a plecat capul, părând că se roagă pentru a-și reveni. Apoi s-a îndreptat, și-a ridicat capul, iar mânia ei incandescentă și magnifică mi-a făcut până și mie inima să bată cu putere.

— După cum spuneam când ne-au sosit aceste vești îngrozitoare, nu va fi un război fâțiș, dar va fi letal și ne va aduce victoria. Poate că a sosit vremea ca vampirii să-și ia locul pe care îl merită în această lume, iar acesta este cel de lider, nu de sclav al ființelor umane!

Am simțit că mă ia cu greață și am fugit din aulă, felicitându-mă că mă așezasem la capătul ultimului rând. Știam că prietenii mei nu aveau să mă urmeze. Aveau să rămână înăuntru, lansând urale, asemenea celorlalți, în timp ce eu, afară, urma să-mi vărs și ochii din cap, pentru că în adâncul sufletului știam că nu e bine să pornim un război împotriva ființelor umane. Nu asta era voia lui Nyx.

Am inspirat adânc, să mă opresc din tremurat. Bun, poate că știam că zeița noastră nu voia să pornim război, dar ce aveam de gând să fac în sensul ăsta? Eram doar o puștoaică, iar acțiunile mele din ultima vreme dovediseră că nici măcar una prea isteată nu eram. Probabil că Nyx era și ea supărată pe mine, și avea și motive.

Deodată mi-a revenit în memorie cunoscuta durere care mi se răspândise în jurul taliei. Mi-am aruncat privirea împrejur, ca să mă asigur că sunt singură, apoi mi-am ridicat poala rochiei, să văd ce am pe piele. Apăruseră! În jurul taliei îmi apăruse un frumos Semn dantelat. Am închis ochii. „O! îți mulțumesc, Nyx! îți mulțumesc că nu m-ai abandonat!”

M-am sprijinit de zidul aulei și am început să plâng. Am plâns pentru Afrodita, pentru Heath, pentru Erik și pentru Stevie Rae. Și am plâns pentru Loren, mai ales pentru Loren. Moartea lui mă cutremurase. În mintea mea știam că nu mă iubise, că mă folosise pentru că îl pusese Neferet, dar se pare că sufletului meu nu-i păsa. Simțisem că-l pierd, ca și cum mi-ar fi fost smuls din inimă. Știam că moartea lui era ceva îngrozitor, și nu doar pentru că fusese ucis de niște fanatici religioși. Era posibil ca fanaticii ăștia religioși să-mi fie rude. Era posibil ca tatăl meu vitreg să se afle în spatele morții lui Loren.

Moartea lui... moartea lui Loren...

M-a șocat din nou. Nu știu cât timp am stat acolo, sprijinită de zidul aulei, plângând și tremurând toată. Știam doar că plângeam moartea fetei care fusese și-I plângeam pe Loren.

— E vina ta! m-a biciuit vocea lui Neferet.

Mi-am înălțat privirea, mi-am șters fața cu mâneca și am văzut-o acolo, în picioare, cu ochii roșii, dar fără lacrimi.

Mi-a fost greață de ea.

— Or să creadă cu toții că nu plângi pentru că ești curajoasă și puternică, i-am spus. Însă eu știu că nu plângi pentru că ești lipsită de suflet. Nu ești capabilă de atâta simțire încât să plângi.

— Te înșeli. L-am iubit, iar el mă adora. Dar deja știi asta, nu-i așa? Ne-ai spionat, secătură mică ce ești, s-a răstit ea.

Neferet și-a aruncat iute privirea peste umăr, spre uși, și și-a ridicat degetul arătător, de parcă ar fi cerut un moment de liniște. L-am văzut pe războinicul care se pregătea să vină spre ea oprindu-se și întorcându-se cu spatele. Evident, misiunea lui era să se asigure că nu ne deranjează nimeni. Apoi Neferet s-a întors din nou spre mine.

Loren a murit din cauza ta. A simțit cât de supărată ești și, când a fost încălcat hotarul școlii, și-a imaginat că ai fugit tu de mica scenă pe care v-o pregătisem ție și bietului de Erik, șocat de ce văzuse, a spus ea cu un rânjec sarcastic. Loren a ieșit să te caute și din cauza asta a fost omorât.

Am clătinat din cap și mi-am lăsat mânia și dezgustul să înăbușe durerea și frica.

— Din cauza ta s-au întâmplat toate astea. Știi foarte bine, și eu știu și, lucrul cel mai important, știe și Nyx.

Neferet a râs.

— Ai mai folosit numele zeiței să mă ameninți, dar, cu toate acestea, iată-mă, sunt o Mare Preoteasă puternică, iar tu ești tot o novice banală și stupidă, care a fost părăsită de prieteni.

Am înghițit în sec. Avea dreptate. Ea era exact cum spusese, iar eu eram un nimeni. Făcusem alegeri cretine și din cauza asta înșelasem încrederea prietenilor mei. Iar ea era încă șefa cea mare. În adâncul sufletului știam că purta în ea multă răutate și ură, dar nici măcar eu nu vedeam asta când o priveam. Era radioasă, frumoasă și puternică. Arăta exact cum trebuie să arate o Mare Preoteasă, ca cea Aleasă de o zeiță. Cum îmi închipuiam eu că pot s-o înfrunt vreodată?

Apoi am simțit mângâierea vântului, arșița unei zile de vară, răcoarea dulce a mării, nețârmurirea sălbatică a pământului și forța spiritului meu. Noua dovadă a grației lui Nyx mi-a fremătat în jurul taliei, în timp ce vorbele zeiței mi-au răsunat în minte: „ține minte, întunericul nu echivalează întotdeauna cu răul, la fel cum lumina nu aduce întotdeauna binele.”

Mi-am îndreptat spatele. M-am concentrat asupra celor cinci elemente, mi-am înălțat mâinile cu palmele în sus și, fără s-o ating pe Neferet, am lansat energia. Marea Preoteasă a fost împinsă înapoi, s-a împiedicat, și-a pierdut echilibrul și a căzut drept în fund. În timp ce mai mulți războinici au dat buzna afară din aulă s-o ajute să se ridice, m-am aplecat, chipurile, ca să văd dacă se simte bine, și i-am șoptit:

— Poate ar fi bine să te mai gândești înainte să mă superi, mamaie!

— Lucrurile n-or să rămână așa, s-a stropșit ea.

— Aici sunt de acord cu tine, am încheiat eu.

M-am îndepărtat de ea și i-am lăsat pe războinici și pe ceilalți novici și vampiri care dădeau năvală din aulă să roiască în jurul ei. Am auzit-o liniștindu-i că pur și simplu i se rupsesse un toc și căzuse, că n-are nimic, iar apoi mulțimea a înghițit-o.

Nu i-am așteptat pe Damien și pe gemene să iasă, ca să aibă iar ocazia să mă ignore. Le-am întors spatele tuturor și am luat-o spre camera mea. Deodată, din întunericul care mărginea aula mi-a răsărit în față Erik, tăindu-mi calea. Avea ochii căscați de uimire și părea cutremurat și palid. Era evident că fusese martor la întreaga scenă dintre mine și Neferet. Mi-am înălțat capul și i-am întâlnit ochii albaștri atât de cunoscuți.

— Mda, e mai mult decât ți-ai închipuit tu, am spus.

A clătinat din cap, mai mult surprins decât neîncrezător.

— Neferet... e... e..., a dat el să spună, cu privirea îndreptată spre mulțimea strânsă încă în jurul Marii Preotese.

— E o scârbă malefică? Asta voiai să spui? Da, așa e.

Ce mi-a plăcut să spun cuvintele astea! Mi-a plăcut în special că i le spuneam lui Erik. Voiam să-i explic și mai multe lucruri, dar ce-a spus în continuare mi-a tăiat elanul.

— Asta nu schimbă cu nimic ce ai făcut.

Deodată m-am simțit atât de obosită...

— Știu, Erik.

M-am îndepărtat apoi, fără niciun cuvânt.

Primele scăpărări ale zorilor luminau cerul și împrumutau întunericului nuanțele pastelate ale unei dimineți cețoase. Am inspirat adânc, impregnându-mă cu răcoarea zilei născânde. Confruntările cu Neferet și cu Erik îmi dăduseră în mod paradoxal o stare de liniște, iar în minte mi se conturaseră foarte clar mai multe lucruri.

Cele bune erau următoarele: 1. cea mai bună prietenă a mea nu mai era un monstru, un mort ambulat însetat de sânge. Recunosc, nu eram prea sigură ce anume era și, pe lângă asta, nici pe unde umbla; 2. nu mai aveam trei iubiți cu care să jonglez; 3. nu mai eram Impregnată de nimeni, ceea ce era de asemenea un lucru bun; 4. Afrodita nu era moartă; 5. le spuseseam prietenilor mei o grămadă de chestii pe care voiam să le mărturisesc de o bună bucată de vreme și 6. nu mai eram virgină.

Cele rele erau următoarele: 1. nu mai eram virgină; 2. nu mai aveam niciun iubit, nici măcar unul; 3. era posibil ca poetul vampir laureat să fi murit într-un fel din cauza mea, iar dacă nu din cauza mea, atunci a cuiva din familia mea; 4. Afrodita redevenise om și, fără doar și poate, lucrul ăsta o scotea din minți; 5. prietenii mei erau oficați și nu mai aveau deloc încredere în mine; 6. trebuia să-i mint și-n continuare, pentru că încă nu puteam să le spun adevărul despre Neferet; 7. eram la mijloc într-un război între vampiri, printre care nu mă puteam număra încă, și ființele umane, din rândurile cărora nu mai făceam parte. Și... cireașa de pe tort, ocupând poziția cu numărul 8, cea mai puternică Mare Preoteasă vampir a vremurilor noastre era dușmanul meu declarat.

— Miorla-au! m-a avertizat Nala morocănoasă, exact la timp ca să-mi deschid brațele și să mi se arunce în brațe.

Am strâns-o la piept.

— Într-o bună zi o să sari prea repede și o să cazi drept în fund, am spus și am zâmbit când mi-am adus aminte. Cam cum a căzut Neferet.

Nala a întors butonul de tors și și-a frecat capul de obrazul meu.

— Ei, Nala, se pare că sunt într-un mare rahat. Am parte în viața mea de mai multe porcării decât de lucruri bune, dar știi ce e ciudat? Chiar încep să mă obișnuiesc. - Nala a ținut pornită mașinuța de tors și am sărutat-o pe pata albă și mică de pe botic. - O să se încingă treaba, dar eu cred sincer că Nyx m-a ales, deci o să mă ajute. - Nala a scos un sunet de bătrânică morocănoasă și m-am corectat în grabă. - Vreau să zic, pe noi. Nyx o să ne ajute. - Am mutat-o pe Nala în mâna cealaltă, ca să deschid ușa la dormitor. - Normal, faptul că m-a ales pe mine mă cam face să mă îndoiesc de capacitatea lui Nyx de a lua decizii, am mormăit, pe jumătate în glumă.

„Ai încredere în tine, Fiica mea, și pregătește-te pentru ce-o să urmeze“.

Glasul zeiței mi s-a înfiripat în minte, smulgându-mi un strigăt. Demential! „Pregătește-te pentru ce o să urmeze“ nu suna încurajator. Am privit-o pe Nala și am oftat.

— Mai ții minte cum ne gândeam noi că ziua mea de naștere nașpa e cea mai mare problemă pe care o avem?

Spre amuzamentul meu, Nala mi-a strănutat în față, am scos un „îhh“ și am grăbit pasul până în cameră, să înhaț cutia de batistuțe pe care o aveam pe noptieră.

Ca de obicei, Nala mi-a rezumat perfect viața: destul de amuzantă, destul de scârboasă și al naibii de complicată.